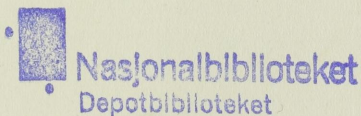

FORLOVET

JULLI WIBORG

FORLOVET

TREDJE OPLAG

KRISTIANIA
J. W. CAPPELENS FORLAG

Copyright 1915
by J. W. Cappelen
Kristiania

JULIUS THØMTES BOKTRYKKERI. 1915

Det var en av de vidunderlige maidage i Kristiania. Vaarsolen hadde spillet ut sin sidste trumf — hele byen var forvandlet. Dens farveløse, vaate, mismodige ansigt hadde paa nogen faa dage faat hele ungdommens straaleglans over sig.

Parker og haver laa og solte sig velbehagelig under det lysegrønne, bølgende gevandt, som solen hadde tryllet frem, mens duft av spirende græs i vaat muld blandet sig med aromaen fra de bristende bjerkeknopper.

Og naturen smittet menneskene. De fik det med ett saa travelt. Det begyndte at gro indenfor de haarde skal. Solen fik slippe ind, og den mugne, indestængte luft maatte vike; for det var blit vaar — vaar!

Ned gjennem Slotsparken gik der en strøm av mennesker. Nynnende og let paa foten lot de øiet hvile paa den lysegrønne herlighed, som med et trylleslag hadde foldet sig ut.

Vaaren kommer! Vaaren kommer! sang det fra straalende ungpikeskikkelser. — Der laa gjemt en hel verden av lønlig haab om unævnelig lykke i de drømmende øine, i hver bevægelse — ja, i stemmens sitrende klang.

Men mellem de livsglade, selvsikre kom en og anden med søkende, hungrig blik, merket av savn og haabløs længsel.

Den slitte, falmete dragt, den uttjente vinterhat og de skjæve støvlehæler stod i harmoni med uttrykket. Der var nok rum for de fagre lyse drømme; men virkeligheten hadde for ofte banket paa og vist dem sit kolde, hjerteløse ansigt, — netop som drømmen var lysest og hjertet bristefærdig av den indestængte længsel.

Med skjødesløs, slentrende gang gik de følelseløse. De saa vaaren komme aar efter aar som en ny akt i et kjendt skuespil, de var saa inderlig kjed av. Det var jo det samme aar efter aar.

Jovist var det ganske behagelig, at sneen og sølen endelig var forsvundet, og at der var kommet varme i luften. Men dermed basta. Noget sentimentalt føleri kunde de neimen ikke præstere. Livet var saa allikevel graat i graat.

Det var de gamle paa sjælen, hos hvem de fine sjælestrenger forlængst var utslitte eller brutalt skaaret istykker.

— — — —

Brigademusikken foran Slottet spilte en deilig,

glidende vals, og den lette vaarvind bar tonerne hen under parkens lysegrønne tak og gav længselen ny næring.

En ung pike gik med lette skridt ved siden av en litt ældre dame.

„For nu er det vaar! Ja, for nu er det vaar,“ sang hun. Hun nynnede ikke. Nei, ord og melodi hørtes av de forbigaaende og lokket smil frem i de aapne sind. Selv de sureste fik det ikke til at bruke ukvemsord om uopdragen ungdom.

Den unge pike rødmet, da hun blev var de smilende blikke. Hun hadde ikke ment, det skulde høres av andre. Det var kommet rent ubevisst. Hun hadde forraadt sig.

„Hvad gaar det av dig, Ragna?“ lo hendes ledsagerske.

„Jeg vet sandelig ikke jeg, tante. Men jeg gik og sang inde i mig, og saa kom det, uten jeg visste ord av det.“

„Det maa være vaaren, som beruser dig,“ mente tanten.

„Ja, og saa musikken. Det føles som om hjertet er for fuldt. Jeg er saa altfor glad, du! Jeg kunde gjerne omfavne hele verden!“

„Hm. Du er med andre ord ung! — Velsigne dig, hvor deilig ung og uberørt du er, Ragna,“ sa hun med et litet suk.

„Aaja,“ lo Ragna; „det er jeg da virkelig. — Men du er nu heller ikke saa gammel?“

„Ikke av aar nei, men i sind du, — — ja, i sind og sjæl, Ragna. Lær av din tante, vennen min. Husk paa, at du ikke lar ungdommen glide dig ut av hænderne — før du — —“

„Før jeg ikke er ung længer?“ lo Ragna.

„Ja, du ler, du. Men jeg mener det: Du bør aldrig bli gammel. Nei, aldrig! Husk paa det. For det gaar an det, ser du, Ragna; det gaar an at være evig ung. Det er ens indre det beror paa. La ansigtet bli rynket og haaret graat, ungdommen kan en allikevel bevare.“

„Ja, hvis en blir rigtig, rigtig lykkelig, — ikke sandt?“

„Lykkelig? Aa — lykken er et tòielig begrep. Men dere unge ser allikevel hen til denne saakaldte lykke; den er indbegrepet av alt det deilige livet har at byde dere. Ja, ja, — kald det for lykken, om du vil; men husk paa, at det er ikke nok en gang at være blit lykkelig. Det gjælder at bevare lykken — at holde fast paa den!“

Ragna svarte ikke, men tænkte, det maatte være en let sak, naar en bare først hadde grepet den. Men to maatte der være. Og naar saa begge holdt fast, da kunde den vel ikke rømme sin vei?

„Du smiler saa selvsikker! — Ja, ja, — hvem vet, — — jeg har hørt om ugler i mosen.“

Ragna blev rød.

„Uf, nei da. Jeg er bare saa glad over dette straalende veiret, og jeg kommer i slik stemning av musikken.“

Tante Nini nikket og smilte hemmelighetsfuldt.

De stanset ved bakken og saa utover menneskemassen, som bølget frem og tilbake til musikkens toner.

„Du vil vist helst bli her, ikke sandt? — Jo, bare bli. Jeg gaar likesaa gjerne alene. Saa møtes vi paa Ekertorvet klokken tre.“

„Ja, men —“

„Ingen indvendinger; jeg ser, du er halvt beruset.“

Ragna drog et lettelsens suk, da hun var gaat.

Det var deilig at faa være her alene. — Hun kunde være merkelig hensynsfuld, tante. Det var forresten ikke bare musikken, som beruset. Den hadde slet ikke alltid en slik magt over hende. Nei, der laa noget i luften idag, som rent gjorde hende ør i hodet og syk i hjertet.

Hun maatte vogte sig for ikke at finde paa noget rigtig ravruskende galt. Hun følte en stormende trang til at klatre op paa hesten der borte og synge slik, at hun fik hele mængden foran slottet til at gjøre helomvending og staa som fjetret!

Ja, det maatte være vaaren. Men slik hadde hun aldrig følt den før. Hun hadde en skjælvende følelse av spænding og længsel, — efter noget som ventet hende, noget eventyrlig, deilig lykkebringende — — —

Hun mønstret den mørkeblaa dragt, ordnet den hvite lenonskrave paa jakken, saa den sat glat i indfældningen, fingret ved frisuren og stak hattenaalen ind paa et bekvemmere sted og fortsatte sin gang langsomt henover Slotspladsen, mens hun med et søkende blik speidet paa kryds og tvers efter et kjendt ansigt.

Musikken hadde sat ind med et fykende stykke, en marsj eller en ungarsk dans var det vel. Det satte tilhørerne i en friskfyragtig stemning og løsnet tungebaandene paa en ganske uærbødig maate efter Ragnas mening.

Det var behagelig for en gangs skyld at gaa alene. Majen var ikke musikalsk nok til av sig selv at tie stille, naar noget rigtig hjertegripende kom. Haakon pratet ustanselig, og tante Nini følte hun det som sin pligt at konversere.

— — — —

Nei, hun vilde ikke længer gaa og speide. Hun blev bare træt i hodet og saar inde i hjertet. — Og det var gyseligt dumt at gaa og indbilde sig, at han for hendes skyld skulde ta sig en tur til byen.

„Hvis det falder saa, gaar jeg gjerne op til

Slottet for at høre paa musikken, — vi blir hungrige der ute paa landet,“ hadde han sagt, sidst hun traf ham der. Det var ihøst, da hun var inde og tok information i sang.

Han hadde utsat reisen gang paa gang, og Majen hadde i den anledning bemerket, at det ikke var tegn paa karakterfasthet, naar en ung mand brøt sit ord uten nogen vægtig grund.

„Kanske det,“ hadde han svart og var blit rød helt op under haarrøtterne. Men like efter hadde han ganske rolig og alvorlig set Majen ind i øinene og sagt: „Men naar jeg nu forsikrer Dem, frøken Selbak, at det ikke er mig selv, men en anden som er skyld i utsættelsen?“

„Ja, det forandrer naturligvis saken en del, hvis — notabene — vedkommende har juridisk og moralsk ret til at indfluere paa Deres beslutninger.“

„Vedkommende har ialfald min tilladelse, ellers protesterte jeg nok.“

Majen lo, og de hadde fortsatt at tøve om dette, indtil Majen pludselig tok hende i armen og sa: „Men du da, Ragna, — hvad siger du?“

„Om hvad? — Jeg vet ikke, hvad dere har snakket om. Jeg foretrækker nemlig at nyde musikken.“ — —

Jo, det var godt svart. Hun kjendte endda det saare, men søte, lille stik i hjertet, da de gik der og betraktet hende som luft.

Og hun holdt sig like kold og likegyldig, selv da han forsøkte at faa hende med ind i samtalen. Men det haandtryk, han gav hende til farvel, — følte hun længe efter. Majen hadde kanskje faat et likedan. Hun var ialfald i glimrende humør, da de gik hjemover, og hævet Krohn til skyene.

„Han er en mand den gutten, Ragna, — og det merkelige er, at han ikke er det spor moraliserende og kjedelig, endda han sikkert er jomfruelig ren.“

Ragna visste nok hvad Majen mente, men hun fik pludselig lyst til at vise sig dum og uvidende.

„Hvad vil det si?“

„Ah! Tror du kanskje der er en av hundrede her i byen, som ikke har smakt forbuden frugt? Ikke for det at jeg fordømmer dem, — stakkar, de er jo mandfolk, og naturen kræver sin ret. Men en slik som denne — denne Krohn er der ikke mange av, ser du. Tænk, jeg kunde næsten bli forelsket i ham, Ragna.“

„Ja, dere vilde vist passe godt sammen,“ hadde hun presset frem og anstrengte sig til det yderste for at tale naturlig.

„Ja, ikke sandt? Herefter vil jeg virkelig lægge an paa ham!“ lo Majen.

Men dagen efter var han reist, og Ragna hadde faat en liten billet med tak for samværet

og hilsen til familien. Majen var ikke nævnt, men kanskje mere i hans tanker?

Og saa var hun dum nok til at gaa her og drømme om at møtes en vakker vaardag, mens musikken løftet og bar dem høit over hverdagslivets prosa.

Aa, du drømmesyke, Ragna! — Han hadde nok andet at bestille end at rende til byen, hver gang den huslige, uvidende postmesterdatter fra smaabyen viste sig.

Forresten — kanskje han var forlovet ogsaa. Majen hadde netop idag fortalt, at hun hadde møtt ham i ivrig samtale med en ung, nydelig dame engang i vinter. — Det kunde ha været søsteren, Ingeborg, men det kunde ogsaa ha været en anden. — — —

— — — „Endelig!“ sa det like bak hendes hode, og da hun forskrækket vendte sig om, stod hun ansigt til ansigt med gjenstanden for sine tanker.

Først da han grep begge hendes hænder, blev hun rød. Men han holdt hendes øine som naglet fast til sine og slap dem ikke, før der fôr et smil over ansigtet. Da nikket han og slap ogsaa hænderne.

„Hvordan visste De?“

„Jeg møtte tante Nini, — skal hilse og si, De er løst fra Deres løfte. Jeg har faat lov at laane Dem, saa længe De selv vil!“

Ragna nikket uvilkaarlig.

„De vil altsaa?“

„Hvilket? Hvad spurte De om?“

Krohn lo.

„Jeg spurte, om jeg maatte eie Dem — saa længe De selv vilde.“

„Nei, det gjorde De slet ikke.“

„Saa hørte De altsaa da! Fy, at De, som var saa sandfærdig, er begyndt at lyve —“

„Skal vi gaa frem og tilbage og høre paa musikken?“

Ragnas hjerte banket inde i brystet, og en stemme sa, at nu — nu var eventyret der! — Det laa og skinte i hans øine, det lekte om hans mund, det sang i den varme, myke stemme.

Ikke endda, ikke endda! Det kom saa altfor pludselig. Hun maatte nyde forspillet endda en stund.

„Nei, Ragna, — jeg har ikke tid til at vente her længer. La os gaa ind i parken; vi hører musikken der ogsaa. — — Jeg har nemlig noget at fortælle Dem.“

Saa var det altsaa ikke eventyret allikevel. Han var med ett blit saa alvorlig.

„Er det noget galt med Hans?“

„Galt med Hans?“ gjentok han, og smilet kom igjen frem i øinene. „Han lever da vist i bedste velgaaende nede i Tyskland. Nei, det er bare mig selv, det gjælder. Mig selv og — — Vær nu ærlig,

Ragna, og si om De ikke alt vet, hvad jeg har at fortælle.“

„Jo, jo, — jeg tror jeg vet det. Men det er saa — saa forunderlig, for jeg har i hele dag gaat og ventet paa at noget skulde hænde,“ sa Ragna stille.

„Det er, fordi du — du — du, Ragna, har været i mine tanker uavladelig fra jeg slog øinene op idag. Du kunde ikke andet end tænke paa mig, saasandt der er forbindelse mellem to sjæle, som tilhører hinanden.“

Ragna svarte ikke. De gik raskt ved siden av hinanden. Nei, Ragna gik ikke, hun svævet. Menneskene, de gik forbi, eksisterte ikke mer for hende; vaaren utenom hende følte hun som var den til bare for hendes skyld for at danne rammen om det deilige eventyr, som hun var ifærd med at leve sig ind i.

De var naadd hen til en bænk, som vendte ut mot Wergelandsveien.

„Her vil vi sætte os og vente paa vor automobil, og saa flygter vi, Ragna, langt avsted — høit over alle byens kirketaarne. Ovenfor Frognersæteren — der vet jeg et stille, deilig sted hvor jeg tør fortælle dig alt uten at være ræd for menneskene.“

Ragna sat stille og saa frem for sig med et forklaret, lykkelig blik. Hun vovet ikke at bryte den talende taushet. Hjertet var saa overfyldt,

Lukket hun først døren litt paa klem, vilde det bli umulig at faa den lukket igjen, og Slotsparken var ikke det rette sted at lægge sit hjerte aapent for sin elskede.

Den unge mand lot til at være enig med hende. Han la sin haand over hendes foldede og trykket dem ømt, til han igjen hadde hendes straalende, duggede blik.

„Er du litt glad i mig, Ragna?“ sa han sagte.

Hun bare nikket og smilte.

„Vil du bli min — for hele livet?“

Ragna følte, hvordan hjertet formelig danset inde i hende, og en hittil ukjent følelse av glad selvbevissthet gjennembævet hende.

Hun hadde altid i sine drømme tænkt sig, at hun efter et slikt spørsmal slog øinene ned og rødmete hvisket et skjælvende litet ja, og derefter — — — ja, derefter!

Men her var jo ikke stedet for kjærlighetsytringer; det var bedst at sette et kraftig stængsel for døren til følelsens rum, ellers var det ikke godt at vite, hvordan denne tete à tete vilde ende.

Og det var til og med midt paa lyse dagen, mens musikken endda spilte — — —

Den unge mand bøiet sig frem for at faa det avgjørende svar.

Da reiste Ragna sig ganske uventet og stillet

sig et par skridt fra ham og saa paa ham med et skjælvende smil.

„Vil De —“

„Vil du,“ rettet han.

Ragna rettet paa hodet

„Nei, ikke endda ialfald. — — Vil De virkelig ha en, som ikke er noget?“

„Som ikke er noget? Du er, — vet du, hvad du er?“

„Aaja. Jeg har nytte- og hyggeplads hjemme —“
Han overhørte hende aldeles.

„Du er — alt for mig, Ragna! Sæt dig — vær snild!“

De mørkeblaa øine saa bønlig paa hende.

Men Ragna blev staaende.

„Jeg sa engang, at jeg ikke vilde gifte mig, før jeg hadde faat en eller anden livs — livsstilling, og endda gaar jeg hjemme!“

Hun hadde med ett set hvor uselvstændig hun var, og hvor litet hun hadde været ute i den store, fremmede verden.

„Men nu tilbyr jeg dig en livsstilling; den største og bedste en kvinde kan ha, hvis hun —“ Krohn sænket stemmen og saa paa Ragna med et blik, som bragte baade smil og rødme frem i hendes alvorlige ansigt — — „hvis hun — nei, sæt dig, Ragna! Jeg maa faa lov at holde haanden din, ellers kan jeg ikke si det.“

Ragna adlød mekanisk. Hun hadde set en

gutteagtig rødme brede sig over det sterke, mandige ansigt, som hun holdt saa usigelig av. —

Et øieblik efter laa hendes haand i hans.

„Hvis du er litt glad i mig — nei, ikke bare litt, men hvis du — elsker mig, Ragna, — slik som jeg elsker dig, da — —“

„Hvad — da?“ stammet Ragna. Hun hadde flyttet sig tettere ind til ham og gjorde haanden rigtig liten og viljeløs, der den laa, som vilde hun fortælle ham, at den var hans nu og altid.

„Da er du min — ikke noget mere,“ sa han og la den anden om hendes liv for at dra hende ind til sig.

— — Der lød skridt like ved bænken. De var ikke alene om Slotsparken.

Ragna for op og saa sig forvirret om.

Nu hadde hun nok lukket døren op allikevel!

Da stanset en automobil ute i veien. —

— — „Se saa! Nu bortfører jeg dig, Ragna —“

„Men med min vilje.“ — —

„Hvorhen?“ spurte chaufføren.

„Til — til lykkens land!“ ropte Olav Krohn overgivent. — „Nei, til Frognersæteren,“ føiet han til alvorlig.

Chaufføren kastet et sidste blik paa de to, som sat bak ham, før han satte maskinen igang.

Det skulde neimen ikke vare længe, før de var fremme, stakkars, dumme, forelskede mennesker.

Aaja, han hadde kjendt noget slikt engang han ogsaa. Men det var i forlovelsestiden, det. Naar kavet og slitet og ongene kom, blev det slut med kjærligheten, — den var av en skrøpelig konstruktion. — —

Men de to, som sat bak ham, møttes i et varmt haandtryk, og hjerterne banket omkap i stille fryd og bævende længsel.

Nu bar det mot lykkens solbelyste land!

„Vet du, hvorfor det netop maatte bli idag, Ragna?“ ropte han ind i hendes øre.

Hun nikket og smilte.

„Ja! For nu er det vaar!“

„Ja! Var det ikke det, jeg sa? Den jenten har altid hat den rette kurs. Jeg spaadde hende engang, at hun nok klarte braserne ind i egteskapets havn!“

„Aa, det blir nu længe, til hun kommer dit da, Klaus. Jeg kan ikke tænke mig, at din søster og svoger tillater bare barnet at gifte sig“.

„Sa du barnet, Hilda? Hun har da fylt sine to og tyve aar.“

„Ja, selv om hun nu var fem og tyve — hvordan skal de stakkars fattige forældrene faa raad til at gi hende et utstyr, som anstaar sig en godseiers frue?“

„Ha, ha, ha! Nei, nu vilde Ragna le, om hun hørte dig. Hun kalder ham jo selv ret og slet gaardbruker, og da kan saa skam vi nøie os med samme titelatur!“

Skibsreder Klaus Berger gik frem og tilbake i den sirlige dagligstue med langpipen i haanden, men glemte ganske at røke.

Egteparret hadde faat munden paa glid. Det hørte jo ikke til dagens orden, at en av deres unge slegtninger deklarererte sin forlovelse.

Fru Hilda hadde været en besvimelse nær, da hendes mand kom til de fatale ord: — en gaardbruker fra Romerike.

„Gaardbruker?“ — Hun formelig gjespjet efter luft. „Det kan ikke være mulig! Skal nu slegten forsimples paa alle omraader? Er det ikke nok, at de har en masse barn, som de ikke kan gi en standsmæssig opdragelse! Kaste sig bort til en bonde —!“

Fru Hilda drog et langt, skjælvende suk og rystet indignert paa hodet.

„Aaja. Forresten kunde jeg vente litt av hvert av det pikebarnet. Der har altid været noget ekstra ved hende.“

„Hm, hm, hm,“ lo det indenfra skibsrederens skjeggebuster. „Næst efter sjømanden fins ingen lykkeligere mand til end bonden.“

„Saa?“

„Ja, for det er slik, ser du, Hilda: Vi sjøfolk er konger paa havet! Vi er vore egne herrer; kommanderer og dominerer og skalter og valter efter vort eget hode og henger ikke i alle slags forbaskede papirreglementer, som skal etterkommes til punkt og prikke, enten det saa er solskin eller regn. Nei, vi har vort reglement opskrevet i elementenes store bok, — og den

lukkes op efter en høieres ordre. Aldrig de samme regler, altid forandring i arbeidet. En dag farer vi henover de skummende bølgetopper, mens alle mand staar paa sprang til at klatre og hale og reve; en anden dag er det blikkende stille, og vi skuer hen over vort kongerikes uendelige vidder i taus henrykkelse —“

„Eller fortvilelse over, at der ingen vind er i seilene. Jo tak, jeg kjender denslags henrykkelse, Klaus! Du har merkelig let for at glemme alle ubehageligheter!“

Klaus rømmede sig. Der satte sig pludselig noget fast i halsen.

„M—ja, Gud ske lov, — jeg har det, ja. Jeg husker helst det, som gjør mig glad og fornøiet. — Men det var det jeg vide ha sagt, — at slik er det med bonden ogsaa, Hilda. Han er konge paa sin gaard. Han har absolut veto, har uindskrænket magt, — men venter ogsaa paa elementenes ordre. Et herlig, avvekslende liv, — i stadig spænding, stadig paa vakt for at nytte det beleilige øieblik — akkurat som paa sjøen. Nei, jenta har gjort ret, hun. Naar hun nu ikke var saa heldig at træffe en bra sjømand, saa tok hun altsaa det næst bedste.“

„Ja, du maa undskylde, at jeg ikke kan dele din begeistring over partiet. Jeg har set nok av, hvordan slike bondekoner maa kave og slite

baade nat og dag og — hvordan de forsimples baade i sind og skind.“

„Bondekone?“ lo skibsrederen. — „Godseierfrue! — Likesaa litt som nogen vil falde paa at kalde dig sjømandskone. Hm? Ja, hvem snakker om, at fru Berger en en stakkars sjømandskone? Kapteinsfrue — Godseierfrue! Dere staar side om side.“

„Jasaa, naa.“

Tonen var mut; men manden forstod, at tanken virket oplivende.

Naar hun nu skulde fortælle nyheten utover byen til alle, som kjendte Ragna, var det ulike hyggeligere at ha en saa staselig titel at vifte med.

Slik gik det til, at fru skibsreder Berger haket sig fast i godseieren. Han hørtes mere bymæssig og fin ut, og da kunde hun til nød forsone sig med, at hendes mands søsterdatter steg ned.

— — — —

Efter middagsluren tok skibsrederen igjen fat paa emnet. — De sat ved kaffebordet, og fruen hadde med et venlig smil tat imot gemalens kompliment for en ny sort kaker.

„Jeg spiser aldrig saa gode kaker andetsteds, Hilda. Der er altid en bismak paa andre folks bakverk, — forstaar ikke, hvordan det hænger sammen.“

„Aajo, det er dette nye, uegte smørret,

de bruker. Naar det smelter, smaker det harskt.“

„Ho, ho! Ja, se der ligger hunden begravet. Hm, hm. Javist, ja — javist, ja.“ — En liten pause. Pipen kom frem og blev tændt. — „Nei, den Ragna, den Ragna. Jeg kan ikke glemme denne forlovelsen jeg, Hilda. Det var igrunden svært morsomt. Hun er som skapt til at bli hustru og — og mor. Og saa blir det snart at ture bryllup!“

„Aa, ikke saa snart vel. Hun maa nu først faa utstyret istand.“

„Det er netop det, ja.“

Et par kraftige drag av pipen. Pludselig gjorde han en underlig bevægelse med begge arme og halsen samtidig, mens den blanke isse og pande blev fugtig av sved.

„End om vi spenderte det paa hende? Hvad? Hvad siger du til det?“

Ja, nu var det sagt, men langt fra slik, som han hadde ligget og uttænkt den enetalen. Nei, Hildas mine var for stram, der hun sat ved sybordet og stak naalen ut og ind i kanavasbroderiet.

Først efter en stunds forløp saa hun op.

„Vi?“

Ganske farveløst og tilsyneladende likegyldig kom det.

„Vi, ja! Saa kunde vi indbilde os, at det var vor datter, hø, hø, hø!“

Men det skulde han helst ikke ha sagt. For nu kom der farve baade i fruens ansigt og ord.

„At du aldrig kan bli færdig med at minde om de barn, vi nu engang ikke har faat! Og saa later du, som om det er min skyld!“

„Neimen, Hilda! Vi er jo enige om, at det er bedst at slippe alt det mas og ansvar, som følger i kjølvandet paa disse velsignede ongerne. La os nu være færdige med at se surt til hinanden for det. Vi faar da huske paa, at det er en anden, som raar for denslags. Men naar det nu er saa ulikt fordelt, kunde saa ikke vi hjælpe litt til at bære byrden for dem, som har saa altfor mange?“

Omtrent slik hadde han tænkt at si det, og selv om det ikke kom fuldt saa overlegent og veltalende, som han utformet det, mens han hvilte middag, saa var nu meningen den samme. Det var den minen hendes, som rent bragte ham ut av konceptene.

Puh — det store lommeværk for henover de mest utsatte punkter. Nei, at akkordere med kvindfolk var hundrede ganger værre end at avslutte en fragt paa engelsk med den lureste londoner.

„Hvor meget har du saa tænkt at gi hende?“

Et langt, dypt smil drog hen over heltens aasyn. Fienden var ifærd med at kapitulere. Nu var det bedst at være paa vakt.

„Alt eller intet — som om det var vor egen datter. Knusleri ligger ikke for nogen av os, Hilda.“

„Jeg finder slet ikke, at vi har nogen pligt paa os til at utstyre alle dine søsters døtre.“

Angrepet var mere ment som uthaling end som egentlig motstand.

„Selvfølgelig ikke. Ingen pligter. Langt fra. Og jeg har saamen ikke tænkt paa de andre to. De er jo barn endda. Neida, neida. — Men Vorherre vet, at skal hun komme uten skam til en slik stor gaard, maa der ske et mirakel, og miraklet maa komme fra skibsreder Klaus Berger og frue, Hilda, født Vold!“

De sidste ord slynget han triumferende ut.

„Ja, ja, — vi faar tænke paa det. Der har jo været gode fragter iaar,“ sa fruen og sendte et langt blik ut gjennom vinduet henover sjøen, som glitret i solskinnet.

„Hør nu, Hilda! La os vise os riktig gentile. Nu skal vi allikevel skrive og gratulere. La os saa med det samme si som saa: Din onkel og tante forbeholder sig at koste hele utstyret. To tusen kroner disponible.“

„To tusen! Nei, vet du hvad! Mindre klarer det da.“

„Aa, Herregud, Hilda! Jenta faar jo ingen medgift. Om hun nu faar nogen skillinger igjen, saa la hende ha dem at rusle med de første

ukerne, hun er frue. For jeg siger enten — eller.“

Fruen hadde reist sig. Hun hadde en beklemmende følelse av, at dennegang var hun blit overrumplet, overfaldt bakfra. Men litt av magten vilde hun ialfald beholde.

„Ja, ja, — men paa den betingelse da, at hun syr utstyret her hos os. Jeg har jo ansvaret for, at alt blir solid og smagfuldt, og din søster har jo nok allikevel.“

Hjertet sank i brystet paa seierherren.

Han saa for sig Ragnas straalende ansigt og sin søsters lykkelige modersmil, mens de fraadset i alle herlighetene kjøpt for onkels penger. —

Dette kunde hun altsaa ikke unde de to.

Han vilde si noget om, at det fik Ragnao g søster Karen selv bestemme. Men den nye seierherre vilde ikke for anden gang gi scepteret fra sig, og før onkel Klaus fik suk for sig, var han alene igjen i stuen.

Jovist er det sandt, som det staar skrevet: Det var kvinden, som indlot sig med slangen, mumlet han for sig selv. — — Listigere end alle andre markens dyr. — —

Saa blev det Ragna allikevel da,“ sa tante
„Nini og drog et neppe hørlig suk.

„Ja, det maa du da ha skjønt helt siden den
vinteren —“

„Ja, ja, — selvfølgelig, Otto. Men tænk om
Majen kunde ha været saa heldig!“

„Majen?“ — Advokat Selbak la avisen ned
paa bordet og saa helt forbauset ut. „Hvordan
kan du tænke — — —“

Mandens aapenlyse foragt for hendes mangel
paa indsigt i kjærlighetsaffærer, vakte fruens
av morgendøsigheten.

„Aa, vet du hvad! Han har da virkelig ikke
saa sjelden været her oppe, og ingen kan si
andet, end at han har kurtisert Majen. — Nei,
nei. Men han har nu slet ikke været likegyldig
mot hende. Og netop fordi han er saa forskjellig
fra Majen, har jeg undertiden tænkt, at han
muligens kunde blit hendes redning.“

„Redning?“

„Ja, netop. For jeg tror, han er den eneste, som har formaadd at holde Majens interesse fangen i saa lang tid. — Gud vet, hvor mange hun har lekt kjæreste med!“

Advokaten gjorde et voldsomt kast med hodet, som om han vilde ryste et ækkelt dyr av sig.

„Og det har du visst om?“

„Visst?“ Hvad vet jeg i det hele tat om Majen? Jeg har jo ikke hendes fortrolighet. Men en aner jo en hel del. — Desuten maa da du ogsaa ha lagt merke til, at Majen ikke længer er saa — saa uinteressert for det huslige som før? Jeg har virkelig hat mine tanker derom!“

„Det kommer i raptusser, ja — eftersom hun er i humør til. Jeg gir ikke en døit for den slags huslighet, Nini.“

„Det vilde nok bli bedre, om hun fik en bra mand, som — som kunde holde hende fast til — til hjemmet!“

Advokaten lot igjen avisen synke, og de brune øine lynte et øieblik i det rødmussede ansigt. Men han overvandt fristelsen til at gi sin bedre halvdel en paamindelse om eplet, som ikke falder langt fra stammen.

Han pustet istedet tungt ut og satte sig bedre tilrette i kurvstolen og tok for tredje gang avisen, mens fruén fortsatte:

„For igrunden tror jeg, hun har en sund smak

og egentlig ikke bryr sig om alle disse blaserte mandfolk, hun tillater at kurtisere sig.“

Advokaten la nu avisen helt sammen og puttet den i lommen.

„Ja, se der har vi det! Hvorfor kan hun saa ikke straks vise dem vinterveien istedetfor at drive sit koketteri, til hun foragter baade sig selv og disse bukseklædte individer? Ja, er de andet? Er det et eneste stykke ordentlig mandfolk, som tøiser slik? Aanei, du. En mand gaar anderledes frem. Men se dette er ting, som en mor bør si sin datter. — Jeg vil engang for alle være fritat for at bære ansvaret for Majens mislykkede giftermålsplaner!“

„Men hvorfor bli saa opbragt, Otto! Kan vi ikke i god forstaaelse snakke om vore barn istedetfor at fare slik i haarene paa hinanden?“

„Du faar finde dig i, at jeg en sjelden gang siger min mening, Nini, — ellers blir her for kvælende lummert! — Jeg skal ta Haakon paa min samvittighet og passe min forretning; men saa faar du ogsaa ta dig av dit departement — og det, mener jeg, er huset og Majens opdragelse.“

„Majens opdragelse!“ kom det smertelig borte fra sofaen. „Du vet likesaa godt som jeg, at det barnet altid har gaat sine egne veier.“

„Men det er kanskje ikke bare hendes egen skyld, Nini.“

„Aanei, jeg er naturligvis aarsak i alt det, som galt er. — Det er takken en faar efter snart fem og tyve aars egteskap!“

Fru Selbaks blaa øine lynte ikke. De laa matte og tilslørte med et stænk av vemodig resignation, og ansigtet hadde faat martyrminen over sig — som ellers ved de huslige scener.

„Aa, kjære dig, Nini, — la os ikke gjøre os bedre, end vi er. Vi kan saamen medgi, at vi har feilet begge to. Men nu maa jeg gaa. Jeg tar avisen med, — godmorgen!“

Fruen stod nogen minutter efter foran speilet og saa ind i sit eget ansigt.

„Jo, jeg trænger massage. Huden er tør og blek og rynket. Men hvad andet kan jeg vel vente? Hodearbeide baade hjemme og ute har været min lod og del, siden jeg blev gift. Og allikevel bebreider han mig, at Majen ikke har faat en bra mand! Jeg undres rigtig paa, om der findes en eneste mand, som ikke har noget at beklage sig over!“

— — Det gik inde i spisestuen.

„Aa, er pappa alt gaat? — Brev?“

„Ja, nu kan du se, hvordan det gaar, naar en ikke bedre forstaar at smede sin lykke!“

Majen tok brevet og begyndte at læse.

„Det høres da sandelig, som om hun er lykkelig. Ja, jeg skjønnte det forresten, da hun var her, at det var blit noget. Men der var ikke et

ord at faa av hendes mund. Det var øinene, som forraadte hende.“

„Og du føler ikke saa meget som et litet stik i hjertet?“

„Stik — for hvad?“

„Nei, nei, — men jeg trodde, du selv var interessert i manden.“

„Ja, det var jeg virkelig! Men hvad hjalp vel det? Han elsker Ragna overalt paa jorden. Hun er for ham inkarnationen av alt, hvad der er tilbedelsesværdig. Der eksisterer ingen anden kvinde for ham. Han er nemlig den ene av tusen, som bare elsker én gang.“

„Aa, det er ikke saa sikkert.“

„Joda. Jeg kan mændene temmelig godt, mamma. — Han er i den grad trofast og hel du, at han ikke engang kan tænke sig ind i en utilladelig situation til nogen anden.“

„Naa — ja, det var meget.“

„Og derfor, ser du, — er han næsten for hel for en som mig. — Men gid for en prægtig mand han maa bli!“

„Det er forfærdelig at høre dig snakke slik, Majen. Du gjør altsaa ikke krav paa at faa en hel mand?“

Majen lo ugenert.

„Aa langt fra! Jeg er da i den grad ophakket i mine erotiske følelser, at jeg umulig kunde gjengjælde noget saa antikt som den første —

den eneste kjærlighet? Ach du lieber! Manden vilde enten ødelægge mig eller pines tildøde av min kulde. Nei, jeg elsker med maate jeg, mamma, — kun med maate, siger jeg!“

Og Majen lo, — lo over morens altfor tydelige ærgrelse og sorg over datterens fripostighet.

„Du skal ikke se saa fortvilet ut, mamma. Kanske jeg allikevel kan bli lykkelig, — notabene, naar jeg finder min make! Og desuten skal jeg si dig en ting: naar man elsker slik som disse to — Ragna og Krohn —, da skal der saa litet til, for at der blir kurrer paa traaden. En fordrer for meget, ser du. En er for idealistisk tvers igjennem og taaler ingen avkortning paa kravene! — Høres jeg ikke erfaren ut? Ha, ha, ha! Aa, jeg har øine og øren med mig, ser du. Jeg er færdig med erotiken jeg, mamma. — Heldigvis faar jeg pension, naar jeg blir gammel!“

Og Majen gjespet ugenert, strakte armene i veiret og la hodet bakover i stolen.

„Og slik taler en ung pike paa fire og tyve aar!“

Fru Selbak rystet paa hodet og satte sig ret overfor datteren med hænderne foldet i fanget.

„Kjære dig, mamma! Bry dig endelig ikke om mig. Jeg forstaar saa godt, at du gjerne vil bli kvit mig, og det er pent, at du ønsker mig ind i egteskapets trygge havn. Det beviser jo,

hvor vel du føler dig der selv. Men jeg har altsaa ikke truffet nogen ung sakfører Otto Selbak, som vilde ta tiltakke med mig.“

Morens ansigt flammet rødt, og aarene i panden varslet, at nu var datteren gaat for vidt.

„Ja, — for der maatte nemlig være en i likhet med pappa, som kunde bære over med alle mine lyder og mangler,“ fortsatte datteren uanfegtet, idet hun reiste sig og gik nonchalant bort til vinduet fast bestemt paa ikke at gjøre avbigt for sin utilhyllede kritik av moren.

Det varte en stund, før moren brøt den pinlige taushet.

„Jeg vil si dig en ting, Majen: Din uforskammede opførsel overfor din mor vil hevne sig før eller siden. Der gaar en Nemesis gjennom livet!“

Dermed forlot hun værelset med majestætisk holdning, mens Majen med et ironisk smil saa efter hende.

„Stakkars mamma! Du imponerer mig ikke lenger! Spar dine salvesfulde gloser til du faar et taknemmeligere publikum!“

— — —

Majen la sig paa chaiselongen for at bli færdig med bytteboken. Men uopholdelig kredset tankerne om de nyforlovede, og boken gled snart ned paa gulvet, mens hænderne blev stukket ind under nakken.

Hun hadde fantasi, Majen, og saapas erfaring,

ta hun med lethet kunde utmale sig indtil de mindste detaljer, hvordan disse to helstøpte mennesker i fulde drag drak av kjærlighetens bæger.

Det var, fordi det var aldeles nyt for dem. De hadde ikke saa meget som nippet til bægeret før. — Aa, hvor forunderlig det maatte føles den første gang at kunne nyde og beruses uten frygt og bæven, og — — — som moden kvinde!

Hvor straalte vel ikke Ragnas øine, da han første gang trykket sine læber mot hendes, mens hjertet banket i skjælvende fryd! Og saa kysset han hende atter og atter og knuget hende tæt ind til sig og hvisket de umuligste og latterligste navn ind i hendes øre. — Og det av en slik deilig mand, saa sund og sterk og vakker!

Aa! — — —

Majen laa og vaandet sig i beskuelsen av en lykke, som hun visste aldrig kunde bli hende selv til del. Og der kom over hende en pinlig følelse av haabløshet og forlatthet som aldrig før.

Hvad hjalp nu alle de stjaalne kjærtegn, hun hadde faat og git i flæng under kaat flirt og i øieblikkets beruselse!

Hadde hun ikke altid kjendt en vammel smak morgenen efter og skammet sig for at møte ved høilys dag det indsmigrende, forførende mandfolk — — og det blik hun fik!

Hvor ofte hadde hun ikke lovet sig selv, at nu skulde hun si stop og holde dem fra livet. De foragtelige og allikevel sanselige og begjærlige blikke var hun jo selv skyld i. Og allikevel hadde hun oplevet de samme scener om og om igjen, aar efter aar.

Hun tænkte tilbake paa den første gang, hun kjendte berøringen av en mand. Det var like før konfirmationen. Hun var baade legemlig og aandelig sterkt utviklet for sin alder. Og det faldt naturlig at pleie venskap med unge piker, som var ældre end hende selv.

Slik gik det til, at hun var kommet med i en kreds fornøielsessyk ungdom, som aldrig var vant til at lægge baand paa sine følelser, — men hadde til slagord: Nyd livet! — Det hørtes herlig ut og fandt god jordbund i hendes glædesyke sjæl.

Da hun en sen sommeraften kjendte et par sterke mandsarme om sig og hørte en lidenskabelig stemme si: Du deilige Majen! — da var hun solgt og hadde git sig hen uten ringeste motstand.

Hun vilde vise, at hun var voksen nok til at kunne nyde livet som de andre. Det var jo bare efter naturens orden, at en maatte ta imot med aapne arme, naar kjærligheten banket paa.

Jo! Det hadde været en deilig kjærlighet!

Ved juletider stod i avisen hans forlovelse

med en av byens rikeste arvinger. Og han kjendte hende ikke længer paa gaten.

Da hadde hun slaaet sig rigtig løs. Og nu var hun jo desuten voksen.

Det var ikke længer én, som hadde ret til hende. Hun gav og tok imot, som det faldt hende ind.

„Elske alle, eie ingen, være fri — se, det er tingen,“ var hendes svar, naar en og anden vilde pukke paa sin ret og spille fornærmet.

Aa, — fy, fy! Hvor hun hadde ødslet og slitt sig ut.

I ni aar hadde hun nippet eller drukket av denne saakaldte elskovsdrik, til hun hadde faat aandelig kardialgi, som mamma saa træffende sa engang.

Nei, det var meget værre. Selve hjertet var angrepet, det var blit lammet. Hun var ikke istand til at føle kjærlighet længer.

Og allikevel! Hadde denne bondegutten været blind istedetfor saa klart seende, og han hadde møtt hende før Ragna, og han hadde set paa hende med slike øine, som de Ragna fik — jo, hun vilde ha lagt sig i sælen og forsøkt at elske ham med den lille, rene flek, som muligens endda var bevart efter de ni aars elskovslek.

— — — —

Eller kanskje det bare var trangen til konkurranse, som meldte sig?

Om han nu virkelig hadde gjort kur og ikke hat øie for andre, kanske han da hadde været likesaa uinteressant som alle andre mandfolk?

Ja, hvem kunde vite. En hadde jo ikke to diametrale erfaringer om en og samme person paa en og samme tid. — —

At Ragna hadde været en liten smule jaloux, det hadde hun flere beviser paa. Men hun hadde været for from til at benytte sig av det.

Undres paa om hun var uangripelig nu, hun hadde ham i garnet?

Majen for op som elektrisert. Hun hadde faat en lys idé, noget nyt at interessere sig for. Netop det vilde hun. Det skulde bli en herlig fornøielse paa hendes gamle dage. — Hun vilde forsøke, om det var mulig at faa en liten konflikt istand mellem disse dydige, forelskede mennesker. Hun vilde se, hvor sterk denne førstehaands forelskelse egentlig var.

Naturligvis vilde hun være yderst forsiktig og gaa frem paa en helt anden maate end før. Men hun hadde moro av at se, om hun ikke kunde faa bugt med et forelsket mandfolk, naar hun brukte alle sine vaaben og drog tilfelts med hele sin hær av smaa koketterikunster. Og naar saa Ragna var døden nær av sjælekval og skuffelse, skulde hun from og ædel trække sig tilbake for ikke at rane lykken fra kusinen.

Men derved hadde hun ogsaa for alltid indlagt

sig et præ hos denne uomstøtelige og uangripegelige jomfru, som hadde stukket hende saa fuldstændig ut.

„Jo, jo! Og saa ender det med voldsom forbauselse fra min side og taarer og anger hos Ragna, som har gaat og mistænkt sin kjære kusine Majen for koketteri overfor hendes elskede Olav! Dette skal bli løier! Majen er endda ikke færdig med livet! Nu skal vi se, hvor sterk den unge Samson er!“

Hun satte sig til pianoet og lot en munter vise være tolk for sit desperate paafund.

Moren smilte uvilkaarlig fra sideværelset, hvor hun var beskjæftiget med at studere en tale.

„Hun har Gud ske lov endnu litt humør igjen — — bare den rette snart vilde komme!“

Ragna sat og duppet op og ned i den samme sortlakerte gyngestol, som for fire aar siden havde været vidne til hendes indsættelse i husmorembedet.

Det var noget merkelig med den stolen. Den var saa forstaaelsesfuld overfor alle hendes svingende stemninger. Den følte med hende baade i sorg og glæde og dulmet eller øket oprøret i hendes indre, eftersom hun følte trang til det.

For øieblikket var der høi sjøgang, og den unge dame saa ut til at nyde de uavbrutte bevægelser.

En stor, blaa konvolut gled ned paa gulvet, uten at hun merket det, og det lot til at gaa like-dan med det tætskrevne brevark, som laa i fanget, da moren med et smilende ansigt kom ind i stuen.

„Naa, Ragna, — hvad skriver onkel Klaus? Eller kanske det er —“

Et blik paa datterens mørke næsten truende

mine var svar nok. Det var altsaa svigerinden, som hadde grepet pennen denne gang.

„Joda, det er tante Hilda, som skriver; onkel har bare føiet en hilsen til.“

„Hun er da ikke ubehagelig, hvad?“

Det var første gang efter datterens forlovelse, hun hadde set et slikt ulykkelig uttryk i hendes ansigt.

„Aa!“ presset Ragna frem mellem en sammenbitt mund og reiste sig midt i en voldsom sjøgang. Den tomme stol vedblev at duppe op og ned længe efter at hun hadde reist sig.

„Naada? Naada?“

Ragna tok brevet mellem begge hænderne og knuget det sammen til en liten kule, som hun med et kraftig kast sendte like mot døren.

„Slik skulde jeg ha lyst til at behandle hende og — sende hendes falske ansigt dit, pepperen gror!“

„Men Ragna! Ragna!“

Morens forskrækkede, bleke ansigt gjorde det pludselig av med Ragnas værste sinne.

„Uf, — ja, du aner jo ikke —“ Saa lo hun, lo til taarerne trillet, mens moren fremdeles stod like uforstaaende. — „Ja, for det er nemlig i den grad avskyelig, ser du, mor, at det er ikke værdt andet end at bli ledd ihjel!“

Hun tok lommestørklæ og tørret næse og øine, bøiet sig efter papirkulen, løste den forsiktig op

og gjorde en haandbevægelse mot den svakt duppende gyngestol og sa:

„Hvis du tror, du har nerver til at taale et saa infamt produkt, skal jeg forsøke at læse det høit for dig.“

Moren grep et strikketøi, før hun med et suk tok plads, og saa begyndte Ragna at læse (med tante Hildas stemme):

„Kjære Ragna!

Din onkel og jeg blev, som rimelig er, overmaade overrasket overfor din pludselige forlovelse. Vi har jo aldrig hat anelse om, at du eller nogen av dine har hat saa intime bekjendtskaper paa landsbygden — —“

„Her anbringer jeg et sic med utropstegn, mor. — Slik gjør de lærde ogsaa, naar de støter paa noget i den grad — — nei, jeg skal ikke avbryte mer.“

— — „Dit brev er desuten meget kortfattat, og du fortæller intet om, hvordan det hele er foregaat!“

Her gjorde Ragna en stans og saa paa moren med et stort smil.

„Vet du det, mor?“

Fru Lorck rystet benegtende paa hodet, mens hun smilte.

„Nuvel. Da er jeg vel fritat for at gjengi det for tante. — Nei, det er glimrende. Olav vilde ha moro av at læse det!“

„Stakkars tante! Hun mener det ikke slik, som du tror. Hun har bare interesse av at vite, hvordan dere er blitt kjendte.“

„Aanei, du. Hun ønsker nok at faa alt gjengitt i direkte tale. Helt fra vi møttes foran Slottet og helt til vi satte ring paa fing. Forresten er dette ingen ting — nei, vent bare.“

— — „Men vi vil naturligvis begge sende dig vor hjerteligste lykønskning, og haaber du har betænkt, hvad det vil si at føre styret og ha ansvaret paa en saa stor gaard. At du er huslig anlagt kommer nu godt med, og jeg haaber dit ophold i vort hus vil bidra til at lette arbeidet for dig —“

„Hm,“ avbrøt Ragna. „Er det ikke storartet, at jeg har lært at tørre støv og lage dessert for fire aar siden av tante Hilda!“

„Jo, det er det, — men —“

„Bare vent, mor. Rosinen i pølsen er altid i enden!“

— — „Vi kan nok forstaa, at dine forældre er glade over, at din fremtid nu er sikret ved denne forbindelse. Klaus siger, at det er en velstaaende bonde, nærmest en godseier at kalde. Men desto større fordringer vil der vel stilles baade til dit utstyr og din utdannelse i huset. Begge dele vil volde dine forældre svære utgifter, har vi tænkt, — mere end de evner under de nuværende trange forhold. — Vi har derfor

bestemt os til at række eder den hjælpende haand, som behøves, og stiller til disposition to tusen kroner, som skal brukes til dit utstyr.“

Her gjorde Ragna holdt og saa hen paa moren, som hadde latt strikketøiet gli ut av hænderne, mens de sidste linjer blev læst.

„Aa, Gud ske lov, Ragna min! Nu er da den sorgen slukket!“

Ragna saa paa moren med et forundret blik.

„Det har altsaa været din sorg, mor?“

„Nei, neida barn. Ta det ikke slik. — Men jeg har jo tænkt frem og tilbake paa, hvordan jeg skulde klare det altsammen. Der skal meget til, vennen min. Og jeg vilde jo saa gjerne, du skulde faa det saa rikelig og vakkert som mulig.“

Ragna gik bort til vinduet og gav sig til at befri blomstene for blade og rusk med den ene haand, i den anden holdt hun brevet. Moren kunde ikke se hendes ansigt.

„Ja, nu skal det da gaa greit og fort. Vi faar raad til at ha frøken Sørensen i huset og hjelpe os med linsømmen, ikke sandt? Glæder du dig ikke til, at vi to skal ut og gjøre indkjøp mor? Hvad? Eller skal vi ta en tur til hovedstaden?“

„Jeg forstaar dig ikke jeg, Ragna. Det høres, som du er ærgerlig paa onkel og tante, istedetfor at du burde være inderlig taknemmelig. Er du ikke glad da, barnet mit? Tænk for et utstyr

du faar, og tænk paa hvor let og greit det vil bli for os alle, naar vi har de pengene at ta av!“

Ragna vendte sig pludselig og saa paa moren. Øinene var store og m rke.

„Ja, ikke sandt? Det kunde ha været hyggelig — bare, næsten bare hyggelig at ta imot et slikt offer, mor. Men saken er den, ser du, at der er en betingelse, — en grusom, hjerteløs betingelse. Hun gir med en haand, mor, og tar med den anden. — Ja, h r nu, hvad hun skriver!“

Moren foldet hænderne og sat spændt lyttende.

— — „Desuten vil jeg gjerne lette din mor for alt det ansvar og den omtanke, som følger med en slik sjau. Hun er jo ikke saa sterk og har nok med husets daglige stel. Jeg haaber derfor hun ikke har noget imot, at du blir hos os den tid dit utstyr syes. — Jeg skal allikevel snart ind til hovedstaden og vil da benytte anledningen til at kjøpe d kket i, sengelinnen og haandkl er paa de store h stutsalg, som nu foregaar. La os snarest faa vite tiden for brylluppet, saa vi kan bestemme, naar du bør komme hit. — Fru Oppi glæder sig til at faa hjælpe dig med at navne, fru Raade likesaa. Vi skal nok faa manges god hjælp av min omgangskreds. Du har vel hørt tale om doning?“

„Aa, mor, — er ikke dette grusomt?“

Ragna satte sig ved bordet med ansigtet i hænderne og lot taarerne faa frit løp.

„Og jeg som — som har glædet mig til at sitte slik sammen med dig her — — hjemme. Jeg gifter mig aldrig — aldrig paa den maaten!“

Moren gik bort og strøk hende kjærlig over haaret.

„Slik er livet, vennen min; glæde og sorg, medgang og motgang. Vi faar det ikke altid efter ønske, Ragna. Det spørs da, hvad som veier mest hos dig. Men nu skal du lægge dig. Du var oppe klokken seks idag. Og saa skal du ta dig en god lur. Naar du har graat rigtig godt ut, sovner du nok snart. Og naar du er uthvilt, skal vi snakke rolig sammen. Du skal nok se, det blir bra tilslut.“

Hun trykket et kys paa panden og overlot Ragna til sine egne følelser. Hun visste saa vel at uveiret maatte ha sin tid, og saalænge det stod saa haardt paa, nyttet det ikke at tale fornuftig med hende.

Solen var jo et sted bak skyene.

Da moren var gaat, stanset graaten litt efter litt.

Ragna glattet brevet endnu engang, tok saa frem papir og pen og skrev:

„Du kjære Olav!

Av indlagte brev forstaar du nok, hvor dumt det er at gifte sig med mig. Jeg er nok for fattig for dig, Olav. Fattig, fattig er jeg, og

nu skal jeg ha det sort paa hvitt av min rike, omsorgsfulde tante. Læs brevet og tænk, at du er mig, og si saa om jeg bør ta imot et slikt tilbud. Nei, jeg kan aldrig gifte mig! Ialfald ikke, før jeg enten selv har tjent nok til mit utstyr eller far faar en uventet arv engang. Men det blir nok saa længe til, at du før den tid sikkert finder en, som er dig mere værd end din fattige

Ragna Lorck.“

Hun la brevet i en konvolut, skrev adressen utenpaa, forseglet det og la det paa bordet ved siden av sengen.

Nogen minutter efter sov hun.

— — — —

Det var en halv time efter. Emilie aapnet døren forsigtig for at se om Ragna sov.

„Men ganske stille, Milly, og læg dette teppe over hende, om hun er sovnet.“

Jo, Ragna laa og sov med ansigtet næsten begravet i puterne. Emilie la teppet let over hende og stod et øieblik og saa sig nysgjerrig om.

Tænk, nu var Ragna forlovet og skulde snart bli frue — fru Krohn.

Aa, se der laa et brev — til ham naturligvis. Jo, da. — Nu vilde hun springe ned i postkassen med det straks, saa gik det med første tog. Ragna vilde nok bli glad!

Hun behøvde ikke be far om frimerker, for hun hadde endda tre igjen av dem, hun fik fra onkel Klaus til fødselsdagen. Han hadde sendt fem kroner i frimerker, og de fire var blit byttet i klingende mynt hos far.

Hun puttet med et straalende smil brevet i forkløelommen og for nedover trappen med det.

Mor fik bare et nik og et hviskende ja til svar.

Nu skulde Ragna bli forundret.

Der stod jamen Erlandsen allerede med sækken for at gaa paa stationen.

Emilie puttet brevet nedi, like før han knyttet for.

„Det blir vel stemplet paa toget?“

„Aaja, da. Er det til kjæresten kanskje?“

Emilie lo.

„Ja, men ikke til min kjæreste!“

„Aanei, det er sandt, san. Ja, gratulerer med søstra! Men det er sønd i den snilde Rud'n.“

„Aa, pyt,“ lo Emilie. „Han passer da ikke for Ragna.“

„Nei, nei. Passer? Passer? — Kjærligheten er rar den, Milly. Den har ingen vilje. Den daler likesaa let paa en løvetand som paa en lilje. Den spør ikke om, hvad som passer den, nei!“

Men Emilie bare lo med en tolvaars lykkelige, ubekymrede latter.

Hvad kom det hende ved, om Rud var saa

dum? Ragna kunde da ikke være glad i mere end én! — Og Rud var ikke lillefingeren av Olav Krohn; for han var den kjækkeste mand, hun hadde set. — —

Men nu fik hun holde sig inde til Ragna vaaknet. Gid for et ansigt hun vilde sætte op, naar hun fik se, at brevet var borte.

— — — —

Halvt fortunlet reiste Ragna sig op paa al-buen og saa sig om. Jo, det var sandt, — brevet fra tante Hilda, — det var altsaa derfor hun følte sig saa tung i øinene. Hun hadde graat. Hun stod op og vasket ansigtet i koldt vand.

Aa, nei. Igrunden var det ikke saa farlig, om de gav av sin overflod. Livets goder var nu engang ulikt fordelt.

Naturligvis var det storartet at faa et rigtig pent utstyr, selv om Olav ikke la saa stor Bret paa det. — —

Men det var sandt! — Brevet! Brevet! — Hun lette høit og lavt, under hodeputen, indi blusen, i beltet, i syskrinet, bak sengen — paa tænkelige og utænkelige steder.

Det maatte da findes. Og nu skulde det bli til aske!

Hvad vilde han vel tænke, naar han fik lære hende at kjende som en slik sippedippe, som ikke taalte det mindste pust fra de kolde regioner!

Nei, det var sandelig godt hun hadde faat den luren først. Nu kunde hun da tænke klart. Ja, mor hadde ret — som altid. Hun hadde jo ingen ting at være stolt av.

Det var ikke saa forførdelig allikevel dette at ta imot, hvad andre hadde tilovers. Naturligvis vilde tante minde hende om „den hjælpende haand“, saa længe der fandtes liv i hende.

Aa, det var forførdelig, at de skulde være saa fattige.

Nu kjendte hun igjen den beklemmende følelsen. Og allikevel! Blåas i hele stoltheten! Den fik heller knækkes. Hun vilde ikke miste Olav for — — nei, ikke om ti tante Hilda'er vilde ha hende til sig for at sy utstyr, og alle sladre-søstrene sat dag ut og dag ind og hjalp til baade med haand og mund.

Pyt, det var jo bare en liten, liten stund. Siden skulde hun faa være hos ham — hele, hele livet.

Og saa hadde hun et vakkert og gjældfrit utstyr. — — —

Men hvor var brevet? Hun hadde vel skrevet det? Eller hadde hun drømt?

„Er det dig, Milly? Aa, du maa hjelpe mig, er du søt. Jeg har mistet et brev, tænk. Det er umulig at finde det. Det er, som det er sunket i jorden.“

„Skulde du sende det idag kanskje?“

„Neida, neida! Det skal brændes!“

Emilies ansigt blev blekt og forskrækket.

„Hvem var det til, Ragna?“ stammet hun.

„Det stod Olavs adresse utenpaa, men jeg vil allikevel ikke sende det. Jeg skrev noget, som jeg har -- har angret paa.“

„Aa, Ragna!“

Emilie kastet sig voldsomt om hendes hals.

„Det var mig, som tok det. Jeg trodde, du skulde bli glad, jeg!“

Og saa kom hele historien.

Ragna sat murende stille og saa frem for sig med et tomt blik.

„Var det noget -- noget farlig, Ragna?“

Ragna kvak til og strøk sig over panden.

„Aanei, du behøver ikke være lei, Milly. Kanske det var bedst allikevel. Jeg fortjener det vel. Det er jo slik, jeg er. -- Men dette skal du helst ikke si til nogen, -- hører du det? Og det kan hände, at -- --“

„Hvilket, Ragna!“

„At jeg ikke kommer til at gifte mig med Olav Krohn allikevel,“ sa Ragna, mens taarerne sagte dryppet ned fra de mørkegraa øine.

-- „Faar jeg komme ind?“ Det var mors muntre stemme. -- „Men hvad er det nu igjen da, vennen min?“

Ragna tok straks til sig bebreidelsen. -- Jo, det var en deilig forlovelsesglæde, hun viste --

otte dage efter hun havde faat ring paa høire haand.

„Alt er galt idag — alt gaar paa tverke.“

„Jasaa, — og jeg som trodde her bare var solskin. Gaa ut du, Emilie, og hjælp Anna med aftensbordet.“

„Du skal faa nyt frimerke av mig, Ragna, — se her.“

— — — — —

„Og saa sitter du og indbilder dig, at han tar et slikt øieblikkelig indfald alvorlig? Nei, Ragna, — dette er bare, bare til at le av. I overmorgen har du brev fra ham. Tror du virkelig, han gir saa let slip paa dig? Og tror du, han forstaar dig saa daarlig? Han som har været glad i dig helt fra den gang, du opvartet ham med smørbrød og kaffe og i befippelsen glemte at præsentere dig! Da blev han med en gang klar over, at nu hadde han endelig møtt hende, den eneste!“

Ragnas øine funklet, og de sidste taarer dirret i de lange øienvipper.

„Har han sagt det til dig ogsaa?“

„Aaja, det og meget mer, som du ikke har godt av at høre!“

Ragna blev smittet av morens lyse stemning.

„Aa, du da!“ lo hun. „Du skulde bare vite, hvad han har sagt mig du, mor! Det er forresten som en drøm alt sammen.“

Hun puffet op begge vinduer ut mot haven — det var med ett blit saa hett i værelset, — og gav sig til at ordre med gardinene.

Dette var for deilig til at være sandt. Hun følte, hvordan forelskelsen töt ut av øinene hendes. Nei, selv ikke til mor kunde hun faa sagt, hvor græsselig glad hun var i ham. — —

„Saa takker vi onkel og tante allikevel da, ikke sandt? Og siger at mor er blit saa kjæk nu, at hun nødig vil renoncere paa den fornøielse at hjelpe sin ældste datter med utstyret; men Ragna vil med glæde avlægge dere et besøk paa fjorten dage og vil selvfølgelig benytte den tiden slik som tante finder for godt — og vil være taknemmelig for al god hjelp med sømmen. Hvad siger du om det?“

„Aa, det var storartet! Har du og far lavet det der istand? — Men gaar det virkelig an?“

„Vi faar haabe det. Tante er da ikke et umenneske. Hun har bare den feil, Ragna, at hun har hat det for godt alle sine dage og aldrig visst av hvad motgang er — uten — uten det, at hun ingen barn har.“

„Men det er hun jo glad for?“

„Aanei, Ragna. Hun er bitter desværre; men derfor skal vi ikke dømme hende haardt. Tro mig: der er ingen av dine tanter, som længter mer efter et barns kjærlyghet end tante Hilda.“

„Det har jeg aldrig tænkt paa.“

„Nei, en tar let feil, naar en er ung.“

„Stakkars tante,“ sa Ragna av et fuldt hjerte. „Men jeg tviler paa, at hun vil føie sig efter vort ønske.“

„Ja, ja. Vi foreslaar dette allikevel, saa faar vi se, hvad hun svarer.“

„Og jeg som var saa sint. Aa, jeg skammer mig!“

„Og derfor skal jeg næsten klemmes fordærvet! Ja, du er et egte aprilbarn, Ragna. Godt at Olav er en adstadig gammel herre!“

„Olav er — —“

Men hvad han var, fik moren ikke høre. Hun hadde løsrevet sig fra datterens omfavnelse og skyndte sig ut i kjøkkenet.

Dog — Ragnas smil og det lykkelige blik, hvormed hun betragtet sin høire haand lot en uset tilskuer ane fortsættelsen av den ufuldstændige begyndelse.

Det var gaat tre dage, siden Emilie hadde lagt det ulykkelige brev i Erlandsens post-sæk. Ragna kunde posttogene paa fingrene; der kom fire om dagen. Fire ganger tre var tolv — og endda ikke et ord fra Olav! — —

Hun stod oppe i frugthaven, som laa like bak postkontoret, og plukket ribs i en stor hankekurv. Rød og svulmende vokste haugen under hendes raske fingrer, og den lille busk rettet sig formelig i veiret, eftersom den blev av med den saftfulde byrde.

Himmelen var let overskyet. Det kunde bli til regn eller sterk hete utpaa dagen. Ihvertfald fandt Ragna og mor det fornuftigst at begynde at høste like efter frokosten.

Og Ragna var glad til at faa staa i ro med alle de motstridende tanker, som krydset hendes hjerne og satte hjertet i slik uregelmæssig bevægelse.

Sæt at han tok hende paa ordet og lot hende

faa løpepas, som hun ønsket, — at han kanskje allerede hadde tatt ringen av og følte sig lettet ved at være fri.

Ja, for det følte jo som et baand for manden at være forlovet — især naar han ikke var sammen med kjæresten. Han kunde jo ikke gi sig av med andre damer, om han holdt litt paa sit rygte.

Ja, det var Emmas ord. Emma hadde set medlidende paa hende og spurt, om det ikke var trist, at han bodde saa langt borte.

Jo, naturligvis.

„Ja, for jeg skal si dig, det er ikke greit for en mand, ser du. Han kan saa let misforstaaes. Om han bare ser paa en dame, er det nok til at folk kalder ham en kurtisør. Og hvis han tilfældig møter en god, gammel veninde og slaar følge med hende, — ja, da er sladdereren i fuld gang.“

„En burde ikke bry sig om, hvad folk siger,“ mente Ragna. „De finder altid noget at kritisere.“

„Naturligvis, men det er noget, som heter folkemeningen, vet du, og den maa man til en viss grad bøie sig for. Men mange forlovede gir den en god dag og vil ikke ha et slikt baand paa sig.“

Det var merkelig, hvor Emma hadde været ildespaaende. Det lot næsten til, at hun fandt

en fornøielse i at skildre en forlovelse pr. distanse — som hun kaldte det —, som noget en helst maatte ønske sig fritat for.

Ikke fordi Ragna var ræd for, at Olav var begyndt at rykke i baandet allerede nu. Han var glad i hende — for otte dage siden ialfald, da de feiret forlovelsen. Den visshet kunde ingen berøve hende.

Men nu? Kunde ikke hans følelser pludselig være blit forandret fra kjærlighet til — nei, ikke til hat netop, men til likegyldighet, naar han fik se, at hun var saa heftig og ubehersket?

Mor mente, det var hendes pligt at skrive et nyt brev og forklare sammenhængen — men det var umulig for Ragna.

Det fik bli hans sak at svare først, og saa kom det an paa svarets beskaffenhet, om hun fandt det værd at gi nogen forklaring.

Der laa noget og strammet saa ondt inde i hodet like over øinene, og kroppen kjendtes tung og slap op væmmelig.

Mor maatte puffe hende iveri, skulde noget bli gjort. Alt gik saa traat og tungt for hende.

„Du ser ut, som du længter efter kjæresten din; du er saa rar i øinene, — de er saa lyse,“ hadde Klaus sagt igaar.

Og hun hadde set det selv. Hun var simpelt-hen blit styg disse dagene. Graablek var hun i kindene og mørk under øinene. De fire—fem

lysebrune fregner over næsen var begyndt at stikke sig saa gyselig næsevist frem og gjorde hende ikke netop vakrere. Ja, selv haaret hadde mistet sin glans og sit bløte, vakre fald og vilde ikke ordne sig under hendes øvede fingrer. — —

Det kunde tænkes, at han var reist til sæteren ogsaa, og dit op naadde jo ingen post. Men han hadde uttrykkelig sagt, at naar han nu kom hjem, maatte alle mand til for at faa ind resten av slaatten, og det vilde ta omkring fjorten dage, om veiret holdt sig.

Ragna drog mange og dype suk, mens de tunge og dyprøde klaser gled mellem hendes fingrer, og den saftige haug vokste og vokste nede i kurven.

Hun visste ikke selv, hvor godt hun tok sig ut i det lyseblaa, store forklæ, som var sydd i en fiks, klædelig fasong med smaa kapper over skuldrene og firskaaren i halsen. Under forklæ bar hun en hvit vaskebluse, som forlængst var berøvet sin halslinning, og lot den vakre, let brunede hals og nakke komme til sin ret.

Mors storbremmede gule havehat med en skotsk sløife midt foran var trykket ned i panden og lot hende saa deilig ifred for solen, som nu stekte tvers igjennem det lette skylag.

Og det værste er, fortsatte Ragna sine betraktninger, — at tante Hilda alt har svart og akseptert forslaget om at dele utstyrssjauen

med mor — merkelig nok, ja. Hun maatte ha været i et rigtig solskinshumør, da hun skrev det brevet, — eller kanskje hun ikke hadde ment det saa galt, som det hørtes ut. Hun maatte bare ha et men, for at ikke gaven skulde virke for overvældende.

Ragna hadde hænderne fulde av ribs, men før hun slap dem ned i kurven, blev hun var en bitte liten, rød draape paa ringen og gav sig til at gni den blank med lømmetørklæ.

Aa, saa skinnende den var!

Og naar hun holdt en klase over den, blev den glødende; stak hun den ind under et blad, fik den en grønlig, sykkelig farve. — —

Var ikke disse to farver netop et symbol paa de store motsætninger i hendes følelser?

Hvor meget vakrere tok ikke alt sig ut, naar kjærlighetens røde, varme glød la sit skjær over alle hendes tanker, end naar den grønne isnende luft fra de døde, livløse egne blæste ind over hendes sjæl og strødde mistanke og misnøie paa sin vei, saa al glæde og livslyst maatte flygte?

Hun stak igjen ringen ind under den røde klase og lofte sig selv, at slik — netop slik skulde hendes kjærlighet være.

Hun trykket den et øieblik mot sin mund, men saa sig straks forvirret om.

Hun hadde hørt en sopende lyd av grener, som blev bøiet tilside. Nei, det var vel bare en

kat, som var paa jagt efter mus. Men blodet var blit jaget op i kindene og rullet raskere end før, og hvordan det nu var eller ikke, — hun kunde ikke faa fat paa det graa slør, hun var begyndt at hylle sig ind i, men nynnnet sagte en glad melodi, som Olav hadde lært hende.

Og der kom solen tittende frem, og den lyseblaa stripe vokste sig bredere og bredere paa himmelen.

Nei, han forstod hende nok. Han hadde jo ertet hende med det ildfulde, stolte temperament — og sagt, at netop slik elsket han hende. For stolt skal en kvinde være, sa han, — stolt, men ikke hovmodig.

Kanske der kom brev nu, netop nu. Kanske posten alt var paa kontoret, og far allerede hadde brevet fra ham i haanden!

— — — Sagte, hvilende for hvert skridt, kom en ung mand gaaende opover den smale vei mellem ribsbuskene. Der var en gutteagtig kaathet og mandig kraft over de listende bevægelser, og ansigtet lyste av skjælmeri og tilbake-trængt munterhet. Hatten bar han i haanden, og tvers over panden gik en strek, som delte den i en nederste brun og en øverste lys etage.

Ragna hadde sat sig paa huk for at ribbe færdig de nederste grener, da hun satte i et skrik ved at kjende et par hænder lægge sig fast over øinene.

„Gjet!“ sa en grov stemme.

Aa, — hun visste det, men svarte: „Far!“

„Galt,“ sa stemmen.

„Ja, da kan det ikke være andre end — —“

Hun hadde faat fat paa ringen og løsnet henderne med en jublende latter. Og endda et par av baade postmesterens og skipper Bærums uthus hadde glasøine mot postmesterhaven, — tok den solbrændte, unge mand Ragna i armene og gav hende et langt kys paa munden.

„Det sidste altsaa, siden du aldrig vil gifte dig!“ lo han.

„Aa, Olav!“

Hun lot hodet hvile paa hans skulder og kjendte en strøm av varme taarer blænde øinene.

Han la armen om livet og førte hende bort til bænken under hængeasken, hvor ingen uvedkommende hverken kunde se eller høre.

„Er det avskedstaarer eller —“

„Ja, jeg tar avsked med alle mine gale indfald, — hvis ikke du helst vil være fri, Olav?“

„Fri for hvad?“

„For mig vel, — fri for at faa flere dumme brev!“

„Det er netop de dumme brevene dine, som er saa deilige, Ragna, — for der ser jeg dig akkurat, slik som du er. Men herefter har jeg jo rigtignok ikke større tro paa noget opslagsbrev da,“ lo han og drog hende ind til sig.

Ragna rev sig løs fra hans arme og saa overrasket ut.

„Vet du det?“

Han smilte hemmelighetsfuldt.

„Aaja, jeg vet ialfald saapas, at du har en sekretær, som besørger posten din, mens du sover —“

„Har mamma skrevet!“ ropte Ragna aandeløst.

Olav saa, hvordan glæden med ett blev borte fra de straalende øine, og ansigtet stivnet i skuffelsen over, at han ikke var kommet av sig selv.

„Nei, nei. Jeg kom fordi, jeg visste, du trængte mig og fordi jeg — længtet.“

„Men?“

„Men din mor sat i spisestuen og stoppet strømper, da jeg kom, og jeg ofret nøiagtig fem minutter paa hende, før jeg overrasket dig.“

Ragnas ansigt var igjen solskin.

„Og hun fortalte?“

„Hun bad mig bestemme brylluppet et halvt aar før, for at du ikke skulde gaa her og bli syk av længsel!“

Ragna blev blussende rød. Det var ikke bare ordene, men hele hans væsen og det tydelige sprog, de mørkeblaa øine talte, som bragte blodet til at rulle raskere i hendes aarer.

„Det sa hun ikke, Olav! Mor synes heller det blir for tidlig.“

„Men hvad synes du selv, Ragna?“ — Han tok med begge hænder om hodet og vendte det blussende ansigt mot sig. — „Se mig ind i øinene og forsøk om du kan si de forfærdelige ord: Jeg vil aldrig gifte mig! Skal vi saa avlægge onkel Klaus og tante Hilda en liten takkevisit — og sætte hele hustabellen deres paa hodet? Jeg har græsselig god lyst. Skulde det ikke være moro at præsenterere det landlige bekjendskap for tante og se, hvordan det virker?“

Ragna svarte ikke straks.

„Hvad?“

„Jo, men har du tid?“

„Jeg tar mig tid, tar en ekstra liten sommerferie.“

Ragna sat fremdeles tankefuld.

„Har du ikke lyst, Ragna?“

„Jo, hvis bare far — —“

Hun drog et suk og smilte forlegen.

„Har raad mener du? — Pyt, du har jo penger selv — skal ialfald faa, — saa laaner du av mig saa længe.“ — Han smilte polisk. — „Du har jo arvet, Ragna, — bare med den forskjel, at du faar endel av arven utbetalt, mens testator endda er ilive. Er ikke det meget hyggeligere for begge parter? Og saa faar du anledning til at vise din taknemmelighet i gjerning.“

Ragna sat grundende en stund. Saa lysnet hun til.

„Jo, naar jeg ser slik paa det, da blir det anderledes. Arv, ja. — Du har ret i det, Olav. Tante har ingen søskende, og mor er onkels eneste søster. Vi arver vel engang allikevel.“

„Javist. Skal vi saa gi en god dag i hele stoltheten og reise imorgen?“

„Der kommer mor med kaffebrettet. La os først høre hvad hun siger!“

— — —

Næste middag stod et ungt par arm i arm paa „Dronningen“s dæk og vinket til postmesterfamilien, som hadde fulgt paa bryggen.

„Gud ske lov,“ sa fru Lorck med et glad suk.

Postmesteren vendte ansigtet mot hende, og øinene spurte, hvad det særlig var, hun nu takket for.

„Aa, de passer saa godt sammen, far, og han har mere omtanke for Ragna end nogen av os to.“

„Ja, kjærligheten gjør opfindsom, vet du, mor. Men denne turen hadde jeg aldrig kunnet utænke!“

„Det er lurt, synes jeg. Naa kan det hende de faar en fært fin bryllupspresent bare for det!“

Klaus Lorck stod med lommetørklæ i begge hænder og vinket av alle kræfter. Han skulde staa der helt til han saa sidste snip av baaten; det hadde han lovt.

Det var ikke godt at vite, hvem han var mest begeistret for av de to. Krohn hadde nu helt og holdent vundet hans guttehjerte.

„Det er noget til kar, det. Han er saa sterk, at han holder en av spisestustolene i strak arm! Kan du det, Erlandsen?“ spurte han i næste øieblik, og Erlandsen, som hadde git sig tid med postsækken for at se litt nøiere paa den fyren te Ragna, — maatte indrømme, at i den retning kunde han ikke opta konkurrancen med den derre bonden, som ligna en bymand. — —

For sig selv stod Emma Biermann i flotteste antræk med studenterluen paa det nyfriserte hode og sendte et langt, mysende blik efter baaten.

Gid, at han var saa kjæk, da! Ragna hadde ikke nævnt et ord om utseendet. Men han er naturligvis indskrænket, slik som alle andre bønder.

Emma Biermann drog et tungt suk og knep munden haardt igjen.

„Gratulerer med ny kjole, Emma!“

Hun nikket og smilte til de forbigaaende veninder. Hun visste jo, at ingen i hele byen hadde et saa elegant toilette som sorenskriverens datter.

Saa tok hun en av ringene paa venstre haand og flyttet over paa høire haands Guldbrand slik, at stenen kom ind og gned den blank mot kjolen.

Hvor meget bedre en haand tok sig ut, naar

den blev prydet med en glat ring. Selv Ragnas brede og slet ikke saa kritthvite hænder, fik en egen charmerende tiltrækning og ynde og var blit likesom uttrykfulde og talende, siden hun blev forlovet.

„Men gyselig vigtig er hun ialfald blit, og den ringen dreier hun paa alt i ett,“ sa hun halvhøit, — la dusken tilrette paa skulderen, satte næsen i sky og gik hjemover med tunge, trøtte skridt.

Det var pludselig blit saa trykkende hett og væmmelig, og øinene orket ikke længer stirre paa den glinsende havflate. — — —

Maskinen hadde duret dag ut og dag ind helt fra september og utover til begynnelsen av julemaaneden. Men nu fik det ogsaa være nok, mente far — foreløbig ialfald.

Ragne undte sig hverken hvile eller fornøielse, og maatte han ikke ret som det var stramme hende op med tilropet: „Straight your back!“ — naar hun som værst laa fremover bordet og klippet og maalte og traaklet, eller hun sat bøiet over en stor K, som skulde sætte kronen paa et av de hvite plag, hun hadde faat færdig.

„Jeg er viss paa, Olav heller vil undvære disse flotte monogrammer end se dig gammel og krocket med rødkantede øine. Se saa, — læg nu dette pirkeriet væk og la os gaa en rask tur!“

Slike midler hadde far tit maattet anvende for at faa Ragna til at røre paa sig.

Hun smilte, holdt K'n et stykke fra sig med en kritisk mine og la haandklæ omhyggelig sammen, plukket de hvite traadender av skjørtet

og strakte sig i sin fulde høide med en liten gjesp.

„Og blek er du ogsaa, barnet mit! Nei, jeg faar skrive til Olav og fortælle, hvor ufornuftig hans forlovede bærer sig ad. — Holder du paa slik nogen maaneder til, maa vi sende dig til et sanatorium istedenfor at feire bryllup.“

„Puh! Det er bare bra, jeg blir litt blek. Hørte du ikke, hvad Emma sa forleden dag? Jo, hun mente, jeg var født med bonderoser, og hun har aldrig set nogen bydame ha slik sterk farve!“

Postmester Lorck lo høit.

„Stakkars Emma! Hun vet, at denslags roser ikke er tilkjøps selv for en rik sorenskriverdatter. Men saa hun dig nu, vilde hun sikkert finde dig bymæssig nok, for nu er du baade blek og mager.“

Ragna kastet et blik ind i speilet.

„Uf, ja. Nei, sydame var det sidste jeg vilde bli, far. Da vilde jeg heller være din assistent.“

„Heldigvis behøver du ikke længer tænke paa at bli noget andet end — —“

„End en trivelig bondekjærring,“ supplerte Klaus borte fra ovnskroken, hvor han laa paa knæ og spikket fliser.

„Trivelig bondekjærring,“ gjentok Ragna. „Da tænker du vel nærmest paa en budeie, en rigtig trillende rund og rød og hvit en?“

„Jeg tænker paa Oline melkemand, jeg; hun er rund og trivelig, slik som bondekjærringene pleier at være.“

„Ja, kom nu Ragna; nu skal du ut og faa frisk bondefarve,“ sa far.

„Saa jeg blir à la Oline?“ lo Ragna og forsvandt nedover trappen med en lykkelig latter.

Nu skulde der altsaa foreløbig bli en pause i sømnen. Der maatte mer til end lakener og dækketøi for at bli en værdig gaardmandskone. Ragna skulde til Romerike og lære landsens stel at kjende, og Olav hadde tat saken i sin haand og fundet et passende sted, en snau mil at kjøre, om han vilde besøke kjæresten sin. Men først skulde de møtes i hovedstaden, fornøie sig sammen nogen dage og saa tilbringe julen paa Furnes, deres fremtidige hjem, som Ragna allerede hadde lært at kjende paa et kort besøk i august.

„Denne gang skal du ikke bo hos Selbaks,“ hadde Olav skrevet. „Vi vil være helt for os selv og slippe at ta hensyn! Jeg betaler hotelopholdet; vi kan gjøre op siden.“

Far og mor hadde set betænkelige ut. Slikt gik ikke an i deres ungdom. Men Ragna hadde set paa dem med slik aapenlys forundring, at de efter en kort konferanse hadde latt de unge faa sin vilje.

„Men du maa love at være forsiktig, Ragna. Husk at en ung pikes rygte er værdifuldt!“

„Hvad mener du!“ hadde Ragna ropt, mens øinene lynte og ansigtet blusset.

Men fru Lorck fortsatte uanfegtet:

„Jeg mener, at dere maa ta mer hensyn til, hvad der passer sig for et par forlovede, end til hvad dere kunde ha lyst til.“

„Vi har ikke lyst til andet end det, som passer sig, vi,“ svarte Ragna heftig og sprang ind paa sit værelse, hvor hun kastet sig ned paa sengen.

En stund efter banket mor paa døren.

„Har du en umake strømpe i kommoden, Ragna?“

„Ikke som jeg vet om,“ sa Ragna mut.

Moren drog skuffen ut for at se efter. — —

„Jeg vil nødig, du skal misforstaa mig, Ragna. Du vet da saa vel, at hverken far eller jeg er ræd for, at du og Olav skal opføre dere paa nogen maate uanstændig. Men der kan allikevel forekomme tilfælder, da et par unge forlovede i tankeløshet kan gi skin av ikke at opføre sig helt korrekt. Forstaar du, Ragna?“

„M—nei. Jeg begriper ikke, at det er nødvendig at bry sig om, hvad folk siger, naar vi selv vet, vi ikke gjør noget galt?“

Heftigheten hadde lagt sig. Hun ante halvt om halvt, hvad mor mente, men vilde ikke være med paa at akseptere slikt gammeldags snerperi.

„Det er nok sandt. Det gjælder først og fremst at ha god samvittighet, men det er ikke nok. Vi maa ikke gi anledning til sladder, selv om vi er os bevisst, at vi handler rigtig. Har vort rygte først faat om ikke mere end en bitte, liten flek, — er den vanskelig at faa bort nogen gang.“

Ragna satte sig op i sengen og saa fremfor sig med rynkede bryn.

Moren hadde fundet strømpen, rullet parret sammen og skjøv skuffen ind.

„Du kjender ikke verden endda, vennen min. Desværre er den ikke saa blid og venlig, som den ser ut i forlovelsestiden.“

„Jeg synes slet ikke forlovelsestiden er noget særdeles deilig jeg, mor.“

„Saa?“

„Nei, for det er da saa op og ned med glæder og sorger. Er vi sammen, — ja, da har vi det nok hyggelig, men saa er det at skilles — og saa gaar en der alene og faar spørsmål og finter fra alle kanter — og saa — —“

„Og saa længter du!“

Mor vendte sig mot hende og smilte.

„Ja? Er det ikke forfærdelig oprivende at holde paa slik da? Jeg begriper ikke, hvorfor folk stadig fremholder forlovelsestiden som den gyldne tid og egteskapet som noget en helst skulde utsætte med i aarevis. Foreksempel tante

Hilda. Vet du, hvad trøst jeg fik der? — Ja, ja, Ragna, sa hun; nu er du nok glad og straalende, og alt ser saa lyst og herlig ut, men tro endelig ikke, det blir slik, naar du kommer ind i egteskapet! — Vet du, hvad jeg svarte? — Aa, nei, — det tror jeg heller ikke, tante, sa jeg; for jeg er nemlig overbevist om, at jeg blir tusen ganger lykkeligere, naar jeg blir gift!“

Moren nikket bifaldende.

„Stakkars barn,“ sa hun og saa medlidende paa mig. I det samme kom Olav og — Ragna blev rød, øinene tindret og rynken glattedes ut — „han la armen om livet og kysset mig paa kindet. Han og onkel Klaus var kommet hjem fra en seiltur netop. Saa fortalte jeg, hvad tante hadde sagt, og han svarte naturligvis endda bedre end jeg. — For han synes heller ikke, forlovelsestiden er noget at skryte av, — saa litet som vi faar være sammen.“

Ragna var allerede igang med et stort monogram, mens hun holdt sin lange enetale for moren. Det saa ut til, at formaningstalen allerede var glemt.

„Nei, det er sandt, som du siger; for det er en unaturlig forbindelse for to, som virkelig elsker hinanden. Men for ikke at være uretfærdig mot tante Hilda og de andre, som priser forlovelsestiden paa egteskapets bekostning, saa maa du huske paa, at det daglige, ensformige

samliv mellem mand og kone gir rikere anledning til misforstaaelser og sorger og bekymringer end de opløftede, straalende stunder dere er sammen som forlovede og ingen omsorg har hverken for utkomme, tjenere eller barn. Der skal mere til for at holde kjærligheten ung og ny, naar livets krav gjør sig gjældende.“

Ragna blev fyr og flamme.

„Aa! Jeg protesterer, mor! For *jeg* vil ialfald være forelsket i Olav hele mit liv! Og jeg vil anstrenge mig til det yderste for at han skal føle akkurat det samme for mig!“

Moren smilte.

„Ja, ja, — det er bra at høre det, vennen min.“

Saa tok hun strikketøiet op av den store lomme i forklæ, satte sig paa sengekanten og lot pinderne gjøre sit arbeide rent mekanisk. Fru Lorck kunde aldrig være ledig. Derfor hadde hun strikketøiet paa sig, hvor hun stod og gik. Ja, Ragna paastod, at hun selv paa den nødvendigste visit ikke undte hænderne hvile, men lot pinderne danse. — Et var ialfald sikkert: hun holdt hele huset med strømper og vilde ikke høre paa dem, som sa, det var tidsspilde nu, da maskinene kunde besørge det langt raskere. Fru Lorck var gammeldags i den retning, og endda hadde aldrig nogen av hendes gutter gaat med kjøpestrømper. Det var anderledes med døtrene,

som skulde ha tynde sommerstrømper. Men hvor længe varte de? Efter et par ganges bruk saa hælen og den øverste kant ut, som om møllet hadde fraadset der, og saa het det: Nei, det nytter ikke at stoppe. Jeg klipper av, mor, saa strikker du paa.

Og mor strikket og strikket i alle de korte hvilestunder, mens hun hørte de smaa i lekserne og passierte med de store, som ikke lenger behøvde hendes hjælp i skolesaker. — —

Fru Lorck saa ut av vinduet med et vemodig, drømmende blik. Der var saa meget, hun hadde paa hjertet; men hun förstod, at Ragna for øieblikket var uimottagelig, og ikke vilde hun være den, som brutalt rev sløret fra hendes øine. Det maatte helst trækkes tilside litt efter litt, og det vilde nok livet selv sørge for.

Fru Lorck drog et suk, uten at hun var sig det bevisst, og Ragna saa op.

„Jeg undres rigtig paa, hvad tante Nini vil si. Det er første gang, jeg er der inde uten at være deres gjest.“

„Ja, vent ikke for længe med at hilse pa dem og ta Majen eller Haakon med ut engang imellem.“

„Nei, naa!“ — Ragna lo hjertelig med hodet bakover. „Behøver vi forklæ, mener du? Eller — er det for at være opmerksomme?“

„Begge dele! Dere maa huske paa onkel og tantes store gjestfrihet mot dig.“

„Ja, den skal vi gjengjælde siden, naar vi blir gifte. Det er vi enige om, mor. Men denne gang vil vi virkelig være litt for os selv og slippe at ta saa mange hensyn. Det er jo netop derfor, vi vil bo paa hotel.“

„Ja, ja. Jeg siger ikke mere. Dere er jo voksne begge to.“

„Olav ialfald. Jeg blir det vist aldrig. Men gid, mor! Jeg glæder mig! Det er næsten som — som om jeg for første gang skal ut i verden og se mig om. Tænk at gjøre akkurat det vi har lyst til! — — Du behøver da ikke at se saa alvorlig ut for det, mor!“

Fru Lorck hadde virkelig et høist bekymret uttryk i ansigtet. Hun hadde latt fantasien utmale for sig alle de fristelser, der var til inde i hovedstaden for et ungt, nyforlovet par, der for første gang viste sig utenfor forældres og tanters kontrollerende øine og øren.

Nu smilte hun mot datteren. Hendes lyse, glade latter smittet.

„Du er saa ung og uerfaren, Ragna. Du kjen-der ikke verden endda,“ sa hun stille.

Ragna saa skjelmsk bort paa hende.

„Men du selv da, mor? Da du var to og tyve, hvor meget kjendte du av verden? Du hadde jo

ikke sat dine ben i Kristiania, før du blev frue! Og du blev gift, da du var seks og tyve!“

Fru Lorck havde en svak rødme i kinderne, da hun møtte datterens drillende blik.

„Nei, — men dengang var de unge forsigtigere, Ragna. Og meget som nu gaar an, vilde da blit anset som brudd paa god tone — for ikke at si mangel paa moralsk sans.“

Ragnas latter døde hen, og hun bet sig i underlæben, mens hun bøiet sig dybt over arbeidet.

Om litt saa hun trodsig op.

„Ja, jeg er glad, jeg ikke levet i den tid, jeg. Stakkars de unge som blev saa mistænkt paa alle hold. Hadde jeg været til dengang, vilde jeg paa trods gjort noget rigtig, rigtig galt. For slik virker det, skal jeg si dig, mor, naar de ældre stadig maser om, at vi skal opføre os slik og slik — — ikke si det, ikke gjøre det, passe os her, ta hensyn der og aldrig være os selv nogen gang, men ligne nonner eller jomfruer paa seksti—sytti aar,“ sa Ragna med harme.

„Nei, men snilde dig, Ragna!“

Moren blev for alvor bedrøvet. Hun hadde ikke tænkt at Ragna vilde ta det til sig. Det var jo bare ment saadan i sin almindelighet.

„Jeg tør saa trygt sende dig hvorsomhelst, vennen min,“ fortsatte hun usigelig mildt. „Jeg

er forvissset om, at du i dit indre har en skildvakt, som siger fra, om nogen skulde forsøke at lokke dig over paa forbudt territorium. — Du har selv engang betrodd mig noget i den retning.“

Ragna saa fremdeles trodsig ut, men øinene var blit blanke under morens forsøk paa at dæmpe hende, og stemmen skalv en smule, da hun svarte:

„Det er længe siden det, — jeg kan ha forandret mig meget paa fire aar.“

Moren smaalo.

„En helstøpt karakter forandres ikke saa let og slet ikke inden hjemmets fire vægge —“

„Men paa et hotel kanskje — —“

Da reiste moren sig, puttet strikketøiet ned i den store forklælommen, gik hen til Ragna, som sat urørlig og stirret ned paa en stor tyk K med et par øine, som var tilsløret av taarer.

Fru Lorck bøiet sig ned og drog hendes hode ind til sig.

„La os være rigtig snilde mot hverandre den korte stund vi har igjen at være sammen, Ragna! Du tviler da ikke paa, at jeg bare vil dit eget bedste, selv om — jeg kanskje er kommet litt — litt bardus med mine formaninger!“

„Nei, nei, — jeg forstaar det; men — —“ stemmen svigtet, og hun maatte svælge noget

før hun fortsatte: „men slik snakket du aldrig før — før jeg blev forlovet.“

Moren strøk hende over haaret:

„Nye glæder, nye sorger, vet du. Men nu siger vi farvel til dette kapitel og sætter op et lykkelig ansigt til far kommer ind.“

Straks efter gik døren op, og der stod far med et tykt brev i haanden.

Ragna sprat op og grep efter det.

„Omforladelse! Ingen næsvisheter! Findes her i huset en dame ved navn fru Ragna Lorck?“

„Fru? La mig se!“

Postmesteren holdt brevet høit over hodet.

„Læs!“

Ragna lo.

„Aa, han skriver k'ene slik bestandig! — Tak!“

Lorck klødde sig med en ærgerlig mine bak øret og lot brevet dale ned i hendes hænder.

„Ja, ja. Men hils og si, at jeg ekspederer ikke flere breve med slik utydlig adresse.“

Ragna svarte ikke. En mangfoldighet av store ark laa allerede utbredt i fanget, og øinene var fastnaglet til en overskrift, der fylgte en hel linje og begyndte med det merkelige ord —
— *min*.

Bak Ragnas ryg foregik en livlig pantomime.

Far pekte paa øinene, løftet øienbrynene og satte tommelfingeren i retning av Ragna. Mor

nikket og smilte og la fingeren paa munden. Far nikket smilende tilbake, gjorde en beroligende bevægelse med høire haand og lot den tilslut dale ned paa mors skulder, mens den venstre fandt frem til hendes høire haand.

Slik stod de ved vinduet kjærlig omslynget, da Ragna reiste sig efter at ha slukt første side av det omfangsrike brev.

Hun fik pludselig trang til at nyde resten i ro inde paa sit værelse.

Og endda den elskede skrift lokket og drog, og de forelskede ord gav følelsen ny næring, blev hun et øieblik staaende stille og se paa dem.

Det slog hende i øieblikket, hvor lykkelige far og mor igrunden maatte være, siden de efter snart syv og tyve aars samliv fandt det naturlig at indta præcis samme stilling som hun og Olav.

Naar det kom til stykket, saa elsket de kanskje paa samme maate ogsaa?

Det var underlig at tænke paa. -- --

Men slike breve skrev vel aldrig far lenger! Nei, men engang hadde mor sittet med bankende hjerte og læst fars længsel og forelskelse ut av hver linje — og længtet slik som hun.

Og nu hadde de fremdeles i behold den samme kjærlighet, men i en roligere form — roligere

ja. Men stakkars far og mor! Ikke paa langt nær saa bedaarende deilig, tænkte Ragna og flygtet ind til sig selv med det haandgripelige bevis paa en kjærlighet, hvis kvalitet overgik alle andres i den hele vide verden.

Det var en av de straalende konsertaftener i det av byens vakreste lokaler. En sangerinde av rang hadde netop ødslet med en kaskade av triller utover publikum, som et øieblik sat betat i aandeløs stilhet, før bifaldet braket løs. Unge og gamle kappedes om at yde den celebre gjest sin hyldest i form av vedholdende haandklap, indtil anstrengelserne endelig fik sin løn i et ekstra nummer.

Paa den ene av sidevæggene sat Majen Selbak ved siden av sin far og saa til med et kynisk smil.

Det virket ganske latterlig denne voldsomme uro. Hun kunde aldrig bekvemme sig til at ape efter de andre.

For det første gad hun ikke; for det andet vilde hun ikke ødelægge sine hvite hansker, og for det tredje fandt hun det i høi grad uæstetisk og simpelt at vise sin glæde paa en saa larmende maate.

Hun sat derfor ganske rolig og indtok en indolent holdning, mens øinene gled henover stoleradene med de festklædte mennesker.

Damerne interesserte hende ikke — uten de bar et vovet toilette i en rigtig iøinefaldende, fordringsfull farve eller en frisure, som endda ikke hadde naadd frem til deres hjemlige kvindeblade.

Herrerne hadde det samme blaserte uttrykk i konsertsalen som paa Karl Johan.

Isj, hvor de repeterte sig selv baade i klæde- dragt, væsen og manerer.

Tænk om der fandtes et eneste originalt mandfolk, som kunde tiltrække sig opmerksomheten for en gangs skyld, som vovet at gjøre brudd paa den saakaldte gode tone og vække en smule opsigt.

Gid, hvor det vilde virke velgjørende i denne permanente kjedsommelighet. — Et puf fra faren vakte hende op av slapheten.

„Har du ikke opdaget Ragna og bondegutten hendes, hm?“

Majens dorske skikkelse blev pludselig rank og spændstig, og de halvt tillukkede øine spærredes vidt op.

„Hvor? Er de her? I nærheten? Nei, ikke pek da, far! Aaja, nu ser jeg dem. — Jeg vil forsøke at faa dem til at se hit.“

„Nytter ikke, Majen; de har ikke øie for andet

end hinanden. — Men læg merke til Ragna, hvor vakker hun er blit. Jamen er det sandt, at lykken forskjønner.“

„Aaja, men klærne gjør en masse. Hun har virkelig for en gangs skyld ordentlige klær. Den silkeblusen er svært klædelig, og tænk — den er næsten utækkelig nedringet i spids — — efter Ragnas principper.“

„Pas dig selv,“ sa faren og saa paa Majens kjole, som kun til nød dækket over hendes yndigheter.

„Puh, jeg har aldrig gjort mig til av at være dydig —“

„Hys!“

Pausen var slut, og Majen satte sig i stilling for at utspionere de nyforlovedes miner og uttryk. Det interesserte hende i langt høiere grad end sangerindens dramatiske bevægelser oppe paa tribunen, mens hun gav tilbedste et av sine glansnumre fra en av de store operaer.

Ragna sat med halvaapne læber og saa ut til at nyde med baade øine og øren, og Krohn hadde sit ansigt saa nær hendes haar, at Majen fandt det flaut. Nu rykket han hodet tilbake og blev sittende og stirre paa Ragna, som intet ante, men bare nød sangerinden med alle sine sanser.

Majen følte, hvorledes hun rødmet helt ut til ørene ved at være vidne til det forelskede ut-

tryk i hans øine. Et øieblik vendte Ragna ansigtet mot ham, og de smilte begge.

Gid, for et fortryllende smil hun hadde! Det hadde en egen forfriskende virkning og forskjønnnet ansigtet i en merkelig grad.

Saa la Krohn sin haand paa begge Ragnas.

Han maatte sikkert ha klemt dem ettertrykkelig, for Ragna saa op paa ham. — —

Han var altsaa litt høiere allikevel. Hun hadde paastaat, at Ragna var vel saa høi, engang Haakon og hun trættet om, hvem der var størst av dem. Næsten et halvt hode, og endda Ragna var høi i sætet.

Uf, nei, — nu blev det næsten uanstændig.

Han hvisket noget i hendes øre. Ragna tok programmet og holdt op for øinene. Da hun tok det bort, hadde hun en dypere farve i kindene.

Majen vendte hodet raskt opover mot prima-donnaen.

Hun orket ikke længer være vidne til den kvalme tête à tête.

Men bare vent! Hun vilde og skulde dele med Ragna!

Krohn skulde om ikke længe drysse litt av sine kjærtegn over hende ogsaa. Han skulde, han maatte, — for hun vilde føle litt av denne mands hengivelse. Koste hvad det vilde!

Jo, han skilte sig ut fra sit kjøen. Han var

hverken blasert eller grøn, den manden. Han var frisk, freidig, overlegen, elskværdig, mandig. Han var simpelthen bedaarende!

— — — —

Trods ihærdig søken og speiden lykkedes det ikke at faa øie paa de forlovede, da konserten var slut, — og Majen gik hjemover med en fortrædelig mine.

Hun havde været herlig oplagt i aften! Hun visste, hun tok sig godt ut i den matblaa silkekjole med den sølvglinsende, lette pynt. Og en klædelig frisure hadde hun ogsaa — en, som hun selv ikke hadde faat rigtig tak paa endda, men maatte overlate til frisèrdamen.

Ærgerlig ogsaa; avskyelig var det, at hun ikke skulde træffe dem nu.

„Vi kikker indom Teaterkafeen, far. — End om de er —“

„Nei, saamen om vi vil forstyrre dem! Det vilde være høist ufint at bryte ind og ødelægge en slik idyl!“

„Ikke ødelægge — er du gal! Bare hilse paa dem og saa forsvinde straks. Og saa ber vi dem til middag imorgen, — det er jo søndag. Jeg vet, vi har en vældig oksestek. — Hvad hygge har de av at spise ute, stakkars mennesker, — saa hjemmekjære som de begge to er.“

„M—ja, ja, — vi faar ta et glas øl da ihvertfald.“

— — Der var næsten fuldt besat, og Majen blev staaende ved døren, mens faren lette op et bord i en av krokene.

Da han kom tilbake, straalte hendes øine.

„Ja, du, de er her; men vi hilser ikke straks paa dem. De sitter med vældig opdækning; det ser ut, som de er glupende sultne. Vi har utsigt der borte fra, ja, — la os ta plads, — de ser os ikke; de vender ryggen mot os.“

„Aa, dere kvinder — saa mange indfald,“ sukket advokaten. Han fik si b, naar han først hadde sagt a. Det var forresten ikke ofte, han var sin datters kavaler.

„Vil du ha øl eller —“

„Tak, helst et glas portvin, hvis du har raad til det.“

Majen saa saa ydmyg og bedende op paa ham, — og vakker var hun sandelig ogsaa, der hun sat med det hvite silkekast løst knyttet over det lyse, vakre haar. Jamen mindet hun ikke om Nini i hendes glansperiode.

„Ja, ja, — — og kaker?“

„Pappa, du er!“

Selbak rødmet. Han hadde lagt merke til, at flere hadde iagttat det nyankomne par. Kanske de i stilhet hadde misundt ham den unge, vakre frue med det bleke, fine ansigt.

En herre ved et av de nærmeste borde satte virkelig lorgnetten paa og gav sig til at be-

tragte Majen med fornyet interesse, efter at slegtskapet var utbasunert.

Uforskammet pikebarn ogsaa. Kunde hun ikke latt ham spille denne lille komedie for engangs skyld!

„Deilig vin, — den varmet. Jeg frøs, kan du tænke. Der var ikke videre varmt i salen trods menneskemængden. — Ja tak, jeg vil gjerne ha et glas til. Men kan du ikke nu gaa bort og hilse paa dem, saa de ikke forsvinder for anden gang, — og saa be dem hit paa et glas efterpaa!“

Majen følte sig fuldstændig ovenpaa efter at ha drukket det første glas. Det faldt lettere at konversere. Hun visste, øinene straalte nu, — og den fine rødmen, hun altid fik i kindene, naar hun nød noget, klædde hende henrivende. Hun hadde ofte nok faat den kompliment.

Naa. De var altsaa færdige allerede. Ja, ja. Nu skulde de faa se en anden Majen!

Teppet skulde gaa op for en ny komedie, hvor forfatter og skuespiller var en og samme person. — —

„Gratulerer begge to! — Vet De, Krohn, at jeg spaadde rigtig den første aften, jeg saa Dem, — er jeg ikke en farlig Sibylle?“

„Ikke saa farlig netop i dette tilfælde. Og der skulde forresten ikke videre fremsynthet til at øine, hvor jeg vilde hen. Jeg hadde maalet

klart første gang, jeg saa hende, og satte kursen straks —“

„End du da, Ragna?“ sa onkelen.

Ragna lo og ristet paa hodet.

„Nei, jeg tænkte ikke saa langt; men jeg syntes jo, han var en rar bondegut!“

✓ Majen nikket.

„Ja, du fandt ham vist mer end rar; for vet De, hvad hun sa til mig dengang, Krohn? Hun spurte, om jeg var gal, som kunde finde paa noget slikt. — Og nu er du altsaa blit saa gal da, Ragna, — at du vover at bli bondekjærring!“

De hadde tat plads ved bordet, og Majen blev sittende midt imellem de forlovede.

„Si heller at Olav er saa gal, at han vover at ta en slik kjærring!“

„Jeg antar dere er litt gale begge to. Der følger gjerne galskap med forlovede folk. — Skaal! Til lykke med galskapen!“

Advokaten hævet sit glas og drak ut.

„Var du gal, pappa? Græsselig forelsket i mamma, mener jeg?“

Majen sat makelig tilbakelænet med hodet støttet til den røde plysjsofa og formelig koketerte med faren.

„M—ja; jeg tror nok, jeg led av samme sygdom. Men heldigvis blir en kurert efterhvert i livets skole. Eller hvad siger De, Krohn? De ser ikke ut til at tro paa sygdommens avtagen?“

„Sandt at si — nei, hr. Selbak. Jeg tror heller, at den bakterie, som er aarsak i for-
elskelsessygdommen, — utvikler sig og trives
bedst i hjemmets luft.“

Selbak nikket.

„Ja, ja. Naar der er den rette luft, saa tror
jeg igrunden det samme. Skaal paa en god fort-
sættelse da, Ragna!“

Majen sat stille og saa fra den ene til den
anden med et uutgrundelig smil. Det sedvan-
lige kritiske uttryk hadde veket pladsen for
noget ungt, mykt, — næsten barnslig. Og faren
maatte flere ganger se forskende bort paa hende.

Ragna sat og betragtet hende fra siden. Majen
følte blikket, vendte sig mot hende og tok begge
hendes hænder med et smil.

Ragna trak dem uvilkaarlig straks efter til-
bake. Hun kunde ikke selv begripe, hvad det
var, men Majens forandrede væsen gjorde hende
utryg. Hun likte hende bedre som den kritiske,
avmaalte Majen med det lille ironiske smil og
det kolde tilbaketrukne væsen.

Hende kjendte hun.

Men samtidig kunde hun ikke la være at be-
undre hende.

Saa vakker og indtagende hadde hun aldrig
set hende. Den matblaa silke la sig bløtt og
kjælent om hendes slanke figur og stod vid-
underlig til den fine farve i kindene og det

lyse, vakkert opsatte haar. Og saa stod der en duft om hende, en deilig, berusende parfyme, som slettet ut alt ubehagelig og trængte sig helt ind i sjælen.

Hun saa et øieblik bort paa Krohn.

Han hørte paa onkelen, mens øinene hang ved Majen.

Saa smilte han mot Ragna og tok øinene til sig.

Men Ragna følte sig med ett saa fattigslig og simpel. Den skotske silkebluse med den fine kniplingskrave og det blaa foldeskjørt forekom hende nu ikke bedre end en tarvelig hverdagsdragt ved siden av Majens straalende, duftende dragt, — og for mindre end en halv time siden hadde hun sittet og følt sig rigtig elegant. Olav hadde jo ogsaa sagt, at hun var det.

Men Majen sa ikke saa meget som ett ord om dragten, — hun som ellers altid pleide gi sig av med at kritisere, hvad hun hadde paa sig.

„Du er saa nydelig iaften, Majen! Jeg har aldrig set dig saa pen.“

Paa trods sa Ragna det. Hun vilde være ærlig mot Majen, selv om hun følte det litt ondt, at hendes egen stas blev til ingen ting.

„Synes du?“

„Ja, den kjolen er som skapt til dig. Den kommer du til at gjøre din lykke i!“

„Ikke saa umulig,“ sa Majen og spørret øinene vidt op.

„Majen!“ — Ragna bøiet sig fremover mot hende og la haanden fortrolig paa hendes arm. — „Fortæl!“

Majen tok de sammenlagte hænder fra hinanden og gjorde en avfeiende bevægelse.

Hvem vet? Jeg vet ialfald endda intet, — spør ikke mer, sa hendes ansigt.

Hun vendte sig derpaa pludselig mot Krohn.

„Hør! Dere maa spise middag hos os imorgen. Og saa ber vi sammen nogen av vore aller nærmeste og har en hyggelig musikalsk forlovelsesaften. Mamma faar heller opgi P. U. K. eller U. P. K., eller hvad den nu heter den foreningen, som imorgen staar for tur. Pappa er let at overtale. Han har altid været Ragnas ærbødige kavalier. Jeg faar nøie mig med onkel Karl, — men la gaa —“

Krohn avbrøt.

„Tusen tak, men vi har tænkt os —“

„Aa, blaas, — bare tænkt, gjælder ikke. Jeg har nemlig ogsaa tænkt, ser De; men nu skal De vise Deres ridderlighet overfor damerne, saa vi kan tro paa Ragnas galskap.“

„Tusen tak, men —“

„Ragna! Vis nu, om du har magt over ham! — Hvad dere end har bestemt, saa har dere ikke lovet dere bort; derfor bestem om igjen!“

„Hvad siger du, Ragna?“

„Som du vil!“

„Og Krohn siger: Som du vil, — aa, for en skjøn enighet! — Ja, ja, — saa ønsker vi dere velkommen!“

Majen tok sit glas og drak ut, satte det fra sig med et uutgrundelig smil, og like efter brøt de alle op.

— — — —

„Jeg haaber du ikke angrer paa det, Ragna?“

Krohn saa forskende ind i Ragnas alvorlige ansigt, da de arm i arm spaserte hjemover. Ragna saa fast paa ham.

„Og hvis jeg nu angret, hvad saa? Vilde du springe efter dem og si, at vi har ombestemt os?“

„Ja, det vil jeg, for sandt at si blev jeg tung om hjertet, da Majen kom med det.“

Ragna lo.

„Jeg ogsaa. Gid hvor dumme vi er — — en skjøen enighet.“

Olav lo med.

„Men det var ikke saa godt at si nei.“

„Nei, det gik ikke an. Men tænk at kaste bort en hel eftermiddag,“ sa Ragna med et tungt suk.

„Ja, det er grusomt; men vi faar ta det igjen siden og trøste os med at vi — du ialfald — skylder dem saapas høflighet.“

„Det er netop det, ja. Mor bad mig huske

det. Men kan du begripe, at de ikke kan la os være ifred? Tænk om de visste, hvor liten pris vi sætter paa slike indbydelser, og vi som trodde det gik an at spise dem av med en liten søndagsvisit!“

„Ja, ja. Vi siger ialfald neitak til alle andre indbydelser, Ragna, — la os være enige om det. Jeg tror forresten Majen mente det alvorlig. Hun var ualmindelig elskværdig iaften, ikke sandt.“

„Jo—o. Og nydelig, synes du ikke, Olav?“

„En vakker drivhusblomst, — men hils paa hende i morgen tidlig, Ragna, naar vinens virkninger ikke længer gjør sig gjældende, — da ligner hun en vissens halvutsprungne rosenknop.“

„Tror du virkelig, hun hadde drukket for meget?“

„Ja. — Den glansen i øinene og det velvillige smilet er ikke naturlig for Majen, uten hun blir opstivet.“

„Jeg drak ogsaa for meget — jeg drak næsten et halvt glas; jeg brænder i hodet. Fy, — nei, vin er væmmelig! Jeg drikker aldrig mer, Olav! Jeg taaler det heller ikke. Jeg blir ør og het.“

„Du er for litet trænet; det er saken, — mens Majen har lang øvelse, lot det til.“

„Vet du, Olav, — jeg sat og misundte Majen; jeg følte mig saa underlegen.“

„Du misundte Majen! — Hvilket?“

Krohn tok haanden, som laa paa armen, drog den til sig og foldet den i sin med et kjærlig tryk.

Ragna saa paa det sterke ansigt med de blaa aapne øine under den høie, brede pande, — den smale, bestemte mund og den fremspringende kraftige hake. — Hele profilen uttrykte vilje, men i øinene laa gjemt en hel verden av godhet og trofasthet.

Hun trykket haanden, som laa foldet i hendes og svarte:

„Hendes fine, overlegne væsen, og alle de yndigheter — hun har foran mig, — ja, til og med dragten misundte jeg hende, Olav!“

„Du Ragna! Har du set blomster, som er sat paa staaltraad? — I krans eller buket tar de sig storartet ut i det samme de er anbragt der, ikke sandt, — men se paa dem siden? Staaltraaden, den kunstige stilk, kan ikke lede vand til blomsten, og saa visner den, — den mangler næring. — En slik blomst er Majen. Hun er opstivet og maa være det, fordi stilken, som skulde bære hende, er ødelagt. Nei, jeg foretrekker de naturlige blomster jeg, Ragna. Jeg elsker fremfor alt min blomst, min friske, kraftige, duftende, deilige blomst, vokset frem i en kjærlighetens have, like vakker morgen som kveld —“

„Og trængende til baade sol og regn,“ fort-

satte Ragna; „kanske helst sol, Olav — — og solen, det er du!“

„Og regnet?“

„Ja, det — det kommer av sig selv, naar jeg forvilder mig ind i de graa skylag!“

„Er du der nu?“

„Nei, jeg var paa vei dit, men saa kom solen og splittet skyene,“ lo Ragna.

— — — —

Majen gik tilsengs i fornøiet sindsstemning. — Hun hadde fængslet ham; det var hun viss paa. Aldrig hadde han set slik paa hende — et gaadefuldt blik hadde han.

Var det mulig, at Ragna var nok for en saa intelligent mand, — og vilde hun igrunnen kunde fængsle ham i længden med sit trangsynte, smaabyagtige livssyn og sit ordinære væsen? Vilde hun ikke virke trættende paa en kunstnerisk natur som Krohn?

Føielig og snild, men litet pikant var hun, — trods alle sine dyder.

Men mændene elsket ikke for dydens skyld alene, saa meget visste hun. De elsket, fordi de følte sig draget av en magnetisk magt, hvad enten magthaveren var et dydsmønster eller ikke, — men pikant, eggende, lunefuld, overgiven lystig, og irriterende kold og likegyldig, — slik vilde de ha kvinden; fremfor alt ikke kjedelig, og det var det Ragna med tiden vilde bli, gyse-

lig huslig og fornuftig, som hun var uten spor av fortid, som kunde bringe ham nær vanviddets grænser av jalousi — og saa kemisk fri for koketteri!

Nei, stakkars Ragna, — hun orket nok ikke at holde ham længe fast; hun manglet den charme, som øvet en slik tiltrækning paa det sterke kjøen. — — —

Nei, nu gjaldt det at faa sove og bli liggende rigtig længe uten at læse en stavelse, saa øinene kunde være likesaa straalende som iaften. Hun fik heller ta et glas portvin eller sherry, om hun var for blek. Og saa den nye sorte voilekjolen — den blev hun saa kvindelig i, og det røde koralsmykket om halsen, det flatterte.

Majen slukket lyset og lukket øinene med et smil.

— — Aldrig hadde hun anstrengt sig saaledes for at vinde en mands gunst, men derfor var hun ogsaa sikker paa seieren. — Den sterke Samson skulde fanges med list! Dalila kjendte nok mændenes svakhet!

Ved middagsbordet næste dag gjorde Majen tjeneste som opvarterske, og Ragna saa med forundring, hvorledes det engang saa foragtede hvite forklæ var kommet til hæder og værdighet.

„Hvad synes du, Ragna! Majen har pludselig begyndt at træde i dine fotspor,“ sa tante Nini. „Vil du tro, at det er hende, som har æren av bordet idag! Du ser altsaa, at hvad du saadde her inde for fire aar siden endelig er begyndt at spire saa smaat.“

„Det blir vel med spiren ogsaa, tænker jeg,“ sa Haakon med en liten latter og skjelet over bordet til søsteren, som bød stekefatet til Krohn.

Majen sendte ham først et mysende blik og kneiste med nakken. Et øieblik efter slog hun op en lystig latter.

„Pas dine egne spirer du, min lille ven!“

Latteren smittet de andre. Det var jo et kjendt faktum, at den unge Haakon netop hadde an-

skaffet sig barbersaker, og at der ikke saa sjelden utspiltes et mer eller mindre blodig drama inde paa hans ungarshybel.

Majen hadde rørt ved det ømme punkt, — den nittenaarige yngling rødmet som en av de gammel-dagse unge piker, men reddet sig ved at istemme latteren.

„Det er bare den forskjjel paa Majens og Haakons spirer,“ faldt advokaten ind, — „at Majens trenger et overmaal av kunstig næring for at trives, mens Haakons vokser ved den indre drift paa trods av den skarpeste motstand.“

„Kanske hr. advokaten kan gi en definition av Ragnas spirer ogsaa,“ sa Majen spidst, „hvis det overhodet gaar an at definere et saa alt-omfattende begrep som hendes dyder i huslighet!“

Selbak nikket mot Ragna og løftet sit glas.

„Skaal, Ragna! — — Hos dig kan der da ikke længer være tale om spirer. Ragna blomstrer vel allerede, siden mamma talte om utkastet sæd.“

„Aha,“ lo Majen, — „det vil med andre ord si, at Ragna begynder at gaa op i frø? — Nei, nu har vel De et ord at si Krohn! De kan ikke la en slik beskyldning bli sittende paa hende!“

Krohn smilte lunt.

„Jeg tror ikke, hun behøver nogen forsvarer. Ragna er nemlig en av de faa, som vil holde

sig evig ung, selv om hun en gang i tiden blir saa lykkelig at kunne — — gaa op i frø, som De saa vakkert betegner det.“

„Bravo, Krohn!“ ropte advokaten begeistret.

Men Majen bandte indvendig. Aldrig kunde en sætte det menneske i forlegenhet; altid blev han ovenpaa. Og aldrig magtet hun at gjøre Ragna latterlig i hans øine — endda ikke ialfald. Men han skulde ha det tilgode.

„Skaal for din trofaste ridder, Ragna! Selv om du blir vissen og falmet, vil han sikkerlig indbilde dig, at du er verdens deiligste rose!“

„Jeg vil ihvertfald elske hende like høit, om jeg ikke netop sammenligner hende med en saa duftende blomst, — skaal, Ragna!“

Ragna bare smilte trygt og klinket med ham, mens Majen gjorde indhugg i steken. Hun gad ikke lenger anspænde sig til ingen nytte.

Det maatte helst bli paa tomandshaand, at hun skulde seire. Han vovet naturligvis ikke endda at være helt sig selv, men maatte spille den ømme, trofaste elsker. Men derfor kunde han godt nyde og værdsætte hendes charme og intelligens. Desuten maatte han være en topmaalt idiot, om han ikke benyttet anledningen til at gjøre Ragna en liten smule jaloux. Til syvende og sidst var det jo bare i hans egen favør. Hun vilde bli dobbelt forelsket i ham, naar hun øinet muligheten av, at en anden

kvinde kunde indta hendes plads i hans hjerte.

— — — Efter middagen tok Majen Ragna ind paa sit værelse og beordret hende til at ta en hvil paa chaiselongen.

„Du ser træt ut, skal jeg si dig; øinene er rødkantede,“ sa hun med et undskyldende smil; „men ta dig nu en liten lur, saa blir du nok pen igjen. — Dere nyder hverandre naturligvis om aftenen, saa længe anstændigheten tillater det, ikke sandt?“

Majen stod foran speilet og ordnet haaret. Ragna hadde sat sig paa chaiselongen. Majen saa hendes ansigt, men Ragna ante ikke, at hun blev iagttat.

Ragna smilte ved sig selv og rødmet svakt.

„Selvfølgelig! Men en maa jo være forsiktig paa hotel. Desuten — — ja, jeg lovte mor at være forsiktig, der vil let bli sladder.“

„Uf, ja. — Slike simple folk har det altid travelt. Især med forlovede. De indbilder sig jo, at de opfører sig like frit som de selv —“

„Ja, frit har vi det da, og vi er ikke saa dumme, at vi spør efter, hvad slike uvedkommende mennesker mener.“

Ragna gjespnet, la sig bakover og lukket øinene. Hun vilde ikke sove, bare hvile nogen minutter; de hadde sittet længe oppe igaar, og uroen fra gaten hadde vækket hende tidlig idag.

„Har dere værelse ved siden av hinanden?“

„Nei, der er en lang korridor mellem — mit er nummer 21 og Olavs 30.“

„Uf, saa kjedelig! Han maa gjøre helt toilette, før han siger godnat da?“

„Helt toilette? Hvad mener du?“

En sterk rødme overskylltet Ragnas ansigt og hals. Hun reiste sig raskt.

„Æh — bæ!“ lo Majen og pekte fingre av hende. „Du vil vel ikke indbilde mig, at dere ikke smaker litt paa den forbudne frugt, saa forelsket som dere er!“

Ragna reiste sig helt op og stod høi og rank foran kusinen. Øinene lynte og stemmen dirret av harme, da hun svarte.

„Det kunde aldrig falde nogen av os ind. Jeg er ikke en gatetøs heller!“

Majen la begge hender paa hendes skuldre og skjøv hende lempelig ned paa chaiselongen.

„Ikke saa heftig, søte dig, Ragna,“ sa hun blidt, — „det er da ikke noget galt det vel? Alle forelskede menneskener tar litt paa forskudd — ihvertfald manden da. Og jo mer forelsket han er, jo vanskeligere er det naturligvis at beherske sig. Men hvorfor skulde han det? To forlovede har da den samme juridiske ret til at eie hinanden som mand og hustru! Hvor staaer det henne i Bibelen, at de skal ha været i kirken først? Ja, svar mig paa det, om du kan!“

Ragnas bryst arbeidet heftig, og hun svarte stakaandet:

„Om ikke det staar der, saa er det ialfald skik og bruk, at man ikke lever sammen, før man er viet.“

„Puh! Den loven vilde jeg gi en god dag ialfald — slikt menneskepaafund! Det vil si — indenfor en viss grænse naturligvis.“

Ragna gik bort til vinduet og gav sig til at aande paa rutens frostrosler.

„Si mig nu, Majen, — hvad du egentlig mener. Kanske jeg igrunden misforstaar dig?“

Ragna anstrengte sig for at tale rolig, men stemmen knak flere ganger.

Majen sat paa chaiselongen med det ene ben over det andet og hænderne foldet over knærne. Hun saa frem for sig med et mysende smil og svarte ikke paa Ragnas spørsmål.

„Hvad?“ sa Ragna igjen og vendte sig om.

Da lo Majen sagte og sa dæmpet:

„Vet du hvad? Jeg vilde ikke tro paa en mands forsikringer om kjærlighet, hvis han ikke tydelig la for dagen, at han vilde eie mig helt med legeme og sjæl! Nei, det vilde jeg ikke! For jeg skal si dig, Ragna, at lidenskap og kjærlighet er saa uløselig knyttet sammen, at der hvor det første mangler, der eksisterer ikke det andet.“

„En mand kan vel eie lidenskap, selv om

han ikke viser den? Han bør vel beherske den, indtil — —“

„Indtil den kvæles, ja!“ fortsatte Majen med samme mysende smil. „En snerpet og kold kvinde kan virke slik paa en mand, at han tilsidst opgir hende og søger andetsteds hen. Det er der mange eksempler paa. For tilfredsstillelse vil han nemlig ha! Saa den beherskelses-metoden bør du ikke praktisere, vennen min. Det kan du komme til at angre paa!“

Ragna presset den hete pande mot den frosne rute. Tankerne tumlet i vild kaos der inde; men hun fandt ikke ord for alt det, hun hadde paa læben.

At Majen ikke mente det godt, men hadde ondt i sinde, var hun pludselig blit klar over. Hendes indirekte paastand om, at Olav var en kold elsker, fordi han ikke krævet mer av hende, end han visste, hun vilde gi, fik staa ubesvaret. Det kom jo ikke Majen ved.

Ragna kjendte, at øienlokkene blev varme; der kom noget vaatt helt ned til øienvippene, men Ragna svelget graaten og rettet sig op.

„Nei, nei!“ ropte det inde i hende, — „Majen skal ikke forstaa, hvor ondt hun gjør mig.“

Med en voldsom viljeanstrengelse drev hun alle de tanker paa flugt, som Majens ord hadde

fremkaldt og tvang sig til at si, idet hun vendte sig mot Majen med et smil:

„Si mig, har du været forlovet, Majen?“

Majen nølte med svaret. Saa nikket hun med en alvorlig mine:

„Ja! Og jeg var gyselig dum og snerpet, — som jeg kan tænke mig du er. Det endte med, at han gik sin vei. Jeg var for kold og kjedelig, sa han; vore følelser møttes ikke. Aa, som jeg angret, Ragna!“

Ragna hadde et nyt spørsmal paa læberne. Men en indre stemme sa hende, at det bedste, hun kunde gjøre, var at late, som om denne samtale ikke interesserte. Majen sat med øinene helt lukket og det egne smil om munden.

Det saa ut, som vilde hun gi Ragna indtryk av, at hun drømte sig tilbake til en fortid fuld av dumme ungpikenykker og sentimental blufærdighet.

„Nei, du skulde jo hvile,“ ropte hun pludselig livlig, skjøv Ragna for anden gang ned paa chaiselongen og mumlet noget om, at hun straks kom tilbake, hvorefter hun skyndte sig ut.

— — — En halv time gik, og Majen var ikke kommet. Nu kunde det være nok med middagsluren, tænkte Ragna og gik paa taa ind i dagligstuen for ikke at forstyrre, om nogen sov.

Hun hørte sagte hvisken fra hjørnestuen, hvor hun visste Olav hadde tat plads i en lænestol

for at studere dagens aviser. Han var altsaa ikke alene. — Stakkars onkel, nu ødela Olav hans middagslur. Det maatte hun forhindre.

Hun gik lydløst over det bløte teppe og kikket ind. — — —

Der sat Majen paa stolarmen med høire haand paa stolryggen. — Og Olav nede i stolen. Begge bøiet hoderne frem, og Majens lyse haar blandet sig næsten med hans mørke.

Det var Majen, som førte ordet. Olav nikket av og til. Det maatte være et album eller illustreret hefte, som fanget interessen.

Ragna blev staaende ubevægelig og se, mens hjertet banket vildt.

Tænk, om han alt elsket Majen mer end hende! For det var sandt, som Majen sa, — hun hadde været avvisende.

Det var den aften, de kom. Hun hadde siddet hos ham paa fanget, og han hadde kysset og kjærtetegnet hende som aldrig før. Da løsnet han pludselig brystnaalen, som holdt blusen sammen i halsen og vilde stikke haanden ned over brystet. Men hun hadde sprunget op, som stukket av en orm og hadde ropt:

„Hvad gjør du!“

„Hys, Ragna!“ sa han og blev blek; „jeg vil bare faa lov at kjende dit deilige bryst! Jeg skal ikke be om mer. — Du er da min, er du ikke?“

Aa, den stemmen og det blikket! Hun glemte det aldrig. Et øieblik holdt hun paa at bli svak; men saa saa hun mors ansigt, da hun sat inde hos hende med strikketøiet mellem hænderne og talte om fristelsen — og grænsen.

Her var den. Nu maatte hun være paa vakt. Hun ante som i en drøm, hvor let det kunde være gjort at gaa over grænsen i en slik stund som denne.

Det hadde kostet hende kamp; men hun hadde skjøvet ham fra sig og sagt:

„Hvis du virkelig er glad i mig, saa be mig ikke mer — for jeg kan ikke, Olav!“

Aa, hvor hun endda kjendte den forunderlige skjælven fra isse til fotsaale, da hun saa hans brændende øine.

Men hun hadde seiret. Og før han gik, hadde han bedt om tilgivelse og lovet at vente — vente med alt til hun helt blev hans. — — —

Hun lot sig glide ned i en av de dype lænestoler, som stod ved vinduet og la ansigtet ned i hænderne. Der kunde hun sitte uset av de to der inde og forsøke at faa balance i sine følelser. De maatte ikke se hende med de urolige øine.

— — — „Tror De, Ragna sover?“ hørte hun Olav si.

„Ja, ganske sikkert,“ svarte Majen; „hun saa træt ut. De maa virkelig passe Dem, at De ikke overvurderer hendes kræfter. Husk paa, hun er

ikke trænnet i at løpe paa Kristiania-asfalten — eller se saa masse mennesker.“

„De har ret i det. Kanske det er synd at vække hende.“

„Ja, set Dem nu pent ned og vær litt hyggelig mot mig for en gangs skyld. Ragna har De jo baade nat og dag holdt jeg paa at si.“

„Aa, ikke rigtig,“ svarte Olav kort, og Majen smaalo. — —

Nei, det var ikke ret at bli sittende her, — og det var sent at gi sin nærværelse tilkjende. Visste hun bare, om de saa ind.

Hun fik vove spranget.

— „Godmorgen!“

Hun var rask henne i aapningen mellem portiererne.

Olav sat i sofaen og Majen ved bordet med ryggen mot hende heldigvis. Han rakte haanden ut mot Ragna og drog hende ned ved siden av sig.

— — „Kunde du ikke unde mig en liten siesta sammen med kjæresten din,“ sa Majen; „nu hadde vi det saa gyselig kjækt, ikke sandt, Krohn?“

„Joda. Vi snakket nemlig om dig, Ragna.“

„Saa? Klarte dere ikke at finde et mere interessant emne? Jeg trodde virkelig, jeg var altfor kjedelig og uttværet,“ sa Ragna med en nervøs liten latter.

„Jasaa, trodde du det?“

Olav la armen om hende og trykket et kys paa den bøide nakke.

„Undskyld — men jeg glemte ganske!“

Han reiste sig halvt og gjorde en let bøining for Majen, idet han smilte skjelsk.

Og Majen blev rød av ærgrelse over hans fine opfordring til hende om at forsvinde.

„Bare bli ved,“ lo hun tvungent. — „Jeg foretrækker forresten at hvile, til kaffen kommer. Og nu er du vel saa snild at overta mine vertindepligter overfor hr. gaardbrukeren, Ragna.“

„Jeg skal forsøke, hvis gaardbrukeren ikke heller vil hvile?“

„Jotak, — men helst i din arm.“

Majen stod et øieblik i døren og saa paa dem, før hun gik sin vei.

Dumme, naive mennesker!

Endda var hun hans ett og alt, saa det ut til. Men hvis hun nu begyndte at praktisere mer villighet, blev han nok snart lei hende; for han var av den typen, som ønsket at krydse klinge.

De fleste mænd var nu engang slik, at de vilde prøve sig frem og se, hvor motstanden egentlig ophørte. De likte at jage kvinden, til hun ikke orket mer. Derfor gjaldt det for kvinden at holde kampen gaaende, — ikke en voldsom kamp, som trøttet ham, men en behændig smutten unda, netop naar han mente at være

seierherre, — en eggende og allikevel lokkende lek med kjærligheten.

Men Ragna var ikke koket nok til at klare en slik lek. Derfor vilde det ikke vare længe, før hun tapte nyhetens interesse for ham. I særdeleshet efter den pekepinde hun hadde faat idag. Den saa ut til at virke. Jentongen hadde sandsynligvis været litt for knibsk og dydig.

Det lot til, at hun var narret paa limpinden. Saa villig hadde Majen endda ikke set hende ta plads og tillate ham at kjærtegne hende.

— — — Da Majen hadde lukket døren til soveværelset, reiste Ragna sig, tok paa sig en alvorlig mine og sa:

„Jeg vil nødig plage dig med mit kjedelige selskap, Olav; for jeg kan desværre ikke hamle op mot Majen i aandrikhet, derfor tar jeg mig en liten tur, mens du hviler efter den gyselig kjække samtale — farvel!“

Hun kysset paa fingeren og vilde smutte ut av døren, da han i et sprang var borte hos hende, tok hende i sine arme og lukket hendes mund med utallige kys, til Ragna med en lys, glad latter puffet ham væk og gav sig til at ordne kaffebordet.

Hun hadde hørt onkelens fornøiede gjesp inde fra soveværelset, og visste fra gammel tid, at det var signal til oppbrudd.

— — —

Majen lot sig ikke se ved kaffebordet. Hun sov endda, het det, og fru Selbak drog et let suk.

Hun likte ikke den opkonstruerte livlighet og den pludselige elskværdighet hos hende. Der maatte stikke noget under. Og det var ikke vanskelig at se, hvor ganske anderledes fri og naturlig Ragna var, naar Majen ikke var tilstede. Ja, hun utfoldet likefrem et livfuldt underholdningstalant, hvis tilstedeværelse hun ikke hadde hat anelse om.

„Ragna er igrunnen ikke saa alvorlig, som hun av og til later,“ sa hun senere til Krohn.

„Alvorlig?“ lo han. „Jeg har aldrig fundet, at den betegnelse passer paa hende. Men hun har en meget ømfindtlig natur. Et saarende ord kan forvandle hende til en mumie, mens et litet opmuntrende smil og et par hjertelige ord er nok til at løsne det humør, som er hendes særeie.“

„Virkelig! Ja, ja, — jeg har jo av til forstaat, at der bak den alvorlige maske bodde et livfuldt temperament; men — ja, jeg har jo igrunnen saa litet kjendskap til hende. De vet jo, hvor jeg altid har været optat.“

Krohn nikket forstaaelsesfuldt og saa sig om efter gjenstanden for samtalen. — — Naa — Haakon hadde lagt beslag paa hende. Javel, da hadde hun det bra.

Majen hadde endda ikke vist sig.

„Den sedvanlige hodepine,“ undskyldte moren.

„Puh! — Daarlig humør! Hun taaler naturligvis ikke, at Ragna er gaat foran hende,“ mumlet Haakon uten at andre end moren hørte det.

Men fru Selbak gav sig for en gangs skyld til at gruble over Majens merkelige væsen.

Disse pludselige omslag i humøret tok for sterkt paa hendes nerver.

Det var jo ikke længe siden, hun hadde glædet sig over Ragnas lykke og tilsyneladende forsonet sig med at bli gaaende ugift.

Nu, det var ikke misundelse. Smaalighet og misundelse laa ikke til familien paa nogen av kantene. Og aldrig hadde hun merket den hæslichkeit hos Majen heller.

— — Da moren banket paa døren, laa Majen med aapne øine og stirret op i taket uten at svare. Ved fornyet banking ropte hun utaalmodig:

„Ja, jeg kommer straks!“

Efter en halv times forløp laaste hun døren op og viste sig for moren med sine lyse fletter hængende ned over ryggen.

„Hvad gaar der av dig?“ hvisket moren med tydelig ærgrelse i ansigt og stemme.

Majen gjorde en nonchalant armbevægelse ind mot stuen, hvor Krohn netop spilte en munter melodi.

Ragna stod bak ham med haanden paa skulderen og nynnet til, mens hun saa i noterne.

„Jeg orket ikke længer altsaa! Han eier jo ikke simpel høflighet, det menneske!“

Fru Selbak aapnet skyndsomt døren til kjøkenet og drog Majen med sig ut.

„Hvad er nu dette for komedie! Har han været uhøflig?“

Majen saa med et smil paa morens forskrækkede ansigt og nød den letkjøpte seier. Det saa ut, som hun kunde vinde endda mere.

„Ja, det var mens dere sov, og Ragna var paa mit værelse.“

„Naa, og hvad saa?“

Majen trak megetsigende paa skulderen og vendte sig om for at gaa ind.

„Saa var jeg nogen minutter alene med ham, og da viste det sig altsaa, hvor dypt den forelskelse stikker — — ja, det var ikke mer. Vi sat ved siden av hinanden og saa i nogen albummer. Men du later som ingen ting! — Jeg maatte bare forsøke at komme i likevegt igjen efter overraskelsen.“

„Du vil da ikke si, at han — han kysset dig, Majen!“

„Hysj! Jeg har intet sagt. Basta. — Stakkar, han er mand, maa du huske paa. Og de unge mænd nutildags tillægger ikke denslags nogen betydning.“

„Men Majen, — hvad sa du? Hvad gjorde du?“

Fru Selbak stod med de foldede hænder løftet og rystet indignert paa hodet.

„Sa og gjorde,“ smaalo Majen. „Jeg gik selvfølgelig straks, — heldigvis; for et par minutter efter arriverte Ragna. — Ja, la os nu gaa ind og være elskværdige. For Ragnas skyld har jeg anlagt fletter. Hun vet jo, at hodet er mit ømme punkt.“

Fru Selbak stod alene igjen og vred sine hænder. Og saadant skulde en opleve i sit eget hus. Og av en slik ung mand!

Stakkars Ragna! Skulde hun erfare mændenes troløshet allerede saa snart.

Hvor hadde hun hat sine øine og øren? Hadde hun da været aldeles blind? Efter hendes mening saa Krohn ut til at være mer end almindelig forelsket, og overfor Majen hadde han bare vist sig høflig og avmaalt.

Ja, ja. Saa var det altsaa, som hun hadde tænkt i vinter: Han hadde møtt Majen forsent.

Hans trofaste natur og ridderlighet forbød ham at trække sig tilbake fra Ragna, da han blev klar over hendes følelser, — samtidig som Majen var kold og spotsk mot ham.

Underlig ogsaa at Majen ikke hadde forstaat ham før, eller om hun hadde, — at hun ikke kunde gjengjælde en saa kjæk og bra mands følelser.

Ihvertfald var det nu forsent. De fik gjøre gode miner. Og med det forsæt gik fru Selbak atter ind i stuen og tok plads i en god stol for at nyde musikken.

Majen hadde trukket sin stol hen til ovnen og sat med lukkede øine i det dæmpede lys fra lamperne.

„Rist godt op er du snild, Haakon, — saa her kan bli litt varmt.“

„Her er for hett,“ sa Haakon og satte et par misfornøiede øine paa Majens ansigt.

„Hvad siger dere andre?“

„Jeg finder det passe varmt,“ sa Krohn. — „Og du Ragna?“

„Temmelig varmt efter min mening. Du fryser vel, fordi du har sovet.“

„Ja, kanske.“

„Hvis du har ondt i hodet, burde du helst ha det koldt,“ sa Haakon spydig.

„Tak, hodepinen er det bedre med,“ svarte Majen i samme tone.

„Kanske musikken generer,“ sa Krohn og vilde lukke pianoet.

Majen saa paa ham med et elskværdig smil.

„Paa ingen maate. Musikken lindrer tvertimot. Og De spilte saa deilig.“

Fru Selbak kunde ikke la være at beundre datterens selvbeherskelse. Men Krohns væsen var hende en gaade. Hans øine møtte Majens aapent

og ærlig, og end ikke den ringeste mine røbet, at han for et par timer siden hadde hat hende i sine arme.

Han var altsaa en dreven kvindejæger, en av de farligste, fordi hans ansigt og væsen talte et andet sprog.

Ja, det var synd i Ragna, som intet ante, from og uskyldig som hun var, ukjent med livets dunkle labyrint. — Og dog hadde Majen med sin kompliserte natur ikke formaadd at elske og bli gjenelsket av en mand.

Nei kjærligheten og dens veie var uransagelige. Lykkelig den, som fandtes blandt de be-naadede!

— — Krohn sluttet et muntert stykke med en kraftig akkord og sprat op av stolen.

„Hvordan gaar det med hodepinen, frøken Selbak?“

Han tok plads ved siden av Majen og bøiet sig frem for at se hendes ansigt.

„Udmerket!“ sa Majen med et træt smil. „Jeg tror næsten, De har spilt mig bra. Det er merkelig for en magt, man kan utøve gjennom musik. — Nu skal jeg straks befri Dem for back-fischen.“

„Nei, det skal De ikke. De burde alltid bære haaret i slike fletter. Det klær Dem udmerket. Og vi indbilder os, at De er en ung, uskyldig seksten-aaring, — ikke sandt, Ragna?“

„Jo, det har jeg altid sagt. Majen har slikt deilig haar.“

Majen bet tænderne sammen, men bevarte det lille, overlegne smil.

Avskyelige menneske! Nu hadde han ødelagt den fornøielse ogsaa.

Hvorfor kunde han ikke heller ha beundret hende i stilhet og gjort Ragna skinsyk — bare med et blik!

Majens væsen var allikevel rolig og elskværdig. Og Ragna sa til sig selv, at hun hadde været for snar til at fælde dom. De underlige uttalelser efter middagen hadde Majen kanskje ikke ment noget ondt med allikevel. — Hun hadde hat hodepine og orket ikke at gi sine tanker den rette form.

Hun vilde gjøre avbigt ved at være rigtig hyggelig resten av aftenen og glemme al bitterhet.

Olav var hendes med hver en fiber; det følte hun nu. Der fandtes ikke længer tvil i hendes hjerte. Derfor vilde hun med glæde overlate ham til Majen, hvis hun brydde sig om en tête à tête med ham.

Hun kunde heller hjelpe piken med aftensbordet.

Tanten maatte forberede sig til U. P. K.-møtet, hvor hun desværre hadde lovet at holde foredrag om „Den unge kvinde og vor offentlige

moral.“ Onkel var kaldt ut i forretninger, og Haakon sat inde paa værelset og konstruerte til morgendagens geometri-time og de par indbudte var andetsteds engagert.

„Ikke sandt, Olav, — jeg faar lov at røre mig litt,“ lo Ragna, da tanten forsøkte at protestere. „Nu har vi sittet og dovnet os saa længe, at jeg er begyndt at bli stiv i alle lemmer.“

„Du har min tilladelse,“ svarte Krohn og trykket hendes haand, saa hun gav et litet suk fra sig.

„Ja, ja,“ sa fru Selbak og lukket døren til hjørnestuen. Hun orket ikke lenger at følge med ungdommen. Hun lærte aldrig at forstaa den allikevel.

Og hvad Majen angik, var det forsent at forsøke at lede hende. Hun fik gaa sin egen vei. — Oplevelsen idag tydet glædeligvis paa, at hun trods alt hadde en viss sans for det sømmelige, og det lot til, at hendes retfærdighetsfølelse endda var i behold: Ragna skulde faa lov at beholde, hvad hun nu engang hadde vundet.

Fru Selbak tok med et let suk fat paa en bunke løse, beskrevne papirer og glemte snart eftermiddagens oplevelser.

Samfundet hadde fanget hendes interesse. Det

store hjem derute med de mange forkomne ropte paa hendes hjælp. De graablaa øine lyste intens, og der kom en fin rødme i kindene, mens hun gjennemlæste det foredrag, som hun haabet skulde kaste en bombe ind i den sovende by.

Majen stod raadvild utenfor telegrafen og kastet ransakende blikke rundt omkring sig. Det var et rigtig slapseføre, et væmmelig decemberveir. Tunge, svære snefiller gled dovent gjennom luften og forsvandt sporløst saasnart de kjendte fast grund under sig.

Og sørpen vokste stille, men sikkert og trængte sig ind i alle aapne sprækker, saa menneskene fik galogetrang og snue over en lav sko.

„Fy, for en vinter!“ sa Majen grættent til en mandlig kollega, som rystet det vaate kliss av hatten, før han gik ind gjennom døren.

„Støttet,“ lo han og pilte forbi hende. — —

Nei, det hjalp litet at bli staaende. Hun fik ikke følge, saa det ut til. — Den, som nu hadde hat en to-krone. Hun skulde ikke ha været sen om at kapre en bil. Aanei, hun fik være glad til, at der fandtes en slunken ti-øre til trikken.

Men hvad hygge var der nu ved at komme hjem? Mamma var naturligvis paa møte for at

ordne med en eller anden julefest, og pappa fandt det ikke umaken værdt at forlate det hyggelige kontor. Der var han da viss paa at ha det godt og varmt.

Hadde ikke pungen været saa slunken, skulde det ha smakt herlig at komme ind et sted og faat en varm aftens. Men isj! Hele maanedsgagen var gaat til klær.

Da hun stod ved holdepladsen, kom hun til at huske paa, at hotellet, hvor de forlovede bodde, laa like ved.

Hvorfor ikke? Jo, saamen vilde hun avlægge dem en uventet visit. Naturligvis holdt de sig inde i et slikt hundevær, pakket ind julepresenter og skrev utenpaa eller skrev brever og hygget sig pent sammen som to snilde barn.

— — — —
„Kom!“ —

Gid, saa hvast det lød. Han trodde naturligvis, det var en av opvarningspikerne, som forstyrret idyllen.

„Du verden!“ ropte Majen med uforstilt overraskelse, da hun hadde lukket døren efter sig.

For det første var værelset meget større, end hun hadde tænkt sig det, og var næsten elegant utstyret med stort gulvteppe og behagelige plysjes møbler. — Men det, som mest vakte hendes forbauselse, var et piano i det ene hjørne.

Paa pianostolen sat Krohn halvt vendt mot

døren med et notehefte i haanden, og ved siden stod Ragna klædd i en lækker, hvid kjole.

Værelset var straalende oplyst. Og midt paa bordet stod et høit glas med duftende lyserøde roser.

Begge smaldt i at le over Majens forundrede ansigt.

„Værsaagod, ta plads, frøken Selbak, — konserten skal netop begynde.“

Ragna gjorde en uvillig grimase og rystet paa hodet. Men Krohn satte noteheftet resolut op, slog an nogen akkorder og sa halvhøit noget paa engelsk til hende. Det hjalp.

Ragna vendte ryggen mot Majen, og straks efter sang hun „Brudens fråga“ av Ullman: „Älskar du för skönhets skull? Älska mig ei då!“

Majen hadde saavidt rukket at spænde av sig galogerne og trække den vaate regnkaape av sig. Hun stod endda ret op og ned og visste ikke, hvordan hun egentlig burde opføre sig. Situationen virket saa eiendommelig, paa samme tid latterlig og tiltalende.

At et par forlovede klædde sig til fest og leiet piano for at hygge sig inden fire vægge rimet ikke med Majens ideer om forlovelses-tiden. At de orket at anstrenge sig saapas og klarte at holde stemningen oppe! — For det saa virkelig ut, som de var feststemte begge to, slik som det lyste av dem!

Men gid, for en gammeldags, sentimental sang! Den var naturligvis efter Ragnas smak.

Aanei, hun var ingen skjønhet, omend hun var kommet sig betydelig det sidste aar. Ansigtet hadde faat et roligere uttryk, og kindene var ikke længer saa runde og røde; hun saa igrunnen ganske intelligent ut. Og saa hadde hun en nydelig reisning med hodet, og haaret var sandelig blit vakkert trods den ubestemmelige farven. Hun pleiet det grundig, lot det til; det laa saa tykt og bløtt over panden.

Aajo, alt i alt maatte hun vel kaldes pen. Men det var nu øinene, som gav ansigtet liv — øinene og munden.

„Hun har saa rike øine,“ sa pappa engang; „de rummer saa meget.“

Underlig benævnelse, men der var kanskje noget i det. — Efter hendes smak var de altfor aapne og klare. Det var saa liketil at gjette sig til hendes sindsstemning. Enten var de lysegrønne eller graa, og da stod humøret paa 0, — eller de var gnistrende sorte og straalende som nu, hun var i den syvende himmel.

Og fattig var hun, — ja, det var sikkert. Det maatte være flaut at ta imot saa meget av en fremmed mand. Men ungdommen hadde hun — endda ja.

Majen smilte spydig, mens hun hørte Ragna synge. Det var den sangen, som hadde git ideen

til Krohns uttalelser igaar om kjærlighet trods rynker og graa haar. Isj, saa banalt! Hun hadde virkelig trodd, det var originalt.

Jamen hadde Ragna faat en ganske pen stemme. Saa godt hadde hun aldrig hørt hende synge før. Men den lød endnu haard og skarp i høiden. I mellemregistret klang den derimot vakkert. Men hun eide jo ikke smidighet i tonebehandlingen, selv om foredraget hadde den rette farveglans. Hun lignet sig selv overalt.

Krohns akkompagnement var fuldendt baade hvad teknikken og foredraget angik. Det var i det hele tat noget uforklarlig for hende, hvordan en landsgut hadde faat tid til at dyrke musikken saa grundig og samtidig baade læse til artium og være gaardbruker.

Naturligvis var det et plus i hans bevissthet, at Ragna var litt musikalsk, skjønt man som oftest hørte at musikalske mænd helst søkte sig en kone, som ikke drev det længere end at spille Gubban Noa med en finger — og omvendt. Da raadet jo geniet grunden alene.

Visste hun nu bare, hvilken tone hun skulde slaa an. Allerhelst vilde hun være den ironiserende, spotske Majen og forsøke at lægge en dæmper paa deres barnagtige fornøielse; men hun var jo kommet ubuden og fik vel hoppe med et stykke fremover, om det ikke blev for anstrengende.

„Syng mer!“ ropte hun, da Ragna gjorde mine til at sætte sig. „Gjør som jeg ikke er her.“

„Det samme har jeg sagt,“ lo Krohn. „Vi følger programmet uten at la os avbryte.“

Majen nikket, men raste indvendig. Gid for en uopdragen fyr han igrunden var! — Og Ragna sang endda tre numre, mens han akkompagnerte til.

„En liten pause, hvori konsertgiverne indtar forfriskninger.“

Han bød Ragna galant armen og førte hende hen til en stol.

Ragna lo overgivent.

„Majen tror vist, vi er halvgale. Hun ser saarart paa os.“

„Helgale er dere; det har jeg altid sagt. Men la ikke mig forstyrre. Jeg fik bare det indfald at hilse paa dere.“

„Nu har jeg ringt efter mat,“ sa Krohn, — „og De skal spise med os.“

Straks efter kom piken med skaarne smørbrød og chokolade og la en hvit duk paa bordet. Hun blev øieblikkelig sendt avsted efter en kop til Majen og mer smørbrød.

„— Endelig med noget skarpt paa, er De snild; for jeg trenger noget at stive mig paa,“ ropte Majen efter hende.

Krohn satte sig velbehagelig tilrette i en god stol og gned hænderne fornøiet.

„Koselig her, ikke sandt?“

„Ikke værst. — Men si mig nu, hvad betyr egentlig al denne stas?“

Krohn saa paa Ragna og smilte.

„Hvad mener hun? Er det dig, som er stasen, eller er det pianoet, eller roserne?“

„Alt til sammen,“ mente Majen. „Jeg hadde ventet at finde dere sutrende og misfornøide under en ensom elektrisk pære, og saa møtes jeg av et slikt syn.“

„Jeg tænker vi ret og slet kalder det et fremtidsbillede,“ sa Krohn og stak foten bort i Ragnas under bordet.

„Aa, puh! Nei, saa naiv er jeg ikke — undskyld, at jeg indbilder mig, dere klarer at holde slik fest alene, naar dere er blit mand og kone.“

Ragna smilte seiersikkert, men sa intet. Hun visste hendes ridder kunde slaa et slag for dem begge, om det trængtes.

„Skal vi vædde? Kom til os idag om — la os si — fire aar, saa kan De selv faa lov at ha det avgjørende ord.“

„De er altsaa viss paa, De holder ut med Ragna saa længe?“

Krohn rørte med skeen i chokoladen og svarte bare med et smil ned i koppen.

„De tviler altsaa!“ ropte Majen.

Da saa Krohn alvorlig op paa hende.

„Si mig, — hvorav tror De, det kommer, at

en mand ikke holder ut med en kone? Er det mandens eller konens skyld? Eller begge? Eller er begge skyldfri?“

Han la eftertryk paa en og saa næsten bistert paa Majen.

„Det nytter nok ikke at diskutere med Dem,“ sa Majen med et skuldertræk; — „De er altfor gyselig gammeldags — — later som De er det ialfald,“ tilføiet hun ironisk.

„Hvis det at være gammeldags efter Deres begrep er ensbetydende med at ha nok med én kvindes kjærlighet, da er jeg lykkelig over at kunne forsikre Dem om at — — — Aa! Jeg er forførdelig gammeldags — og jeg synes synd i alle dem, som i den retning er moderne anlagt.“

„Anlagt, ja. Der traf De det. Det er naturligvis det medfødte anlæg mandens moral avhænger av —“

„Og kvindens?“

Majen lo og saa utfordrende paa ham. Ragna rødmet ved at betragte hende. Det saa ut, som om hun la hele sin Dalila-magt i det blik, hun sendte ham.

„Kvinden er, som manden vil ha hende. Hun er jo den svakere del og bærer slaveinstinkt fra fødselen av. Det maa De da sikkert ha opdaget hos alle Deres veninder!“

„Alle mine veninder?“ gjentok Krohn langsomt og saa bort paa Ragna, som sat stille og

saa ned i chokoladekoppen, mens hun rørte kremen om.

„Ja, for jeg tviler ikke paa, at De har mange knuste hjerter paa Deres samvittighet! — Tror ikke du ogsaa det, Ragna?“

„Nei, det tror jeg ikke,“ sa Ragna bestemt og saa fast paa Majen med de store, klare øine.

Majen likte ikke det rolige blikket og vedblev:

„Nei, du er vel saa naiv, at du indbilder dig, du er den første og — den sidste?“

Saa lo hun en trillende latter.

„Det har ikke noget med min indbildning at bestille; jeg vet nemlig, at jeg er nummer én, ser du,“ sa Ragna, og i det samme fôr der en glad rødme over det aapne ansigt.

„Og det tror du?“

„Tro og indbildning har ikke noget med vor viden at bestille,“ sa Krohn, „— og De hørte jo, hun sa: Jeg vet det —“

„Men hvorav vet hun det?“

„Fordi jeg har sagt det. Og en tviler ikke paa den, en elsker.“

Majen reiste sig og takket for mat.

„Ja, det høres yndig ut, det er vist; men jeg foretrækker at ha min mening og min tro.“

Krohn gik efter hende henimot pianoet.

„De skal ikke altid dømme ut fra Deres egne erfaringer, frøken Majen,“ sa han alvorlig og saa paa hende. „Der findes nemlig mænd, som

ikke lar sig lokke av hvilkenksomhelst kvinde, selv om hun utøver alle sine forførelseskunster.“

Majen lot, som om hun ikke hørte og slog an nogen akkorder paa pianoet. Men Krohn noterte med et smil, at det var anden gang, han hadde set Majen rødme.

„Leier dere dette?“ sa hun let henkastet og spilte videre.

Krohn var gaat ind paa sit værelse for at hente nogen noter, og Ragna fortalte, at han hadde kjøpt det selvsamme dag og hadde faat det op paa værelset for at forvise sig om klangen og styrken, naar det kom i et mindre rum.

„Er det ikke nydelig?“

„Jo da. Men hvordan vil et slikt moderne møbel passe til det øvrige der paa gaarden? For du har jo fortalt, at dere skal ha en hel del av de gamle møblerne — — da blir det ikke videre stilig, vel? Jeg synes det gamle maatte ha passet bedre.“

„Aa, det blir stilig nok for to saa gammel-dagse mennesker som Olav og mig,“ sa Ragna muntert.

„Ja, du har ret i det. Dere er ogsaa en slik merkelig blanding,“ lo Majen og spilte videre.

Da Krohn kom tilbake, sat Ragna ved bordet og broderte, mens Majen trakterte pianoet med en moderne valsemelodi.

Pludselig stanset hun og vendte sig om.

„Gud, hvor ondt jeg fik her!“ stønnet hun og tok sig til hjertet. „Aa, jeg maa hjem! — De maa — —“

Ragna fór forskrækket op.

„Stakkars dig, Majen! Har du hat slikt før?“

„Nei!“

Hun grep Ragnas arm og gjespet efter luft.

„Jeg skal følge Dem hjem, hvis De vil.“

„Aa ja. — De maa —“

„Faa paa Majen, du Ragna, mens jeg telefonter efter en bil.“

Da Krohn var gaat, rettet Majen sig op og tok kaapen paa alene.

Ragna visste ikke riktig, hvad hun skulde tro. De pludselige omslag i Majens stemninger i disse dage, hadde været hende en gaade. Men dette overgik alt andet. Kanske hun slet ikke var syk, men bare — —

„Er du bedre?“

„Ja, jeg tror det. — Aanei, nu kommer det igjen!“

„Kanske jeg bør følge med?“

„Nei, nei! Han er jo straks tilbake, og du kan ikke gjøre noget allikevel. Mamma er naturligvis hjemme.“

„Er du viss paa det?“

„Ja, ganske viss! Du aner ikke, hvor svimmel jeg er!“ — — —

Da de var kjørt, stod Ragna længe ved

vinduet og saa ut mot den sølete, uhyggelige gate.

En lammende følelse hadde grepet hende. Noget ondt og stygt begyndte at trænge sig ind over sjælen og jaget alle glade tanker bort.

Hun saa Majen lænet til Olavs skulder og hans arm om hendes liv. Kanske hendes kind berørte ham nu i dette øieblik! — Han maatte jo støtte hende. — Hvad vilde da Olav føle? Vilde det være en fristelse for ham at være saa nær en kvinde, og vilde han overvinde den?

Majen hadde sagt, at en mand kunde godt elske en kvinde høit og allikevel i et svakt øieblik ta en anden i sin favn — — ikke bare i sine arme, forstaar du, hadde hun tilføiet. Og en mand lægger ikke den betydning i et kys, som mange unge piker tror. De kysser likesaa let, som naar du og jeg gir en god ven et haandtryk. Kysset er ikke længer et tegn paa kjærlighet. Og hvorfor skulde det egentlig være det?“

Aa, hvor forførdelig, om det var sandt! — For hende var kysset det største, det bedste hun kunde ta imot av ham — som hans forlovede. Og naar hun gav ham sin mund, var det, som hun gav sig selv med legeme og sjæl og alle sine sanser og længsler.

Og Olav hadde sagt det samme.

Selv om Majen lo og kaldte hende indbildsk

og naiv, saa vilde hun tro det, naar Olav sa, at han aldrig hadde kysset nogen anden kvinde.

Hun hadde slet ikke stillet det krav til ham. Hun hadde i det hele tat ikke reflektert eller spekulert paa, hvordan hans forhold til andre kvinder hadde været, — dengang han la sit hjerte aapent for hende. Hun visste bare, at hun elsket ham og var lykkelig ved at vite sig gjenelsket. — Men han hadde sagt det. Det var kommet ganske tilfældig, og hun hadde fundet det at være i harmoni med deres lykke, men hadde ikke av den grund elsket ham høiere. Hun hadde jo aldrig tænkt sig sin forlovede som en der hadde ødslet kjærtegn ut over andre kvinder.

Men Majen hadde aapnet hendes øine og lært hende, at mændenes følelser var av en anden art end kvindernes — og maatte ogsaa være det paa grund av deres fysiske kraft.

Hvor godt at hun ikke hadde gjemt paa den nyplukkede frugt av kundskapens træ, men straks hadde git Olav at æte av den. Han hadde øieblikkelig kastet den fra sig som usmakelig og giftig og bedt hende hverken høre eller tro paa Majens visdomsord. Hun fældet jo en svær dom over sig selv ved at blotstille sine erfaringer paa erotikkens omraade.

„Hun kan jo bare ha hørt det av andre,“ hadde Ragna indvendt.

„Aanei,“ mente Olav. „Hun taler nok av sør-

gelig erfaring, og i fortvilelsen over at ha ødslet med livets skjønneste gave, forsøker hun at ødelægge andres lykke.“

Ragna hadde protestert. Hun vilde ikke tro om Majen, at hun var saa ondskapsfuld, selv om enkelte uttalelser kunde forklares lettere, naar hun saa hende fra den side.

Efter slike samtaler følte hun, hvorledes baandet mellem dem knyttedes fastere og bedre, og hun fik indblik i en ædel, helstøpt karakter, hvor trofastheten sat i høisætet.

Og allikevel stod hun her og malte ham med saa skidne farver!

Det var langt bedre at søke selskap i pianoet; det pleide gjerne at jage alle stygge tanker paa flugt.

— — — —

Da Olav kom tilbake, saa Ragna straks, at noget usedvanlig hadde hendt ham.

„Er det noget farlig med Majen? Du er jo ganske blek, Olav! Og panden din er vaat av sved!“

Han gik bort til vaskeservanten uten at svare.

„Faar jeg lov, Ragna?“

„Naturligvis! Men hvad er det?“

Han smilte beroligende, stak ansigtet ned i bollen og vasket hænderne grundig, før han svarte.

Ragna stod med et usikkert smil og saa paa.

„Se saa. Nu føler jeg mig ren! Kom Ragna! Sit slik at jeg kan se ansigtet dit, saa skal du høre.“

Ragna satte sig tvers over hans knær og gav ham begge hænder. Han saa forbi hende med et fjerntskuende blik og lot til ganske at ha glemte hende.

„Jeg venter, jeg,“ sa Ragna utaalmodig.

Han rettet sig op med et ryk i stolen og slog armene fast om hende.

„At du ikke er blit smittet, Ragna!“

„Smittet? — Da var det altsaa noget farlig allikevel!“

„Ja, du. Hun har en væmmelig sygdom, av de mest smitsomme. Hadde jeg anet, at hun var paa et saa farlig stadium, hadde jeg aldrig tillatt — nei, det er sandt, sidst du var her, hadde jeg jo ingen ret til at byde og befale over dig.“

„Ikke snak slik i gaader, Olav! Du skal fortælle, hvad hun sa fra først til sidst, for nu aner jeg, hvad det dreier sig om.“

Olav nikket, og øinene lynte.

— — „Da vi hadde kjørt et litet stykke, — vi var vel kommet utenfor Stortinget, — lot hun sig glide ned mot mig, saa hendes hode blev liggende paa skulderen og den ene arm om halsen — slik —“

Ragna skjøv ham væk og nikket — med øinene spændt fæstet paa hans ansigt.

„Og akkurat som du nu gjorde, skjøv jeg hende væk, men turde ikke slippe hende helt. Jeg var jo ikke aldeles viss paa, hvad jeg skulde tænke; derfor la jeg den ene arm om livet og holdt med den anden haardt om armen.“

„Hvad betyr dette?“ sa jeg skarpt.

„Aa, De er grusom mot mig,“ svarte hun klagende og la hodet bakover.

„Er De syk, eller spiller De komedie nu?“ spurte jeg.

„Jeg er saa syk, saa syk,“ sa hun formelig skjælvende, — „og De er den eneste, som kan hjelpe mig.“

Det var et merkelig svar, ikke sandt, Ragna; og jeg vilde jo helst tro det bedste, derfor sa jeg:

„Det er jo det, jeg forsøker at gjøre; og nu er De ogsaa heldigvis snart hjemme.“

Da visste jeg ikke ord av, før hun la sig over mig og slynget armene om halsen og presset sin mund mot min! Men da forstod jeg jo straks sygdommens art. — Jeg slængte hende bokstavelig talt bort i det andre hjørne av automobilen, og hun slog sig, det er jeg viss paa.

„De burde skamme Dem! En anstændig dame opfører sig ikke slik!“ ropte jeg; for jeg var sint, ser du.“

Ragna reiste sig blek og skjælvende. Krohn likedan.

„Saa reiste hun sig da og tok plads igjen, og saa forsøkte hun at le.

„Dette gjorde jeg for Ragnas skyld,“ sa hun. „Forstaar De det? Jeg hadde interesse av at overbevise mig om De er den, De gir Dem ut for eller ei. Nu kan jeg rolig se paa, at hun gaar bort og tar en for hele familien ukjendt mand. — Jeg haaber, De ikke misforstaar,“ føiet hun til med en lystig latter, da jeg ikke sa noget.

„De kan være ganske tryg for, at jeg ikke misforstaar,“ sa jeg. „Jeg har længe hat et indtryk av, at De led av en sygdom i denne genre.“

Like efter slog chaufføren døren op, og hun hoppet ut.

„De betaler kanskje? — Tak for følget!“ ropte hun livlig, og før jeg hadde tat imot vekslpenger, var hun borte. Saa bestemte jeg mig til at ta samme bil tilbake — og her er jeg. Samtalen i bilen tror jeg er temmelig nøiagtig gjengit.“

Krohn pustet tungt ut og saa forventningsfull paa Ragna.

Hun stirret eftertænksomt op paa det elektriske lys, som hun der vilde finde svar paa alle de spørmaal, som trængte sig frem.

En eller anden lykkelig tanke maa ha slaat ned i hende, for hun vendte sig pludselig om mot ham og smilte.

„Majen er altsaa den anden kvinde, du har kysset?“ sa hun.

„Kysset?“

Han tok hendes hode mellem sine hænder og lot hende føle, hvordan et kys skulde være efter hans begrep.

Da begyndte det at dryppe langsomt og stille fra Ragnas øine.

Han tok sit lommelærklæ op og tørret taarerne bort.

„Ikke mer, er du snild, selv om de skal betyde glæde. Jeg vil heller se dig smile, Ragna.“

„Ja, men det er saa uhyggelig, Olav! Og allikevel saa — saa deilig! — Jeg har gaat med en angst for at noget slikt skulde hænde. Men var bare ikke sikker paa, hvordan du vilde ta det. Du har selv sagt, at du aldrig har hat nogen fristelse saa sterk, at du har behøvet kjæmpe for ikke at falde. Og jeg ser saa meget vakkert og tiltalende hos Majen, at jeg —“

„At du ikke ser alt det vakre hos dig selv. Forresten selv om Majen virkelig var vakker og tiltalende, tror du for alvor, at jeg vilde føle mig fristet, Ragna?“

„Aanei. Jeg har aldrig kunnet tro det for alvor, men Majen har jo sagt saa meget rart i disse dagene, vi har været her inde, at jeg av og til har været i vildrede om, hvad jeg skulde tro.“

„Heldigvis har hun nu kastet masken.“

„Ja, det har hun, hvis vi da ikke skal forsøke at tro, at det var i min interesse?“

Der var en skjelm i Ragnas øine, og Krohn lo.

„Nei, saa sandelig om det var. Hun handlet nok paa egen regning. Hun er vel vant til, at hendes herrer falder for fote, naar hun lokker og bedaarer. — Kan du forstaa, hvor mange smaa trin hun maa ha gaat nedover, før hun har naadd saa dypt ned?“

Ragna gyste og trykket sig tæt ind til ham.

„Mor hadde ret, Olav! Hun mente, at denne frie tone, som Majen altid priste som den ideelle mellem mand og kvinde, — tilsidst vilde skurre baade hende og mig i ørene engang.“

Krohn nikket og saa Ragna ømt ind i de straalende øine:

„Din mor, ja. Jeg har igrunden ikke tænkt over dette, at du har en virkelig mor, Ragna!“

„Ja, det har jeg, Olav! — Derfor har jeg saa ondt av Majen. — — Naar det store opgjør engang kommer, saa slipper kanske Majen lettere end tante Nini allikevel.“

„Trods alle tantes reformatoriske foredrag,“ fortsatte Olav.

* *

Majen stod ved vinduet og saa ut i den klamme taakeluft. Den ene uhygge avløste den

anden. Slapseføret hadde faat nogen frostdage paa sig og var gaat over til at bli en størknet ujevn masse — saapas fast, at en saavidt fik en svak fornemmelse av norsk vinter. Men saa var taaken kommet, som det ubudne atpaaslæng og tok bort den stakkars lille glæde, som kuldegradene hadde skapt. — — —

„Ser ut til at bli en herlig jul iaar,“ sa Majen grættent.

Advokat Selbak sat med avisen utbredt over knærne og svarte ikke.

„Forresten kan det næsten være hip som hap, hvordan veiret er. Her er like kjedsommelig bestandig!“

„Dine bemerkninger er isandhet værd en livsfrisk ungdom, Majen! Du burde skamme dig for at komme med denslags. Tak heller Vorherre, at du har din helse i behold og er spart for sykdom og anden elendighet.“

Majen vendte sig om og saa paa ham med et ironisk smil.

„Eller anden elendighet ja. End om jeg passer ind der! Hvad hjælper det om alle lemmer er i behold og lunger og fordøielse i orden, naar kanske hjertet er angrepet?“

„Hjertet!“ ropte advokaten forskrækket. „Hvad er det for snak?“

Majen trak paa skulderen likegyldig.

„Ja, jeg er hjertesyk nemlig. Jeg er saa lei

og træt av hele tilværelsen, at jeg undertiden ønsker, jeg hadde en av de respektable sygdommer, som kræver en omsorgsfuld lægebehandling og alle mine medmenneskers sympati. Mit onde derimot er der ingen, som bryr sig om, — hverken Gud eller mennesker. Desuten er jeg en dame fra et velstaaende hjem. Hvem finder vel paa at øve barmhjertighetsarbeide paa et saa benaadet væsen?“

Selbak slængte avisen fra sig og stod i sin fulde høide foran datteren og maalte hende med et gjennemtrængende blik.

Majen trak sig uvilkaarlig tilbake fra farens ransakende øine. Hun ante et indgaaende forhør, og det maatte der sættes en stopper for straks. — Det var igrunden dumt at spille den forurettede overfor en fagmand i retssaker. Men hun hadde latt munden løpe uten at tænke paa følgerne.

Hun la hænderne paa hans skuldre og fik istand en tvungen lystig latter.

„Forstaar du ikke det da! Jeg trenger en forandring, pappa. Jeg maa ut! Væk fra alt det trivielle og ut i den vide verden!“

Faren saa et øieblik barskt paa hende, vendte sig braat om og tok avisen op fra gulvet.

„Du skal vogte dig for at spille mer komedie nu, Majen! Jeg er litt mere skarpsynt, naar det gjælder slike affærer, end din mor. Husk det!“

Og saa vil jeg raade dig til at la Ragna ha sin velfortjente lykke ifred. Du opnaar bare at skvætte smuds paa dit eget rygte, og sandelig om det er saa uplettet før!“

Majen stod blek og maalløs med hænderne ikors over brystet. — — —

Da faren hadde lukket døren efter sig, gled hun ned paa en stol ved bordet, la ansigtet i hænderne og stønnet høit:

„Aa! Gid jeg aldrig var født!“

Hun hørte kneppet i entrédøren, da han smeldte den igjen, og reiste sig for at se ham gaa op-over gaten. — Det var, som faren var blit ny for hende.

Hun var altsaa allikevel gjennemskuet, og han vovet virkelig at si hende sandheden like op i øinene uten at blunke. Sandelig var det en kold styrt. Men hun var blit vaaken og klar, uhyggelig klar over sig selv.

Mamma hadde altsaa fortalt ham alt. Ja, ja. Han fik tro, hvad han vilde. Kanske han ogsaa trods sin glødende harme inderst inde huset en liten tvil om, hvorvidt den forlorne datter var saa langt borte fra moralens trange vei, som han i enkelte krakilske øieblikke fandt paa at tro. Men hun hadde ikke tiltrodd ham saa megen faderlig myndighet. Det var ellers Haakon, som nød godt av hans opdragelseskunst. Mammars indskrænket sig gjerne til nogen sentimentale

og hysteriske utbrudd, som virket saa altfor latterlige til, at de kunde ha nogen opdragende betydning, — og hendes tro paa Krohns kurtise hadde desuten dæmpet den gamle misnøie med datterens fri væsen overfor det andet kjønn og git hende haab om datterens moralske fremgang. Stakkars mamma! Saa intelligent som hun igrunden var, faldt det let at kaste hende blaar i øinene — eller — kanskje det var den saakaldte moderkjærlighet, der gjorde hende blind? — — —

Men se! Der kom jo de forlovede nede i gaten! Da maatte de ha møtt pappa, og det nyttet altsaa ikke at negte sig hjemme. Men det kunde ikke bli tale om at være tilstede. Mamma fik klare avskedsvisitten alene.

Godt at hun kunde skylde paa hodepinen; for den trodde Ragna altid paa. Hun eiet jo ikke selv nerver, det pikebarnet, men hadde en voldsom respekt og medfølelse for dem, som var deres ofre. — — —

Da piken lukket op, hadde Majen stængt døren til sit værelse, men stod like indenfor og lyttet.

„Joda,“ svarte piken paa Krohns spørsmål. „Fruen er hjemme, men frøken Majen er ikke bra.“

Ikke et beklagende ord fra nogen av dem. Nei, de var ærlige dydsmønstre begge to, og han hadde vel malt den lille opplevelsen i automobilen sortere end sort.

Storartet at hun hadde fundet paa det med Ragna. Der maatte bli igjen en ørliten tvil hos ham, om han ikke hadde dømt for snart. Ihvertfald var det greit at ha den undskyldning at flyte paa: Det var i Ragnas interesse, hun hadde eksperimentert.

Og hun vilde drive indbildningen saa vidt, at hun tilsidst selv trodde paa den. Da blev hun ovenpaa.

Hun skulde nok klare at hilse paa Krohn som før. Og han skulde skamme sig over sin grusomme beskyldning, naar han var vidne til hendes overlegne, frie væsen.

Men endda klarte hun det ikke.

Der maatte træning til.

Furnes, Olav Krohns gaard, laa tæt opunder en høi furubevokset aasryg i ly for nordenvinden og fanget ind al den sol, som til var.

I den brede facade mot syd blinket formiddagsolen i den tætte vindusrad i underetagen, og de to store glasøine i kvisten lo med i den hvite vinterdag og saa utover de vide snedækte marker med et velfornøiet glimt.

„Det huset har et merkelig uttryk,“ sa Ragna, første gang hun saa det. „Jeg maa tænke paa en rigtig koselig, gammel kone, som ser ut over hele barneflokken og glæder sig over, hvor vakker og trivelig den er. — Men hun har litt for kort hals i forhold til det brede fang.

„Ja, det har du ret i,“ sa Olav. „Jeg har derfor tænkt at løfte taket, saa kvistetagen kommer høiere op. Det maa være i orden til du blir fru Krohn. Da skal mor Furnes reise med nakken og si: „Se saa, ja. Nu liker jeg mig; nu er her nok kommet kone tilgangs!“

Ragna lo.

„Men sæt at konen kom til at gjøre skam paa hende, — byjente, som hun er?“

„Skulde det utrolige hende, kan du være viss paa, at hun bøier nakken ettertrykkelig. Du kan altsaa være tryg, saa længe hun bærer hodet opreist.“

Idag bar hun hodet høit. — Tømmermænd og snekkere hadde været ifærd med at rive og bygge helt siden tidlig isommer. Og alle var enige om, at gaarden i den nye skikkelse var den nye eier fuldt ut værdig.

Den hvite maling hadde ikke forenet og utjevnet forskjellen mellem gammelt og nyt. Derfor saa det saa lappet ut. Og Ragna hadde straks fundet en likhet med Søren melkemand's lille hus, som det saa ut den sommer, hun spiste sig syk paa stekt flesk og kirsebær.

Han holdt paa at pynte kvisten dengang, og den gule overdel mot den graahvite underetage bragte hende altid til at tænke paa en pike, de engang hadde hat. Hun pleide, naar hun vasket op efter middagen paa frisøndagene at spankulere omkring i et graahvitt stiveskjørt med hjemmehæklet blonde i à la grecque-mønster — og derover en bluse av stripet gult og sort vasketøi.

Olav vilde ikke la huset male før vaaren. Det skulde være skinnende hvitt og vakkert, naar byjenten holdt sit indtog der som bondekone.

Men Ragna saa det saa levende for sig, som om det allerede hadde været under malerens haand. De gamle minder om Søren melkemand og alt, som hørte med til hans styr og stel, forringet ikke glæden over hendes fremtidige hjem. Og da hun i julen fik det rette indtryk av indendørslivet paa Furnes, smeltet det sammen med sommerens oplevelser i skog og mark, og der vokste frem en sterk længsel efter at faa begynde at leve livet.

Det hun til denne dag hadde oplevet, var jo bare som et forspil. Naar hun flyttet hit for alvor, begyndte hun først paa det liv, hun var skapt for.

Dette var hendes tanker, da hun nytaarsaften lot hele sit liv passere revy, mens hun laa i den store himmelseng og nød duften av renskuret værelse og nystrøkne gardiner, mens en vældig bjerkekubbe, ret som det var, spraket og sendte en lysende flamme ut gjennem spjeldet i ovnsdøren.

Den aften var hun sovnet med foldede hænder og et inderlig ønske om, at hun ikke maatte skuffe Olav i de store forventninger, han bar paa, om at finde lykken ved hendes side.

Nogen dage efter var hun begyndt at sætte sig ind i landshusholdningens mysterier, mens kjæresten drev om hjemme paa gaarden og følte sig hjertesyk av længsel, fordi han hadde hende saa nær og allikevel saa langt borte.

— — — — —
Olav Krohn stod inde i stalden sammen med dyrlægen og saa paa den velbyggede hingst, som netop var reddet fra en tidlig død. Det saa længe ut, som om den ondartede halsbyld skulde ende det stolte dyrs liv. Men en nat var der gaat hul paa bylden, og livet var i behold.

Olav stod i fjøset, da gaardsgutten meldte, at dyrlægen var kommet og skyndte sig bort, som han stod og gik.

Under en mørkegraa jakke av hjemmevævet verken stak en mørkeblaa, høihalset genser frem og gjorde tjeneste som baade vest og stivetøi. De graa bukser var puttet nedi et par høie skafftestøvler, som var tilsmudset av fjøs og stald. En rund, strikket lue sat ned over ørene og gav ham et gutteagtig utseende bakfra. Men naar han vendte ansigtet, blev en var, at barberkniven vistnok hadde tat sig et par dages hvil.

Dyrlægen, en jovial, svær mand med et rødt, fyldig, glatbarbert ansigt og guldbriller over de lyseblaa øine, — gik først ut av døren.

Han myste mot den hvite sne og solen, og mumlet noget halvhøit for sig selv:

„Nu blir her nok hett midt i vinterkulden! Ja, ja, — det er bra hun faar se ham slik engang ogsaa.“

„Gaa foran De, Skaug! Jeg kommer straks,“ ropte Krohn efter ham.

Dyrlæge Skaug stampet sig frem gjennem den brede, maakede vei, som førte fra stalden op til huset.

Der stod et par dameski utenfor trappen; damen var netop stukket ind.

Da han tok av sig tøiet ute i gangen, hørte han to kvinders hjertelige latter indenfor.

Naa, ja, — hun hadde en grepa svigerinde. Hun lignet paa broren baade i sind og skind, var kanskje litt veik, — hun var jo kvindfolk, men av det gode slaget. Det var nok ikke alle som tok saa naadig mot sin brors forlovede. Denne — denne bydamen hans var forresten heller ikke værst — at se til da. Men det spørs naa, om hun vil klare at gaa i skridt, naar hun blir spændt foran lasset.

Stasdukker dudde sjelden til at pløie med, og selvom Furnes var en gaard, hvor pengene rullet let, trængtes allikevel en kjærring, som kunde andet end spille piano og synge duetter. Ja, ja, — det blev hans sak. Men det var vel ikke for ingen ting blit til det der ordsproget om at like barn leker bedst.

Da han skulde banke paa, gik døren op, og en høi mørkhaaret dame løp like i armene paa ham.

„Det maa jeg si var velkommen som sa seks,“ lo han.

„Goddag, goddag, — undskyld! Jeg skal gjemme Ragnas ski.“

Og ut fór hun, mens dyrlægen gik ind i stuen og hilste paa Ragna.

„Nu skal De ta plads i den kubbestolen der med ryggen mot døren, frøken, — og ta paa Dem min ulster og trække skindluen godt ned-
over øinene, saa skal vi faa litt moro; men skynd Dem, for naa har vi 'n straks.“

Ragna var øieblikkelig med, og det var saavidt, de fik indviet Ingeborg i situationen, da de hørte Olav trampe sneen av sig i gangen.

Dyrlægen stod gjemt bak døren ind til spisestuen.

„Neimen, sitter De med tøiet paa da, Skaug! Her er da saa gyselig hett! At du ikke har faat det av ham, Ingeborg!“

„Han vil ikke. Han fryser jo, stakkars mand! Til og med paa hodet.“

Krohn tok et par lange skridt bortover gulvet. Skindluen kom av i en viss fart, og dyrlægens ulster hadde vel aldrig været vidne til en slik omfavelse.

„Stop der! Dere sætter jo fyr paa mig!“ ropte dyrlægen og drog i sin egen pels.

Ragna rev den av sig med en hjertelig latter og stod rød og sved i sin brune sportsdragt. Hun fór varsomt med haanden over begge kind, men opdaget i det samme, at svigerinden og dyrlægen vekslet et smil.

„Du burde skamme dig, Olav! Ragna er ikke vant til sandpapir,“ lo Ingeborg.

Krohn tok sig om haken og blev rød.

„Ja, saa sandelig —“

Han kastet et blik paa sin paaklædning og derefter et paa Ragna.

Dyrlægen og Ingeborg gik ind i spisestuen og lukket døren igjen, — og der stod de forlovede pludselig et par meter fra hinanden mutters alene.

„Ja, slik tar jeg mig altsaa ut til hverdags. Hvad synes du?“

Ragna strøk sig over kindet og lo.

„Har du tænkt at anlægge en slik slipesten for fremtiden, vil jeg be mig fritat for nærmere berøring. Ellers liker jeg dig noksaa bra —“

„Noksaa bra?“

Ragna drog pusten et par ganger fort gjennom næsen og rynket øienbrynene.

„Er det staldklærne dine de der? De har nemlig en egen parfyme.“

Olav lo hjertelig og gik et par skridt tilbake.

„Generer parfymen nu?“

„Aanei. Tre skridt fra livet klarer jeg den nok, men —“

„Men den avstand huer ikke mig i lengden.“

„Staa stille!“ truet Ragna, tok luen av hodet, lugtet paa den med en motbydelig grimase og drog den ned over hans hode, saa panden næsten skjultes. — „Nu er du nydelig! Nu skulde Majen eller tante Hilda se bondegutten min!“

Olav satte et komisk fornærmet ansigt op og stak hænderne i bukselommerne.

„Tillater den fine bydamen, at jeg bytter toilette og skaffer mig av med slipestenen, eller —“
Ragna blev alvorlig.

„Si mig, Olav! Hadde du byttet, hvis ikke jeg var kommet?“

„Ærlig talt — nei, Ragna. Synes du egentlig at jeg er saa fæl?“

Hun svarte ikke, saa bare paa ham med et straalende blik og fik like efter en meget intim berøring med baade slipestenen og staldparfymen, uten at hun lot til at føle sig genert længer.

Da Olav endelig rev sig løs og gik for at barbære sig til middagen, ropte hun efter ham i døren:

„Ikke byt! Jeg maa jo venne mig til den lugten.“

Ingeborg og dyrlægen var i sideværelset og hørte hendes bemerkning.

„Det kan jeg like, frøken,“ sa den sidste og reiste sig. „De faar si som Karl den tolvte: Denne skal for fremtiden være min yndlings — parfyme.“

„Min ynglings,“ rettet Ragna.

„Udmerket!“ ropte Ingeborg. „Den passer slet ikke for damer. — Men du snakket om at venne dig til. Jeg skal virkelig be Olav ta paa sig

den blaarandete, løsthængende busserul og de brungule skindbukser, — og kan du da forsone dig med at leve sammen med ham, tør jeg garantere et lykkelig samliv. Selv jeg, som er bondejente, synes det er en rædsom dragt.“

„Vi maa straks ha en prøve. Jeg skal være dommer!“ ropte dyrlægen interessert og gik ovenpaa for at gi sine instrukser. Ragna og Ingeborg lo efter ham. — —

„Han er svært interessert i Olavs vordende kone,“ sa svigerinden, — „og han har flere gange uttalt sin tvil om, hvorvidt en bydame i længden klarer at være bondekone.“

„Hvorfor skulde en bydame ha vanskeligere for at klare bondeforhold end alle de tusener av bondepiker, som blir bosittende i byene? — En skulde da heller tro, at det faldt lettest for os, ikke sandt, Ingeborg?“

„Du vet min mening, Ragna. Jeg har aldrig været ræd for, at du vilde bli træt av bondeforholdene. Men det er saa rart med de ældre. De ser anderledes paa det, — og dyrlægen mistet et litet haab, da Olav blev forlovet, ser du.“

„Aah, ja. Det er sandt!“

Ragna nikket forstaaende og blev sittende i dype tanker.

Dyrlæge Skaug var en velstaaende mand med en stor gaard, en rik kone og et eneste barn, en datter paa fem og tyve aar. Hun saa godt

ut og hadde ord for at være et jern til at arbeide. Hadde præmier og hæderlig omtale for alle slags huslige produkter og hadde tilogmed lært at spille piano.

Jo, hun vilde nok blit en storartet kone for Olav. — Og alle de pengene han hadde faat!

Ragna rødmet ved bevisstheten om sin egen fattigdom, og svigerinden saa paa hende med et spørgende smil i de mørkeblaa øine.

„Det er ondt at være fattig, Ingeborg,“ sa Ragna stille og saa tillidsfuldt op paa hende. Hun lignet saa Olav netop nu. Det uttrykket hadde han saa ofte, dette paa samme tid beskyttende og kjærlige med et bitte litet stænk av elskværdig ironi.

„Olav har ofte sagt, at han er blit saa rik, siden han traf dig. Han maa allikevel ha opdaget noget værdifuldt hos dig da, Ragna; for han er født forretningsmand, ser du. Han beregner altid, hvor stor fortjeneste han maa ha, før han slutter en handel. Han gjør aldrig noget i tankeløshet eller overilelse.“

Ragna reiste sig med et ryk.

„Jeg vet det, Ingeborg. Men av og til kommer det saa sterkt over mig, hvor meget han har git avkald paa. Her er jo saa mange baade kjække og hyggelige unge piker, som har tusener i medgift.“

„Olav behøver ikke deres penger. Han har

saa nok før. — Men der kommer han! Ikke se saa betuttet ut. Naar det kommer til stykket, er nok du den rikeste, Ragna; for han elsker dig mere, end du egentlig forstaar.“

— — „Ja, betrakt ham nu, frøken! Slik maa De altsaa taale at se ham, og endda er denne busserullen renvasket. Tænk da, naar den er flekket og krøllet og gjennomtrængt av alle landsens fine dufter.“

Ragna saa paa dyrlægen med et overbærende smil og tænkte paa hans eneste datter. Hun var fristet til at si, hvor hun høilig beklaget, at hun ikke lot sig skræmme, men sa bare:

„Tak for hjælpen! Jeg kan forsikre Dem om, at jeg liker ham bedre nu, end første gang jeg saa ham, — og dengang trodde jeg, han var en prins! — Desuten har jeg aldrig været forelsket i Olavs klær!“ føiet hun til.

„Hei! Den var ikke værst!“ ropte dyrlægen og slog sig paa knæet. „Ja, ja, ja. Jeg toer mine hænder og ønsker dere lykke til. Det nytter nok ikke at skvætte vand paa en slik varme, skjønner jeg.“

— — — —

Ragna blev natten over paa Furnes. Og næste formiddag skyssset Olav hende hjem i bredslæde.

„Et unaturlig liv, ikke sandt, Ingeborg,“ sa han, idet han tok plads ved siden av Ragna og kneppet fælden fast.

Søsteren nikket og saa drømmende efter dem. Hun visste selv, hvad det vilde si at være forlovet.

Over i Amerika gik en ung ingeniør og ventet paa hende med utaalmodig længsel. Derfor gjaldt det snarest mulig at faa Ragna som sin efterfølger. Før kunde hun ikke reise.

Efter farens død for to aar siden hadde hun bestemt sig til at være broren i fars og mors sted og gjøre tilværelsen lys for ham, indtil han en dag førte hjem som brud den kvinde, som skulde gi hans liv indhold.

At det blev Ragna Lorck, visste hun fra den dag, de møtte hende ved Holmenkollen.

Han forlot ikke sin søster uten tvingende nødvendighet, — og et blik paa hans ansigt, straks han saa, hvem der hadde stanset dem, gav tydelig besked.

Hun var det — den eneste. Kvinden i mit liv, som han selv sa. Hun hadde set det i et eneste sekund dengang. For slik saa han aldrig paa nogen anden kvinde.

Det hadde kostet ham megen kamp ikke at lægge sine følelser for dagen straks. Men han hadde seiret over fristelsen.

Det var ikke nok for ham at eie en ung pikes første ubevisste forelskelse. Den hadde ikke stor værdi nei. Han maatte vente til den unge pike var blit sig selv og sine følelser bevisst. Det

var kvindens kjærlighet, han vilde vinde — og han vandt den.

Undres paa om Ragna rigtig forstod, hvor dyrebar hun var for ham?

Undertiden kunde der komme et næsten tungsindig uttryk i de vakre øine, og rent ubevisst drog hun nogen dype suk. Kunde det virkelig være frygt for ikke at klare det nye ukjendte, eller skulde hun ha en snev av skin-syke?

I julen hadde han halvt i spøk sagt til hende: „Du ser saa grublende ut, Ragna! Du angrer vel ikke paa valget, naar du ser, hvordan vi har det til hverdags?“

„Angrer?“ hadde hun svart med taarer i øinene. „Nei, jeg synes bare, det er saa altfor deilig, at jeg skal faa komme hit.“

Ja, paa enkelte mennesker virket jo glæden slik, at de blev stumme og indadvendte og begyndte at reflektere over, om de hadde fortjent den lykke, som skjæbnen undte dem.

Og allikevel kunde Ragna være den livligste av dem alle, naar hun rigtig var i det hjørne. Men hendes munterhet virket aldrig støiende eller besværlig. Hun kunde faa andre til at le, men selv sitte rolig med et tindrende blik og dette fortryllende smil om munden, som gav hele ansigtet slik festglans og charme.

Olav hadde ret: Han hadde møtt hende. Og

Ingeborg drog et let, glad suk, mens hun gik omkring og ordnet efter de bortkjørende.

Det var baade saart og godt dette, at hun saa trygt kunde dra over havet. Olav vilde ikke savne hende, for Ragna vilde mer end fylde hendes plads, og snart var Ingeborg glemt.

Men langt borte i Vesten sat den unge ingeniør og ventet paa sin barndoms og ungdoms kjærlighet.

Var hun den eneste for ham, eller var hun et nummer i rækken av de kvinder han hadde ødslet sin kjærlighet paa? Ja, se det fik tiden vise. Hun hadde aldrig villet bringe paa bane saa delikate spørmaal i brevene. Han var jo heller ikke den første i hendes liv. Hun hadde hat en oplevelse engang i sin tidligste ungdom. Hvad der senere viste sig som en forbigaaende forelskelse, hadde hun dengang betragtet som den store kjærlighet. Men da rusen var over, og idealet viste sig for hende som et almindelig dødelig menneske med feil og mangler, hadde hun skuffet og saar lovet at vie barndoms-hjemmet al sin hengivenhet.

En lang tid trodde hun, trangen til kjærlighet var utdød i hende. Dagene og aarene fløt saa stille og rolig, mens hun glædet sig i bevisstheten om at være uundværlig for far og bror. Da saa faren døde, og Olavs byturer blev hyppigere kom ensomhetsfølelsen, — og hun forstod, hvad der manglet hende.

Og den dag broren kom hjem og fortalte, hvilken skat han havde vundet, fattet hun beslutningen om at ta imot den kjærlighet, som allerede flere gange hadde banket paa hjertedøren.

— — — —

Olav kom hjem ut paa aftenen. Han gik rastløs omkring i de store stuer og satte sig tilslut ved pianoet og bladet i en notebunke.

„Hvis jeg var komponist, Ingeborg, — vet du, hvad jeg da vilde?“

„Lave et musikstykke med titelen „Længsel“, naturligvis,“ lo søsteren.

„Jeg vilde variere over det forslitte og lovpriste begrep Forlovet. — Jeg vilde begynde med en jublende melodi. Den skulde slynge sig gjennom den første del som en munter, rislende skogbæk om vaaren; snart tydelig og fremtrædende, snart skjult dypt nede, — hele tiden akkompagnert av herlige, smeltende akkorder, betagende som selve vaaren. Tempoet skulde veksle mellem andante og allegro og foredraget skifte i det uendelige — fra det fineste pianissimo til det sterkeste crescendo; og allerbedst, som fortissemøet holdt paa at ta pusten fra tilhørerne, skulde en yndig og blid adagio lægge en dæmper paa den voldsomme jubel. — Det er de lyse, vidtflyvende drømme om en lykke, som ikke kan tolkes i ord. — Dette var nyforlovet.

— Derefter kommer adskillelsen og med den alle de nye tanker og spørsmål og den sterke længsel efter forening. — — Hører du det ikke, Ingeborg! Den forfærdelige, oprivende, nagende længsel, som undertiden truer med at ta slik overhaand, at en gaar omkring som et ubehagelig, misfornøiet væsen, der træder alle de en møter paa tærne og intet sted finder rast eller ro, — men pludselig stanser jeg der. Nu er grænsen naadd, og midt i den værste vaande trænger sig frem en liten straale av haab, der vokser i størrelse og styrke og skjønhet, eftersom vi nærmer os tredje avdeling: De møtes igjen. Og dette møte har en ny skjønhet. Tonerne fra første avdeling, da de fandt hinanden, klinger rikere og fyldigere. Foredraget er mere dypt og inderlig. Den fine kjærlighetsplante har vokset under sol og regn og sat nye skud.“

Søsteren lo.

„Nei, Olav! Jeg orker ikke mer, — det anstrenger saa; for jeg er jo nødt til baade at se og høre — dobbelt.“

„Netop ja. Slik skal det virke. Jeg er snart færdig; men nu føles ogsaa adskillelsens smerte sterkere end første gang. Av og til hører vi en smertefylt, graatende akkord og en bløt, deilig kvindestemme, som synger i moll om den kjærlighet, som ingen vande kan slukke. Mands-

stemmen falder ind med, og de synger en duet om sin kjærlighet og længsel indtil avskeden nærmer sig. Du hører en svak dissonans, derpaa en voldsom, ubehersket akkord, — og atter igjen den beroligende, blide stemme. Ja, længer er jeg ikke kommet.“ — Olav trak pusten dypt og reiste sig. — „Her staar jeg nemlig. Men følg nu med, saa skal jeg fantasere for dig, — kanske det kan virke beroligende paa febertilstanden. — — Du Ingeborg! Er hun ikke — var hun ikke deilig, denne gang? La du merke til, hvor hun rødmet, da Skaug snakket om barneværelset, og hvordan vi burde ordne os der? Jeg følte en voldsom trang til at knuse hende, der hun sat. Tænk dig hende som mor! Hun maa bli vidunderlig!“

Søsteren saa det lykkelige, drømmende blik, men svarte ganske tørt:

„Aaja, jeg tror nok, Ragna er glad i barn.“

„Aah! Hun er — hun er — nei, jeg har ikke ord for det. Men nu vil jeg spille hende for dig, ellers stiger denne forfærdelige feberen. Godt at vi faar travle dage utover. Jeg hadde aldrig trodd, at det var saa vanskelig at ha hende saa nær. Længselen er fordoblet! Forstaar du det, Ingeborg?“

„Jada. Jeg har jo erfaring,“ kom det med en viss ironi i spøkefuld tone.

Men Olav var alt begyndt at fantasere, og

søsteren glemte de bitre tanker, som brorens ord hadde fremkaldt. Maatte hun ikke heller være glad, at han ialfald hadde faat opleve den store kjærlighet, istedetfor at sitte her bitter og la misundelsen vokse frem.

Og broren spilte slik, at hun glemte alt andet.

Da han sluttet, bad hun: „En gang til, Olav!“

„Kan ikke,“ svarte han og reiste sig med et stort barnlig smil. „Det er med disse kompositioner som med mit hjerte: Jeg gir det én gang og aldrig mere.“

„Slutningen var underlig. Den formet sig som et spørsmal!“

„Ja,“ ropte han glad. „Jeg fik det altsaa frem. — Forlovelsestiden er den vanskelige spørsmalstid, fuld av skiftende stemninger og saar grublende længsel. Svaret kommer først, naar de to blir ett. Tænk naar forhænget en dag blir trukket tilside!“

Han slog an nogen akkorder og gik saa frem og tilbake foran søsteren.

Hun saa ned i arbeidet, og en sterk rødme la sig over ansigtet. Trods sine niogtyve aar hadde hun endnu ikke kunnet bli kvit den kjedelige rødmen, som hun selv sa. En tanke var nok til at jage blodet op i kindene, og vanskelig var det at bli den kvit. — Hun var da ikke nogen gammel tante heller! Han kunde gjerne huske paa, at hun ogsaa var ung og hadde følelser.

Men slik var jo mændene. De var undertiden blottet for hensynsfuldhet, — især naar det gjaldt at finde lindring for sine egne sorger.

Olav pleide altid gaa til mor med alt, som var i veien, og mor var taalmodig og forstaaelsesfuld.

Ja, ja. Hun fik late som, om hun ogsaa var gammel. Hun sydde stille videre, mens broren fremdeles gik frem og tilbake.

Søsteren saa bort paa ham med et smil:

„Det er svært saa reflekterende, du er ikveld, Olav. Bare du nu ikke beundrer Ragna for høit paa andres bekostning. Der findes da mange andre tiltalende piker. Inga Skaug for eksempel. Hun er ogsaa pen og søt — og en flink, kjæk pike. Har du aldrig tænkt paa hende? Rik er hun ogsaa!“

Olav gik nogen skridt henimot søsteren. Stak tommelfingrene ind i vestens armgap og bøiet sig frem og saa paa hende, til hun smaldt i en latter.

„Ja, det kunde jeg nok tænke,“ sa han og rettet sig op. „Vilde du bli glad ved at faa en slik svigerinde, Ingeborg?“

„Hvorfor ikke? Da var jeg ialfald viss paa, du aldrig manglet kontanter. Hun faar nok en pen medgift, Inga —“

„Nogen tusen, ja. Men hvad har det at si. Hun eier jo ingen anden rigdom. Uf, det er

uhyggelig at tænke paa, hvordan livet vilde blit sammen med et slikt indholdsløst væsen. Uf, nei, — la os heller snakke om Ragna! Synes du ikke, at hun har faat en vakker stemme?“

„Jo, den utvikler sig. Men Ragnas hovedinteresse er nu huset, vet du, Olav. — Det første du fortalte mig, den dagen vi traf hende paa aketuren, var, hvor huslig og yndig hun var hjemme. Altsaa var det husligheten, du forelsket dig i.“

„Jeg vet ikke, hvad det var. Jeg kunde simpelthen ikke andet end bli glad i hende; det er mit eneste svar. Tror du jeg analyserte hende først og derefter sa: Jo, hun har en bra sammensætning, hende vil jeg ha?“

„Aanei, — men en mand pleier gjerne at kunne nævne den egenskap ved kvinden, som først fanget hans interesse. Og det høres gyselig prosaisk ut at du blev forelsket i Ragnas huslige dyder, Olav,“ lo Ingeborg.

„For mig var hun poetisk nok. Der kan da ikke tænkes en yndigere ramme om en ung pike end et harmonisk hjem, hvor hun sætter alt ind paa at gjøre det hyggelig for far og søskende, mens moren er borte. Kunde det ikke bringe en ung mand til at stanse og betragte et slikt fænomen paa nærmere hold. Aa, jeg har set saa nok av alle disse ensartede, ukvindelige kontor- og forretningsdamer, som smiler av huslighet og

matlagning og smaabarn. Jeg forsikrer dig, at jeg en tid gik nedstemt og tung omkring, fordi jeg aldrig møtte en ung pike, som baade var glad i husgjerningen og samtidig var saa intelligent, at hun fulgte med baade i literatur og musik; kort sagt, hadde aapne øine for alt det, som gjør livet rikt og vakkert. Og saa dumpet jeg oppi hende bokstavelig talt — faldt med døren ind i huset, mens hun hvilte ut efter en anstrengende dag med gjester og uvettig kritik av en indskrænket tante. — Ja, jeg maa si, at igrunnen var det nok husligheten hendes, som først stak mig i øinene. Jeg visste dengang hverken om, at hun var musikalsk eller hadde et slikt temperament. Men jeg læste i hendes øine, at hun eiet noget av den indre varme og rette kvindelighet, som jeg gik og længtet efter.“

Søsteren hadde lagt arbeidet sammen og gik omkring og ordnet, som hun pleide, før hun gik tilsengs.

„Hvor ofte tror du, jeg har hørt alt dette, Olav?“ sa hun pludselig.

„Hm — jaaaa. Nei, har jeg virkelig fortalt dette før?“

„Aaja da. Det er jo Ragna samtalen dreier sig om næsten hver eneste aften. — Herefter vil jeg ha ordet, og du skal agere tilhører. Kan du ikke tænke, at jeg blir træt av alt dette snakket om dere to?“

„Kanske det. Men hvad vil du da egentlig tale om?“

„Jeg er likesom ogsaa forlovet.“

„Javist, men —“

„Men han er bare saa altfor langt avsted, at jeg kanske ikke skulde kjende noget til længsel, mener du?“

Broren stod raadvild og visste ikke noget at svare. Det blev med et saa uhyggelig klart for ham for en stor egoist, han hadde været.

„Jeg skammer mig, Ingeborg,“ sa han og la hænderne paa hendes skuldre. „Jeg er en egoist; men hjertet er saa altfor fuldt, — og saa løper det over, uten at jeg vet om det. Men jeg lover, jeg herefter skal stænge godt for og bare høre paa dig.“

Ingeborg smilte med taarer i øinene.

„Aanei, det klarer du nok ikke. Men du har ret i det, at du er en egoist; det er de fleste forelskede mænd. Desuten er ikke mit hjerte paa langt nær fuldt. Det koster ingen ting at beholde indholdet for mig selv,“ sa hun stille og vendte sig bort.

„Ingeborg!“

„Vi snakker ikke mer om dette, Olav. Gaa nu tilkøis og drøm videre, og saa fortsætter vi imorgen aften eller begynder forfra igjen.“

Tre dage efter Ragnas uventede besøk paa ski fik Olav et brev fra hende. Ingeborg hadde lagt det under tallerkenen og fandt moro i at spørge, om ikke Ragna hadde sendt ham noget livstegn.

„Jeg kan jo snakke med hende i telefonen, om jeg vil,“ mente Olav mut.

„Er det noget? Nei, brev! Var hun kjølnet av kanske? Eller hadde sønnen paa Hafstad lagt saa sterkt beslag paa hende, at hun glemte baade Furnes og manden der?“

Olav svarte ikke; men satte den tomme suppetallerken bort for at forsyne sig med kjøt og kaalrabistappe.

Et gutteagtig smil fløi over det mandige ansigt, da han saa brevet.

Det varte ikke længe, før han var mæt. Og med en undskyldning og tak for mat fôr han paa dør.

Overskriften var saa tynd, at han uvilkaarlig maatte finde slutten og se om der var noget galt fat.

„Min kjære Olav —“

Nei, Ragnas ordforraad var ikke saa fattig. Her maatte stikke noget under.

De to første sider aandet av længsel. Og han smilte over den ugrundede frygt.

Saa kom tredje side: „Hvor underlig det er at bo blandt fremmede, som en ikke føler sig

det ringeste i slegt med, — stiltfærdige, bra mennesker, som bare lever for at faa mest mulig paa kistebunden — nei, i banken, heter det vel nu, — materialister i ordets dypeste forstand og dertil av en helt anden støpning end nogen, jeg før er kommet i saa nær berøring med.

Her oppe har jeg faat mer tid til at tænke end nogen gang før. Hjemme var det altid uro — glad, god uro, som aldrig lot en henfalde til lange og dyptgaaende betragtninger om livets store alvor. Og saa hadde jeg jo mor. Med sitaarvaakne øie og sit kjærlige hjerte var hun altid færdig til at lette sorger og bekymringer. Derfor har jeg aldrig naadd saa langt som til en virkelig alvorlig tanke, mens jeg var hjemme.

Og inde hos onkel Otto og tante Nini gik alt med slik hurtigtogs fart, at en følte sig agterutseilet, om en en sjelden gang kunde henfalde til at betragte livet paa avstand. Nei, der gjaldt det bare at leve i nuet og hverken bry sig om fortid eller fremtid.

Hos tante Hilda og onkel Klaus var der ogsaa travelhet, men paa en anden maate. Onkel Klaus var jo saa rørende taknemmelig for hygge og munterhet, at jeg skruet humøret høiest mulig op og sang og spilte og lo og pratet med ham, som med — nei, ikke engang sammen med dig tok jeg saa sterkt i. Det behøves jo ikke. Hos

dig kan jeg saa deilig føle mig i naturlig likevegt. Men altid naar jeg reiser derfra, føler jeg mig i skyld til mig selv, fordi jeg har levet over evne og tat paa forskud av mit gode humør, og kanske ikke mindst av den grund, at jeg — før ialfald — undte tante Hilda at føle sig som den overvundne og underlegne.

Og hvor meget av Alvoret befatter jeg mig med, naar vi to er sammen?

Ikke se saa overlegen ut, Olav, — og smil ikke!

Jeg vet jo, at vi to er de gladeste av alle. Og det har vi lov til at være. Men at smile av mig, er det værste du kan gjøre, — naar jeg for en gangs skyld lar nogen av de ubrukte strenge i min sjæl faa lov at klinge. Jeg har visst om, at de er der, men har aldrig spilt paa dem; jeg har allerede forklart dig hvorfor.

Men nu — her oppe i disse tomme omgivelser — er jeg begyndt at tænke.

Vet du, hvad der satte tanken igang? Jo, et litet ord av fru Hafstad.

Vi sat en dag i forrige uke og — — stoppet pølser. Og saa sa hun: Nu er manden paa Strøm blit liggende syk av kræft. Du husker den staute karen, som nys hadde bryllup? — Ja, saa kan det gaa. Doktoren siger, han ikke staar det over. Jeg tænker det blir sorg og jammer paa Netta. Hun lever jo ikke for andet end den manden.“

Det var de sidste ordene, som bet sig saa fast, Olav. De har forfulgt mig stadig: hun lever jo ikke for andet. —

Og jeg har overført dem paa mig selv.

Hvad lever jeg for?

Alt dreier sig om dig og vor kjærlighet. Alle mine tanker, alt mit arbeide, alle mine interesser tar sigte paa at gjøre det saa godt som mulig for os to — os to alene. Jeg har ingen tanke for andre.

Og saa har jeg tænkt videre — og tænkt tilbage.

Det har flere ganger hændt mig, at allerbedst som jeg var paa høiden av lykke og glæde, er der kommet en ubeskrivelig følelse av forlatthet og tomhet over mig. Jeg begriper ikke av hvilken grund, — men det er saa. For eksempel den aften du hadde fulgt mig hjem. Jeg graat mig isøvn, men ikke av længsel efter dig!

Du vet jo likesaa godt som jeg, at der er ingen i den hele verden, som har eller vil faa den plads i mit hjerte, som du har, Olav. Du er med andre ord alt for mig.

Og allikevel har jeg kjendt denne forlatthet og tomhet og længsel netop da, naar vi har det aller deiligst.

Det har gjort mig saa ondt, og jeg har be-
tragtet det som utslag av misnøie og fordrings-
fuldhet og været rigtig sint paa mig selv. Men

jeg har aldrig villet nævne det for dig, fordi jeg haabet, det var en forbigaaende følelse.

Da fru Hafstad den dag snakket om den unge konen paa Strøm, faldt skjælllet pludselig fra øinene mine.

Men nu skal du se paa mig med dit gode, kjærlige blik, ikke det ironiske, og ta dette likesaa alvorlig som jeg selv, og saa skal du si, hvad du mener. For jeg kan ikke kaste disse tanker bort og uten videre betragte dem som tul og tøv og foster av sykelige indbildninger i ensomme stunder. For de er noget helt andet.

Jeg tror de er sendt mig, for at du og jeg skal begynde at se paa vort liv med andre øine end hittil.

Hvad vilde livet bli for mig, hvis døden grep ind i vor lykke og tok dig fra mig? Hvad hadde jeg da igjen, dersom du var mit alt?

Kanske du finder, at jeg uttrykker mig uklart. Ja, jeg er selv ikke rigtig klar; men jeg vil forsøke at samle disse uordnede tanker, og da blir det omtrent saa: Skal vi ikke forsøke at leve vort liv mer uegoistisk? Men hvorledes? Det er dette, jeg gjerne vil ha dit svar paa.

Jeg tror nemlig, at der er en indre sammenheng mellem min egoisme og disse pludselige anfald av forlatthet og tomhet, som jeg før har nævnt.

Jeg venter snart et likesaa langt brev — skrevet i alvor.

Din egen elskende

Ragna.

Min egen elskede, deilige — og — rare Ragna!

Jeg ler ikke nu; bare smiler ganske litt, et overbærende, men kjærlig smil: Du er saa egte kvindelig i dit sidste brev! Og saa tar jeg din deilige, varme, trofaste haand i min og ser dig ind i de forunderlige, straalende øinene dine. Se saa, — ja, nu kan vi snakke sammen. Eller kanske du venter endnu et bevis paa, at du er min — — Javel!

For straks at berolige dig vil jeg citere et vers av den vise Salomo: „Forfængeligheters forfængelighet, — alt sammen er forfængelighet,“ siger han i en av sine bøker. Du er altsaa ikke alene med at føle denne tomhet, Ragna. Den er naturlig for et tænkende menneske.

Hvad er meningen med tilværelsen, med min tivælrelse?

Det spørsmaal har jeg ogsaa av og til stillet mig selv — før.

Siden jeg møtte dig, har mit liv faat indhold, og jeg ser det nu som mit livs opgave at gjøre dig lykkelig.

Livet er ikke længer forfængelighet for mig.

Jeg kan derfor ikke trøste dig med, at jeg føler den selvbefredelse, du taler om.

Er det ikke naturligt for alle mennesker at tænke først og fremst paa sig selv og smede sin egen lykke?

Vis mig den unge mand eller kvinde, som gir en god dag i sin egen velfærd!

Du siger, at alt hos dig dreier sig om mig. Javel. Men da lever du jo for andre! Du modsiger dig selv, Ragna, naar du kalder det egoisme at gi et andet menneske den største lykke, jorden eier.

Naar du altsaa spør paa hvilken maate, du skal leve mer uegoistisk, har jeg bare det enkle svar: Elsk du din egen Olav av hele dit varme hjerte! Vær solen i hans liv, og du gir det mening og indhold paa samme tid, som du selv tar imot hans kjærlighet.

Naar en kvinde gir det største og det bedste, hun eier, — sig selv og sin kjærlighet, — hvem kan saa forlange mere?

Nei, min egen Ragna, — du er for meget alene. Du er vant til at omgaaes intelligente mennesker, med hvem du kan veksle tanker om alt mellem himmel og jord.

Nu dreier al samtale sig om pølsestopping og benløse fugle, om brygging og baking og mat i alle fasonger, — og dette er ikke nok for dig. Derfor føler du tomheten og forlattheten. Og

jeg er forvisset om, at naar vi igjen møtes, vil du smile av disse sentimentale tilstaaelser, og du vil være enig med mig i, at hvad du kaldte egoisme er ikke andet end en sterk følelse av en lykke større og rikere end alle andres.

Men en slik egoisme kan vi uten skrupler hengi os til. Vi kan saa allikevel ikke dele vor lykke med andre. Den er vor lovlige specielle eiendom! — — —

Det var sørgelig, at baade Gunnar og Kristine Hafstad maatte reise saa snart. Det er samvær med unge mennesker, du trenger.

Hadde jeg anet, at gamle fru Hafstad skulde blit dit eneste selskap, vilde jeg aldrig ha sendt dig dit. — Men du har mig om nogen dage!

Egoismen leve!

Din egen topmaalte
ego—ist.

* .

Ragna og Oline Hafstad stod en eftermiddag ute i bryggerhuset og stelte istand til brødbakingen. Ragna vilde ha greie paa alt. Hun hadde været paa staburet og set og smakt saa længe paa alle melbeholdningene, at hun endelig kjendte forskjel paa byg og rug baade med to og tre nuller foruten det, som var avlet paa gaarden.

Hun og Oline hadde baaret melet bort i stør-

huset, og nu skulde Ragna ta fat paa deigen. Selve bakingen klarte hun fint, men denne akt hadde hun altid hat en viss respekt for.

Hun stak de hvite armene ned i trauget og begyndte at elte.

„Slikt no klarer da jenterne, vet du,“ sa Oline.

„Ja, men jeg vil vite, hvor tungt det er at kna, og hvor længe den skal bearbeides, for at brødet skal bli riktig godt. Tungt brød er det værste som findes.“

Jo, det var fru Hafstad enig i. Og saa usundt da!

„Men jeg kan ikke kommandere pikerne til det, som jeg ikke selv klarer,“ sa Ragna og strøk sig over panden med albuen.

„Du faar ta det litt med lempe,“ mente Oline.

Men Ragna drev paa. — Kunde den lille, tynde kokken klare det, saa maatte vel hun, som var stor og sterk!

„Aajo, du har baade handlag og kraft. Je' hadde itte trudd, du blei større tes i tungt arbe'.“

„Dette er en glimrende gymnastik. Nu kjender jeg det i armene.“

I Olines store, tunge ansigt vokste der pludselig frem en masse rynker paa kryds og tvers, og de ellers saa alvorlige, dorske øine fik liv, da hun lo:

„Ja, je' tænker, du lar jenterne gjøre det en anden gang, je'. Du svetter som en arbe'skar.“

Ragna strøk sig over panden med kjoleærmet og drev endda ivrigere paa.

Pludselig smaldt hun i en latter.

„Jeg staar og tænker paa en rigtig fin veninde, jeg har. Hun skulde se mig nu! — Hun har ingen anelse om, hvor hyggelig og velstelt det kan være paa landet nemlig. Hvis hun dalte ned her og saa disse klissete armene mine, vilde hun vel aldrig smake en brødbite mer.“

Fru Hafstad smilte uforstaaende.

„Der fins vel værre ting til. Dette er da itte no mot alt svineriet indi bybakeriene!“

„Nei, det er sikkert,“ sa Ragna og eltet videre.

Hun var blit rød og varm, og haaret under det hvite hodetørklæ var glidd nedover ryggen. Men hun vilde elte deigen helt færdig; for denne gang skulde hun alene ha ansvaret for brødbakingen. — — —

„Frammand folk, ser jeg,“ sa Oline og saa ut av vinduet. „Jo, naa staar du fint i det,“ lo hun; „det er 'n Olav!“ — Hun aapnet døren og ropte ut: „Du lyt indom her fyrst!“

— — „Det var godt du kom! Ta lommeørklæ i forklælommen og tør mig i ansigtet, ellers blir brødet for salt,“ lo Ragna, da en høi, pelsklædd kar stak hodet ind av døren.

„Tror du, det er derfor jeg kommer? — Ja, der ser du, Oline; jeg er under tøffelen. Hun

kommanderer mig, som om jeg var hendes kammerpike.“

„Hm — — ja, ja. Du ser ikke ut, som du misliker det, lel. — Ja, nu maa du slutte, Ragna. Den er bra nok naa.“

Og saa gik Oline Hafstad.

At Olav tørret sveden av panden, det saa hun, — men heller ikke mere. — — —

„Pas dig, ellers rakker du til den fine pelsen! Slik grom herremand passer ikke i størhuset, lel.“ — Ragna var i riktig perlehumør og snakket dialekt som en indfødt. — „Itte glo slik da. Je' e' ikke vant te aassaa se slike storfolk som dikk!“

„Og dette maa du gjøre for min skyld, Ragna,“ sa han og sukket dypt.

Hun strævde med at faa deigen av armene.

„Aldeles ikke. Dette brødet kan ikke spises før i overmorgen, og da er vel du reist?“

„Jeg reiser straks, hvis du ikke skynder dig! — Men hvordan har du det nu? Du er vist blit glad igjen, Ragna?“

Han saa paa hende med et skøier-smil og drog hodetørklæ av hende.

Ragna lo ikke lenger.

„Det er ikke sentimentale kvindenykker, som du tror, Olav. Det er min inderste overbevisning.“

Hun saa ham alvorlig op i ansigtet, og han nikket eftertænksomt.

„Jeg er glad, du kom; for det er meget lettere at snakke med dig; du faar mig saa godt paa glid,“ fortsatte hun, mens hun satte armene under springet og vasket sig. — Han stod fremdeles stille og betragtet hende. — „Hvad tænker du paa?“ spurte hun.

„Si mig, — er du begyndt at læse i Bibelen?“

Hun saa overrasket op paa ham ved det uventede spørgsmål.

„Aanei da. Tror du kanske det brevet har noget med — med religionen at gjøre?“

„Ja, jeg har tænkt mig det. Du fortalte, at du nylig hørte slik en flink prædikant. Har han kanske skræmt dig med død og dom og helvede og sagt, at den jordiske kjærlighet er synd? Ja, for slik snakker mange av dem. De taaler ikke at se livsfrisk, lykkelig ungdom, men vil ha dem omskapt efter sine mønstre, til hængehoder og sukkedukker, som bare jamrer over verdens elendighet og gaar med bind for øinene, saa de ikke ser alt det vakre i verden.“

„Nei, nei, — det har ikke noget med den prædikanten at bestille. Han talte forresten bare hyggelig, han; nævnte hverken helvede eller dommen, — men talte om — om —“ Ragna blev rød og kastet et raskt blik paa Olav; men han saa ut av vinduet, og hun fortsatte, mens hun tørret armene, — — „om den gode hyrde, som lette efter de tapte faar.“

„Og hvem var det?“

„Alle de syndige mennesker vel, drankere og tyver og røvere og denslags naturligvis.“

„Hm,“ sa Olav kort og vendte sig utaalmødig om.

En pike banket i det samme paa døren og bad dem tilbords, og Olav maatte gaa med et utilfreds uttryk i ansigtet. Han hadde jo knapt faat et kys av kjæresten sin.

Mens de spiste, kom der fremmede til gaarden, og Olav og Ragna maatte hele aftenen sitte inde og være hyggelig mot fru Hafstads gjester.

Og det var saavidt han fik si hende godnat ute i gangen, før han gik tilkøis.

Ragna skulde dele værelse med to av de kvindelige besøkende, og Olav gik med en mørk mine ind og la sig. Han lot lyset brænde i haab om, at Ragna skulde komme. Hun kunde, hvis hun vilde. Hun kunde godt gjøre sig et erende ut, efter at de gamle mennesker var gaat i seng, saa de fik være for sig selv en liten stund.

Men klokken slog elleve, og den slog halv tolv, og ingen Ragna kom.

Da skrudde han lyset av og kastet sig urolig frem og tilbake i sengen. At faa sove i den sindsstemning var der ikke tale om. Det var likesaa godt straks at staa op og klæ sig paa. Men hvor skulde han gaa hen?

Vovet han sig nedenunder, vilde den gamle knirkete trappen sladre, og da hadde han straks alle husets kvinder i hælene.

Nei, han vilde ikke agere indbrudstyv; heller tilbringe en søvnløs nat i saar længsel efter en kjærlig omfavnelse.

✓ Han sukket dypt og længe.

Og det endda de var under samme tak! Da hadde han det bedre aftenen før. Da laa han og drømte om det uventede møte og gav hende i tanken alle de kjærtegn, han nu laa og forsmegtet efter.

„Hu, for en forfærdelig tid!“ sa han halvhøit og stemte føtterne mot sengekanten. „Lidelse og fornegtelse paa alle kanter! Og dette er den deilige rosenrøde forlovelsestid! Et martyrium er den, fuld av savn og utilfredsstillede længsler. Aa, Ragna! Om jeg bare fik holde haanden din, og du la armen om min hals, og jeg kjendte dit deilige bløte kind!“

Pludselig skvat han op i sengen. Det knirket ute i trappen. End om — — Hjertet banket i jubel. Listende skridt over gangen. Der stanset de like ved døren. Da gik den op, og en høi, tilhyllet skikkelse kom sagte ind.

„Ragna,“ hvisket han aandeløst, — „er det dig?“

Hvorfor spurte han? Han var jo allikevel saa viss paa, at det var hende; han hadde jo lokket hende til sig ved sin intense længsel.

„Aa!“ skrek skikkelsen; „jeg gaar nok gæli!“

Og uten at lukke døren efter sig forsvandt den med en viss fart. — Like efter hørte han kvindelatter og høirøstet samtale i sideværelset. Det var altsaa en av de kvindelige gjester, som hadde foretat en natlig promenade.

Uten at tænke paa følgerne banket han i væggen. Kanske Ragna bare ventet paa et litet signal. — Det var jo første gang de hadde sagt hinanden et saa kjølig godnat.

Men straks efter blev det stille. De trodde altsaa, han bad om nattero!

„Ragna!“ ropte han og banket igjen.

„Ja. Er det dig, Olav? Hvad er det?“

„Vil du komme ind; jeg er ikke rigtig frisk.“

„Straks,“ ropte hun tilbake.

Et par minutter efter stod hun foran sengen i et fotsid natlinnet med et storrutet sjal over skuldrene og to lange fletter nedover ryggen.

„Hvor er lyset?“ stammet hun og følte sig frem efter bryteren.

„Nei, nei! Maanen lyser godt nok. Kom her, Ragna! Sæt dig paa sengekanten. — — Du skjælver — — fryser du?“

„Nei, nei. Men er du syk, Olav?“

„Ja, forfærdelig syk, Ragna! Læg armen om halsen, — slik ja.“

Han drog hende ned til sig, og hun gav et bitte litet skrik fra sig. — —

Da hun igjen fik puste, hvisket hun: „Var dette sygdommen?“

„Ja! Men nu er jeg bedre. Aa, Ragna, — om du kunde bli litt hos mig! Jeg er syk av denne saare længsel.“ — Hun svarte ikke, men forsøkte at løsrive sig fra hans arme. — „Har du ingen medlidenhed med mig? Du kom, fordi du trodde, jeg var legemlig syk. Dette er tusen gange værre, Ragna! Jeg er hjertesyk! Hører du det? Aa, vær nu rigtig god og kjærlig mot mig og læg balsam paa saaret! Jeg er viss paa, du kan, bare du vil!“ hvisket han lidenskabelig.

Ragna saa i maanelyset, at de blaa øine brændte mot hende, og hun kjendte, hun blev varm over hele legemet, og hjertet banket sterkere og sterkere.

Hvad vilde han? Hvad mente han?

Han sat opreist i sengen og holdt hende fast omslynget, og hun gjemte ansigtet ved hans hals og svarte ikke.

En slik forunderlig følelse av lykke og angst paa samme tid hadde hun aldrig kjendt før.

Pludselig rettet hun sig op, la den ene haand over hans øine og hvisket:

„Godnat, nu gaar jeg!“

Han tok med et raskt grep haanden bort og holdt hende fast om begge armer som i en skruestikke.

„Nei, nei — ikke endda! Det er saa meget, jeg skal si dig!“

„Nu er du ikke snild, Olav! Du ligner en uskikkelig gut,“ sa Ragna bestemt med et let anstrøk av munterhet.

Da slap han hende øieblikkelig, og et langt, langt suk presset sig frem mellem læberne.

Ragna la armen om hans hals, drog hans hode ind til sig og hvisket ind i øret:

„La os be Fadervor — — for min skyld, Olav. Gjør det du!“

Han la armen om hende, ømt og varsomt.

Slik sat de nogen øieblikke.

„Jeg kan ikke, Ragna! — Men gjør det du. — Jeg vil saa — — gjerne.“

Og Ragna læste med sagte, famlende stemme, mens hendes brændende kind laa indtil hans.

Da hun kom til den sjette bøn, la han armene fastere om hende, og da hun sluttet med et fast: Amen, — var hans stemme med.

Efter nogen sekunders stilhet fulgte det sidste godnat, og den hvite skikkelse forsvandt netop som maanen gjemte sig bak en mørk sky.

„Aa, du deilige Ragna!“ hvisket han efter hende og gjemte ansigtet i hænderne; „du er sterkere end mig!“

Snart efter sov han som et lykkelig, tilfredsstillet barn.

Men i sideværelset laa en ung kvinde længe

vaaken og levet om og om igjen den natlige opplevelse. Endelig seiret trøtheten. Hun lukket øinene og foldet henderne, mens alle hendes tanker formet sig til en sagte hvisken: Led os ikke ut i fristelse.

— — —

Tidlig næste morgen, da Ragna netop var kommet ned for at hjelpe til med brødbakingen, ringte det kraftig i telefonen i spisestuen. Ragna tok straks hørerøret. Det var Ingeborg, som meldte, at den bedste melkekoen holdt paa at sætte livet til. Olav maatte komme straks.

„Kan ikke dyrlægen klare det, Ingeborg? Vi har jo næsten ikke set hinanden. Her kom fremmede igaaraftes.“

Men da svarte Ingeborg noget, som fik Ragna til at rødme.

„Ja, ja, — da maa han naturligvis avsted. Jeg skal gaa op og si det. Men litt mat maa han da faa først. — Ikke det heller, — ja, da faar jeg nok skynde mig.“ — — —

Da Olav et kvarter efter sat i slæden, kom Ragna springende ut med en pakke i haanden. Han hadde saavidt slukt en kaffetaar „for at faa kraft til at si farvel“.

„Disse kakerne skal du spise paa veien, Olav.“
Han rystet smilende paa hodet.

„Jeg er slet ikke sulten paa mat!“

„Men jeg har altsaa bakt dem.“

„Det forandrer saken, — tusen tak! Jeg skal spise dem med eftertanke, naar jeg kommer hjem.“

Et fast haandtryk, et langt, varmt blik, et ryk i tømmerne, et kort smeld med svepen og tilslut som avskedsmusik lystig klang av bjeldekransen, — og borte var han, mens Ragna stod alene igjen ute paa den snedækte gaardsplads og stirret nedover mot det store mørke, som hadde slukt det kjæreste hun eiet.

Langsomt gik hun ind og satte sig til frokostbordet.

„Det var en snau visit,“ sa Oline og saa medlidende og spørrende paa Ragna. Stakkar, hun fik nok ofte finde sig i slike skuffelser. Paa landet maatte dyra gaa foran baade kjærring og onger.

„Jeg haaber han kommer tidsnok,“ sa Ragna; „det vilde være leit, om vi skulde miste den gode koen —“

„Og kanskje kalven med,“ sa Oline med et litet smil.

„Tror du det er — — skulde den kalve nu?“

„Javist skulde den saa. Aa sa a Ingeborg da?“

Ragna blev rød.

„Jo, hun sa — hun sa, det var noget slikt; men jeg trodde ikke, det var endda. — — Kalver de midt paa vinteren?“

Nu lo Oline Hafstad, — rigtig hjertelig og længe lo hun.

„Aaffer truede du ikke det da?“

Ragna lo med.

„Jeg vet ikke, jeg. Men jeg har altid tænkt mig, at kalvene kom om vaaren og høsten. Ja, bare le! Jeg skjønner nok, jeg maa ned i fjøset og lære litt av budeien. Men først skal jeg ta eksamen i brødbaking.“

„Ja, den klarer du til fin 1, den. Men kom naa og æt, ellers duger du til itte no.“ — Oline smaalo fremdeles. — „Aa truede du det kalvekjøtet kom fra, som dere kjøper i byen om vinteren?“

„Det har jeg aldrig tænkt paa, Oline. Jeg har i det hele tat svært liten greie paa, hvordan dyrene kommer til verden.“

„Som ventelig er,“ sa Oline og saa eftertænksomt paa Ragna. „Men næste gang skal du jamen være med i fjøset, naar vi venter smaat. — Jeg skjønner nok det, at du er som en onge i mange ting, endda saa voksen du er.“

„Jeg haaber dine kalver er saa elskværdige at vente, til jeg er reist, — og jeg tror ikke fjøset taper noget paa, om jeg ikke er tilstede,“ lo Ragna. „Nei, lær mig heller at spinde, Oline. Det er da meget hyggeligere, — og saa lar vi kalven vente til vaaren!“

„Som du vil,“ sa Oline litt mut; „men du veit saa altfor litet.“

Ragna bare smilte, — men tænkte ved sig selv, at den visdom, hun endelig vilde prakke paa hende, — kunde hun vel tidsnok faa, naar hun kom til Furnes. Hun ønsket ialfald ikke at ta imot den gjennom Oline og hendes tjenestefolk.

Se saa — nu var det at reise igjen. Men heldigvis var dette sidste gang før brylluppet. Hun maatte avlevere det fjorten dages besøk, som tante Hilda hadde ønsket. Det var jo med i kontrakten.

Det var haardt at si farvel efter snaue otte dage hjemme; men hun trøstet sig med, at jo før hun kom avsted, jo længere fik hun bli hjemme, før hun sa det sidste farvel.

— — —

Ragna gik frem og tilbake paa dækket godt indtullet i mors varme forverkskaape og indaandet den friske, salte sjøluft med velbehag.

Hun kom til at savne sjøen der oppe paa de store flate sletter — det var likesaa godt at tilstaa det.

Seilturene indover fjorden, naar skjegten skar som en pil forbi holmer og skjær, og hun bøiet sig bakover i frydefuld skræk for at baaten skulde fyldes hvert øieblik. Jo, det var moro —

især efterpaa, naar de følte fast grund under føtterne og sat i ring om en sotet, dampende kaffelars, og smørbrødkurvene tømtes under latter og passiar, — og saa fisketurene i de stille sommeraftener eller tidlig om morgenen, før solen endda hadde faat magt, — naar bøtten fyldtes av alle slags underlige væsener, helt fra bitte smaa sypiker og hvittinger til de svære, stygge knurrer, som ikke var stekesmørret værd engang. Eller makreldorgingen naar hun og Hans listet sig ut fra hele ungeflokken for ikke at ha forstyrrelse ombord.

For en stolt følelse det var naar den ene glinsende fisk efter den anden blev halt ind, — og endda mer naar de viste frem utbyttet og fik ros av far og mor.

Men aller mest vilde hun savne den lange knausete stranden oppe i Stensviken, hvor de kunde boltre sig i sjøen av hjertens lyst og aldrig behøvde at se paa klokken, — for der var ingen badekone, som banket paa paaklædningsrummet og meldte, at de maatte nøite sig. Nei, der hadde de gratis skjulested mellem de store stensblokkene, og blaaste det rigtig haardt, fandt de runde, glatte stener og la oppaa tøiet; de var vakt god nok. — — —

Ragna smilte, mens hun gikk og fordypet sig i alle minderne og drog uvilkaarlig nu og da et litet suk.

Farvel for bestandig, hvisket hun. — Farvel du gamle posthusgaard med den deilige have; farvel du rare, morsomme by, med skuter og skjegter og prammer indi havnen, — krokete gater paa kryds og tvers uten fortaug og lysende skilt, men omkranset av smaa haver fulde av georginer og klytra, reseda og levkøier og hist og her et gammelt eple- eller plommetræ, som bøiet sig ut over gjærdet og lyksaliggjorde barbente unger, der uten skrupler og syndsbevissthet fylgte lommerne midt op i ansigtet paa politi Haarseth. — —

Dette var hjemmet, hendes barndoms og ungdoms hjem.

Der var ikke ett mørkt punkt at tænke paa, alt laa saa vakkert og smilende belyst av kjærlighetens forskjønnende straal.

Det var bare én ting, hun ønsket anderledes. Hun kunde ha været meget snildere mot dem alle sammen, især mot mor. — Snilde, gode mor; hvem skulde nu være hendes høire haand? Karen var jo paa lærerskolen, og Emilie bare tolv aar.

En ting var hun ialfald glad ved at ta med sig: mor var blit friskere og sterkere de aar hun hadde været hjemme. Det var ikke bare mors egne ord. Doktoren hadde nylig stanset hende en dag paa gaten og sagt: „Du var nok den bedste til at kurrere din mor du, Ragna. Nu er jeg rigtig fornøiet med hende. Vi faar

haabe, hun har faat saapas kræfter nu, at du kan faa lov at gifte dig!“

„Faa lov?“ hadde hun gjentat og ledd ham midt op i ansigtet. Men han hadde bare nikket og smilt og gaat videre med en kort hilsen.

Ja, ja. Det kunde ha været saa galt, at de hadde maattet vente baade et og to aar.

Men nu var giftermaalet bestemt. Aarsdagen for deres forlovelse skulde brylluppet staa — den femtende mai.

Og merkelig nok hadde ingen fundet paa at protestere av alle de gode venner og slegtninger. Selv tante Hilda hadde fundet det iorden.

Ragna lo sagte. Men saa hadde nu Olav tat hende med storm, været elskværdigheten selv mot hende. Han hadde fundet frem til en av hendes hovedinteresser — haven og dens dyrkning, — og hver dag trofast fulgt hende omkring mellem frugttrær og bærbusker og i kjøkkenhave og rost eller git gode raad alt paa en saa fin og diskret maate, at tanten den hele tid gik om med et godt smil og var venligheten selv mot alle.

„Jeg er litt ræd for, at Ragna staar litt tilbake i denne avdeling av husvæsenet,“ hadde hun smilende sagt, idet hun slog ham let paa skulderen.

„Behøves heller ikke,“ svarte Olav; „jeg skal med fornøielse undervise hende, hvis det trænges.“

— — — Tænk, saa hadde tante strøket hende over haaret og sagt, at hun maatte være glad, som fik en saa flink mand!

„Mit landlige bekjendtskap,“ sa Ragna halv-høit. „Han blev altsaa fundet passabel!“

— — — —

Der stod onkel og vinket med hatten i haanden. Stakkars onkel! Hvor god han var. Jo, hun vilde være rigtig snild denne gang og vogte sig vel for ikke at irritere tante — saa længe jeg orker, uten at slaa av paa sandheten, tilføiet Ragna i tanken.

— — — Og til at begynde med gik det udmerket. Tante Hilda blev aldrig træt av at spørge efter, hvad Ragna hadde lært paa Hafstad, og Ragna fortalte om og om igjen med en sand dødsforagt om hermetisk nedlægning baade i skruebokser og loddebokser, om baking og brygging og slagting og maatte ret som det var demonstrere i kjøkkenet, naar noget særlig interesserte tanten.

Hendes beundring var egte, da Ragna præsenterte tre velskapte og velsmakende brød for hende.

„Hun mestrer dig ogsaa nu,“ lo onkel Klaus og skottet hen paa sin kone, mens han tændte pipen.

„Ja, det vil si — hm — jeg har jo lært det en gang; men jeg finder det ikke lønsomt at

bake brød til vor lille husholdning, og desuten —“
— hun sænket stemmen til hvisken og gjorde
et kast med hodet ut mot kjøkkenet — „Marte
vil ikke vite av slikt tul og tøv — ja, det er
hendes egne ord.“

„Ho, ho,“ klukket Klaus og saa polisk paa
Ragna. „Har hun slik magt?“

„Ja, i disse tider, Klaus, da der findes saa
faa bra piker, maa en være litt varsom.“

„Forstaar, forstaar,“ nikket han alvorlig, mens
han gottet sig over at ha opdaget et punkt, hvor
hun var angripelig.

— — — —

Ragna gik de første dage i stadig venten paa
den avtalte doning. Hun haabet inderlig, tanten
hadde glemt sit elskværdige løfte og glædet sig
over at være ifred for de fremmede menneskers
indblanding.

Og hvordan vilde det vel ta sig ut, naar de
fineste servietter og duker skulde navnes av
seks—otte forskjellige hænder! Fy — nei, hun
vilde vist betakke sig for slik paatrængenhet.

Men en formiddag, de sat og faldet servietter
paa hver sin maskin, kom det.

„Ja, nu skal de navnes, og det er et voldsomt
arbeide.“

„Aa, pyt, — jeg har saan øvelse i at sy K'er
nu, og de skal jo være smaa. Det skal jeg nok
klare,“ sa Ragna kjapt og begyndte straks at

snakke om noget andet; hun haabet at doningen for altid var ute av verden.

Da saa tanten op med et hemmelighetsfuldt smil.

„Du husker jeg lovte dig hjælp av mine venner, naar du kom?“

Ragna saa uforstaaende op og rynket øinene.

„I morgen har vi dem — otte damer! Det skal monne det, Ragna! Naar de tar to servietter hver og vi to, er vi alt færdig med et helt snes paa en dag.“

Ragna kjæmpet haardt for ikke at vise sin grænseløse ærgrelse. Hun turde ikke se op, da hun sa:

„Skal de brodere, mener du?“

„Naturligvis!“

„Men — — tror du ikke, det vil bli svært uensartet?“

„Du syr selvfølgelig først en færdig, saa ser de efter den, og da maa det vel bli likt.“

Ragna anstrengte sig voldsomt for at faa forpurret hele selskapet, men øinet ingen utvei, og tante Hilda sat tydelig og ventet paa et taknemmelig utbrudd.

„Jovist, det er snildt av dem, at de vil hjelpe, — men tænk, jeg synes ikke det er videre hyggelig at la fremmede hænder navne utstyret mit. Ja, du maa undskylde, at jeg siger det; men jeg

kan ikke sitte her og hykle en taknemmelighet, som jeg ikke føler.“

Ragna vovet at se op; men hjertet sank i livet, da hun saa tantens gamle stramme ansigt. Det var saa blekt og glat under det sorte glinsende haar, og øinene — huf, hvor de var iskolde.

Med én gang kom hun til at huske paa de to tusen kroner; de hadde været aldeles ute av hendes tanker idag.

„Men selvfølgelig maa de komme, hvis du har bedt dem. Jeg sætter jo stor pris paa, at de vil ofre en hel eftermiddag paa mig.“

Skulde ikke dette hjelpe, tænkte Ragna og saa spændt paa det tillukkede ansigt.

„Som du vil,“ kom det haardt og koldt. „Men jeg trodde, du hadde saapas tillid til din tante, at hun ikke bad hvilken somhelst klods om at hjelpe. De er alle ældre damer, vel øvet i finere haandarbeide.“

Dermed knep hun munden fort igjen og lot faldeapparatet paa maskinen øve sin virkning paa de fine servietter.

Mens hun endda talte gik døren fra entreen op, og Ragna følte der hun sat med ryggen mot stuen, at det var onkel Klaus, som kom.

„Hm —“

Naa, det var signalet om assistanse.

Ragna smilte.

„Kjære dig, tante, — ikke misforstaa mig!

Jeg tviler ikke paa, at de kan sy alle sammen; men vilde ikke du ogsaa synes, at det tok sig daarlig ut, om nogen av monogrammene var sydd løst og paa skraa og andre kanske faste og tversover — og saa — ja, jeg kan ikke for det, men jeg synes —“

„Du synes selvgjort er velgjort —“

„Nei, men jeg synes det er hyggeligst at ha navnet alt selv!“

„Ja, ja, — saa faar vi gi avbud, for de er allerede indbudt. Og saa snakker vi ikke mer om det.“

„Hvad gjælder det naa da?“

Onkel Klaus stod liten og stram og tyk midt imellem dem ved bordet og saa fra den ene til den anden. Begge ventet at den anden skulde svare. Men intet svar kom. Derfor fortsatte han:

„Det gaar da vel an at gi dem noget andet at fingre med end selveste vaabenskjoldet — ha, ha, ha!“

„Hørte du ikke, hvad jeg sa, Klaus? Vi sender avbud, dermed basta,“ sa fruén og klippet omhyggelig de to traadender av og la den færdig faldete serviet dobbelt sammen.

„Nei saamen, Hilda! Vi har da vor stolthet i behold, Gud ske lov!“

„Vi har det, ja.“

„Jeg ogsaa,“ sa Ragna med en vellykket liten latter. „Og derfor ofrer jeg gjerne litt av min.

Naar det kommer til stykket, har det jo litet at si, om der er forskjjel paa de stakkars K'erne.“

„Jeg tænker, du skal behøve at lete længe efter den forskjellen,“ sa tante Hilda betydelig mindre stram; „men som sagt, du har jo din frie vilje.“

„Som sagt, vi lar dem komme,“ lo onkel Klaus lettet, — „og saa kommanderer Ragna dere til at holde den rette kurs!“

Fru Hilda smilte mat og mumlet noget om barnagtighet, idet hun forlot værelset.

Ragna saa op paa onkelen.

„Det var ikke fordi jeg var ræd, de skulde sy stygt, forstaar du, — jeg synes bare det hadde været saa hyggelig at navne alt selv.“

„Forstaar, forstaar,“ nikket han og lot haanden dale ned paa Ragnas skulder; „men — hun har glædet sig længe til dette, forstaar du. Hun er i grunden stolt av dig, ser du, — jamen er hun saa. Det var snildt av dig at unde hende denne fornøielse. Du skal ha tak, jenta mi. Og det er hyggeligst at slippe uveiret da, vet du.“

„Det er nok heller mig, som bør takke og være snild, — naar jeg tænker paa alt, hvad dere har —“

„Stille!“ tordnet kapteinen og satte foten haardt i gulvet. „Ikke ett ord mere om de derre lumpne pengene, ellers spolerer du al glæde for mig.“

„Nei, nei,“ lo Ragna; „men jeg maa da —“
 „Ja, det ser ut til at bli tidlig vaar jaar,“
 — skibsreder Berger var igjen den lune, rolige onkel med pipen i munden, og fru Hilda, som i det samme kom i døren, kastet et raskt blik paa dem begge for at se, om veiret virkelig hadde været deres samtale-emne, mens hun var ute for at se efter maten.

Men Ragna og onkelen var begge fødte skuespillere og klarte ogsaa denne gang rollerne.

Fru Hilda tok derfor fat paa serviettene i den sikre tro, at hun hadde beholdt bugten og begge ender. Ragna hadde godt av at bøie sin egenvilje engang imellem, og Klaus trængte av og til en mindelse om, at her var han ikke længer den bydende kaptein.

— — — —

Fru Oppi kom først næste eftermiddag — som alle ventet. Fem minutter før fire sat hun vel installert i en god lænestol tæt ind til bordet i stuen og drog op av den lange sorte silkeposebriller, fingerbøl og synaal. Det store avlange hode med de sparsomme graa haar nikket fornøiet, og de smaa lyse øine hvilte med velbehag paa Ragnas ungdommelige skikkelse, da hun stak en pute bak ryggen og skjøv en brodert skammel ind under føtterne.

„Saa tak, frøken! Nu er jeg færdig. Kom nu med serviettene! Jeg liker nemlig alltid at ha

et forsprang, skal jeg si Dem. Naar alle de andre kommer, blir det saa meget at prate om, at jeg av og til maa hvile fingrene litt og la munden løpe. Ja, ikke sandt, Berger, — det er ikke ofte jeg lar den faa løpepas, hvad?“

Hun lo, saa brillerne holdt paa at falde av, og Ragna saa med skræk, at begge de løse tandgarder flyttet paa sig.

Berger maatte vente til der blev stille, før han svarte.

„Løpepas? Nei, det har da Deres talegaver aldrig faat! De holder temmelig godt fast paa dem, tror jeg.“

„Fy, fy, — hvor De er — — Jeg mente naturligvis, at jeg slet ikke er den, som snakker mest — ha, ha, ha! — Men la mig nu se paa disse fine sakerne. Jamen sa jeg smør! De kan tro, de blir hvite efter et par gangers blekning paa græsvolden. Jeg foretrækker ogsaa denslags med en svak gullig tone; i længden holder de sig hvitest: — — Naa, den K'en var ikke stor, men De kan nok brodere De, — ja, De har jo faat øvelse. Men jeg vil ikke sverge paa, at mine blir saa vellykket.“

Hun saa spørgende paa Ragna over brillerne; men Ragna smilte elskværdig.

„Jeg tænker den blir bra nok, fru Oppi, — men vil De ikke vente med broderingen, til vi har drukket kaffe?“

Fru Oppi — fregatten med kanonportene iorden, som onkel Klaus kaldte hende, — rystet paa hodet, idet hun stak naalen ind i det ene hjørne.

„Tegnet paa selv?“

„Ja da.“

„Pent gjort, skarpt og tydelig. — — Og nu skal De ind i aaleteinen da! Vet De ikke, at alle vil ind i den, og de fleste ut igjen; men det sidste er ikke saa let som det første.“

„Jomen tror jeg det første er værst, fru Oppi,“ faldt skibsrederen ind. „Hvorfor i alverden skulde der ellers drive saa mange enslige omkring paa livsens hav? — Vanskelig at komme ut, sa De? Ikke det, jeg tror. Hører De om andet end skilsmisse og separering, elskere og elskerinder og denslags stygheit? Læs bare avisene! Huttetu, det grøsser rent i mig, naar jeg tænker paa vor hovedstad! Der maa være et rent Babylon for skikkelige mennesker!“

„Ja, hun kan være glad hun ikke blev hængende med en av det rette slaget der inde. De fleste ser jo saa pene og bra ut, selv om de er rene kadavere!“

„Aaja, ja, ja. Det er nok saa sandt, san, — det er ikke musik alt, som laater, fru Oppi!“

Ragna gik inde i spisestuen og dækket kaffebordet og hørte paa de to med et smil.

Fru Oppi hadde aldrig sat sine ben i det Babylon, sa hun; men hun ønsket ikke at komme

der ind heller. Hun hørte ikke andet end, at de blev saa fortunlet og nervøse av al denne lar-men og uroen. Og saa den ængstelsen for at bli baade røvet og myrdet da! Stod der ikke store skilter i alle gater, at de maatte passe sig for tyver og kjæltringer? Skulde en ha hørt slikt? Midt paa lyse dagen skulde en kanskje ikke faa gaa ifred med sine stakkars skillinger. Var det ikke en skam for hele byen — og landet med?

Onkel Klaus nikket og rystet paa hodet, eftersom det passet. Og da han endelig fik ordet, gav han tilbedste nogen haarreisende skildringer fra London og Buenes Aires saa dramatisk, at fru Oppi satte i smaa kokette hvin og bad ham holde op.

„Det er bare smørbrød, det som hænder her i vort land,“ sluttet han overlegent; „men vi kommer os, det gjør vi. Vi er flinke til at ta efter her hjemme.“

„Hufamig, siger jeg om igjen, og Gud ske lov at vi har det godt og rolig. Jeg haaber bare, jeg ikke maa opleve den dag, da vi faar jernbane langs kysten; for da tænker jeg, vi skal bli oversvømmet med alle utskuddene der inde fra.“

„Behøver ikke være ræd,“ mente onkel Klaus; „de forhaster sig nok ikke med os her sørpaa. Vi hører naa lissom mest hjemme paa sjøen, vi da.“

Men da fik pipen en anden lyd.

„Vi er da vel norske vi og? Har vi ikke ret at forlange et lettere befordringsmiddel? Denne utrygge dampbaaten, som aldrig passer ruten, er da værre end ingenting. Jamen er det skam ogsaa, at vi ikke har faat jernbane for længe siden. Vi betaler vel vor statsskat vi likesaavel som alle de bortover Jæren og Flekkefjord. Jamen er det skam, ja. — — Er De der, frøken? — Ja, vil De nu se, nu er jeg færdig.“

Ragna satte en kakevase fra sig og gik ind. — Hun var nær ved at rope: Fy, saa stygt! Men hun tvang sig til at si:

„Hvor raskt De syr, fru Oppi! Det var ingen sak, om jeg fik ekspedert dem saa fort.“

Fru Oppi nikket med sit store hode og løftet den haarrike overlæbe op under næsen. En merkelig vane, hun hadde, naar hun var i godlag.

„Er den vel værst?“

„Nei, da. — Men nu skal De altsaa hvile Dem litt. — Aa, der ringer det! — Nei, jeg skal lukke op, onkel.“

Ragna var glad over at slippe ut. Hun hadde været forberedt paa litt av hvert, men et slikt rædsomt produkt overgik hendes værste anelser. Løst og ujevnt laa traadene og gliste uten fyld under, og de faa kontursting var lange og sprikete og gik i siksak. Selv tante maatte da bli forskrækket over slik hjelp.

Hendes eneste trøst var, at hun kunde sprætte sømmen op og selv sy det om igjen. Heldigvis var det ikke haardt sydd. Men drev hun saa ihærdig paa hele aftenen, vilde det bli et ganske pent ekstraarbeide, hun skaffet hende. — —

Det var bare et bud med et stort sukkerbrød, som Ragna tok imot.

Onkel Klaus kikket ut i entreen. Da han saa hun var alene, lukket han døren til stuen, saa skarpt paa Ragna og sa:

„Naa? Hvordan var det?“

„Jeg har ikke set paa det endda.“

„Puh — ikke sukkerbrødet, — broderingen hendes!“

Ragna ventet et øieblik, smilte og saa ham op i ansigtet.

„Hvordan saa jeg ut, onkel?“

„Som om du saa noget gyselig stygt.“

Ragna lo dæmpet.

„Ja, det var det ogsaa. Men det gaar an at sprætte op. Ikke si et ord — skynd dig bare ind.“

Onkelen stod og saa efter hende, gik saa langsomt ind, tok likesom tilfældig den fatale ser-viet i haanden og sa:

„Det maa anstrenge øinene at sy saa fint, fru Oppi. Har De igrunnen godt av at sitte og stirre paa slikt fanteri hele aftenen?“

„Aa — aa. Jeg ser rigtignok ikke lenger saa

godt som før; men jeg vilde jo gjerne gjøre hende den lille tjeneste. Jeg sværmer alltid for at hjelpe forlovede, og jeg synes særskilt godt om Deres søsterdatter. Hun er saa søt og naturlig.“

„M—ja. Det er rigtig snildt, er det. Men jamen synes jeg synd i Dem. End om De heller la slike bretter rundt om — slik. Her er vist mange, som ikke er sydd endda.“

Han illustrerte paa plysjuduken, hvad han mente, og gik saa ind i spisestuen.

„Nei, nei, — ikke let etter noget, Berger; jeg kan saa godt anstrenge mig litt for én gangs skyld; det er ikke ofte, jeg broderer.“

Aanei, det var let at se, tænkte Berger og lukket op sin kones store sybord.

„Hvad leter du etter, mand?“

„Aa, er det dig, Hilda! Har du ikke nogen av disse serviettene, som skal — saan brettes rundt om? Jeg er ræd for, fru Oppi overanstrenger øinene sine med den fine sømmen!“

Fru Oppi lo høit inde i stuen.

„Nei, hør paa ham! Det er rørende for en omsorg han har for mine øine, fru Berger. Men jeg siger, de for én gangs skyld godt kan klare den lille anstrengelse, — det er bare en fornøielse.“

Men serviettene var desværre faldet, og Berger gik tilbake med et resignert suk. — Men Ragna

skulde ialfald ikke ta imot en slik bjørnetjeneste for ingenting. Han hadde allerede bestemt sig til en liten present saan i al stilhet.

— — — —

Efter en anstrengende eftermiddag og aften fik Ragna endelig ro til at sætte sig ned.

Hele haugen med servietter laa foran hende paa bordet. Hun hadde bare løselig set paa dem, da hun med et taknemmelig smil tok imot enhvers bidrag. Nu vilde hun sortere ut de værste og sprætte og sy om, efterat hun var kommet paa sit værelse om aftenen — for onkels skyld, — aaja, for tantes ogsaa igrunden.

Hvad hadde ikke det arbeidslaget kostet hende — foruten alt hodebrudd og bryderi. Først fik de kaffe med en overdaadighet av kaker til, hjemmebakte og fra bakeren. Og slik som de otte damerne spiste — nei, de aat! — Til aften skaarne smørbrød med te og melk. Det skulde være letvint naturligvis, jo mere blev der brodert! — Men hvad kostet ikke alt det nydelige paalæg! Og for et arbeide i kjøkkenet. I sandhet en økonomisk affære! Hadde hun sendt de fire og tyve servietter til en broderiforretning og git fem og tyve øre stykket, kunde mindst halvdelen været spart; men saa var det jo den hyggen!

Ragna gik og smaalo, mens hun gjorde toillette til natten, vasket sig og børstet haaret og

trak en hvid golfjakke over natkjolen, før hun satte sig ned og betragtet en for en av de kjære K'er, som hadde lidt en slik medfart. — Hun kom til det resultat, at skulde hun uten skam benytte serviettene maatte otte syes om igjen, og av disse var fem fru Oppis verk.

Stakkars fru Oppi! Nu laa hun kanskje og glædet sig over den storartede hjelp, hun hadde ydet.

Ja, ja. Saa var denne dag ogsaa over. Baade tante og onkel hørtes svært tilfredse ut, da de sa godnat. Den vordende godseierfrue hadde sikkert vist sig fra sin aller heldigste side. Hun hadde latt sig beskue og utspørge i engleblid taalmodighet og sunget og spilt og budt om kaker og smørbrød og været i aktivitet den hele aften.

Selv de tvetydige og utvetydige spaadomme om kjæresten kontra egtemanden og egteskapet som livets haarde skole svelget hun med et elskværdig smil.

Rivningen igaar og onkel Klaus's taknemmelighet efterpaa hadde været av god virkning. Men tante hadde merkelig nok ikke med en stavelse spurt hende om, hvad hun syntes om broderingen.

I et ubevogtet øieblik hadde Ragna set hende staa og betragte fru Oppis servietter. De rynkede øienbryn var attest god nok. Men da hun

vendte sig for at se efter Ragna, sat denne bøiet over sit arbeide; men hun saa allikevel, at tanten stak fru Oppis underst.

„Skibsreder Oppi var min chef i mange Herrens aar. Han var en hædersmand. Jeg har ham meget at takke for,“ hadde onkel Klaus engang sagt.

Nu husket hun det og mere til om Oppi og frues elskværdighet mot onkel i hans yngre dage, før han var kommet sig frem. Da var det jo ikke mer end rimelig, at hun blev med, selv om fingrene var blit litt stive.

Nei, ikke et ord mer om serviettene! Tante skulde faa gaa av med seieren.

Hun skulde nok klare de otte. Og med den beslutning tok hun frem pen og papir og slog av en lang passiar med den egentlige aarsak til aftenens store staahei.

— — — — —

Ragna vaaknet næste morgen med en glad følelse av, at nu var hun da fri for alle de uvedkommende mennesker. Det var den samme følelse, som hadde git hende den taalmodige overbærenhet aftenen før og animert hende til at gjøre det yderste for at glæde onkel og tante. Det var da det mindste, hun kunde gjøre.

Det var ikke rart, om hun satte store øine, da onkel Klaus efter frokosten spurte, hvem der først skulde bæres med damernes visit.

„Visit?“ ropte Ragna og saa fra den ene til den anden.

„Hm — ja. Det var jo saa Hilda?“

„Ja, hvad synes du! Vi er budne paa en liten formiddagsvisit til flere av damerne. Ja, de er virkelig elskværdige. Idag skal vi til fru Pihl. Hørte du ikke, hun ønsket dig velkommen igaar? Tak, svarte du jo.“

Ragna blev rød.

„Gjorde jeg? Ja, det er sandt. Jeg tænkte ikke over, hvad hun egentlig mente. Jeg tok det vist for et velkommen ind i egteskapet — i — aaleteinen. Hun snakket jo ogsaa om for et sprellende liv og leven der blev for at komme ut igjen.“

„Ja, stakkar. Hun har en mand at drages med, som ikke er at misunde.“

Ragna gjentok for sig selv tantens selvmot-sigende ord, men lot det staa uimotsagt.

„Konen er ikke misundelsesværdig, forstaar du, Ragna!“

Onkel Klaus nikket og saa paa Ragna.

„Javel. Jeg forstaar. Men hvorfor skal slike ulykkelige sætte skræk i de unge? Tænk om vi for alvor lot os skræmme, — hvad vilde de saa si?“

„Aa, fru Pihl ser sig nok for. Naar hun træffer nogen, som ser mer end rimelig glad ut, faar hun altid trang til at stikke litt. Det er skrædderaanden, som gaar igjen!“

Ragna og onkel Klaus lo hjertelig; men fru Hilda rystet ærgerlig paa hodet.

„Alt finder dere to latterlig! Fru Pihl gjør det i bedste hensigt. Hun vet, hvor let de unge tar en forlovelse, og derfor vil hun aapne øinene for livets alvor.“

„Livets alvor —“ gjentok Ragna langsomt.

„Ja, netop,“ sa tanten; „men det har du endda ikke lært at kjende, vennen min.“

Ragna svarte ikke, men tænkte: Gid jeg saasandt ikke var kommet til at tænke over det; det holdt jo tit paa at kvæle lykken for hende.

Onkel Klaus stod med sin lange pipe og betraktet Ragnas forandrede ansigt.

„Der følger alvor nok med at forlove sig, Hilda — for ikke at tale om gifting. Og Ragna har aldrig tat noget for let eller flygtig. Jomen tror jeg, hun vet, hvad alvor er —“

„Ja, nu var det visitten,“ avbrøt fru. „Ta paa dig den skotske silkeblusen; det er morsomt at være litt forskjellig. Kommer du tilkort, kan vi faa fat i en ny.“

„Netop, ja. Det samme har jeg tænkt paa, Hilda. Hun skulde ha en rigtig fin en — lyseblaa for eksempel med sølvfrynser, det vilde klæ dig, Ragna!

„Hvis jeg skulde optræde paa cirkus, ja.“

Alvorsminen var strøket av Ragna, og hun lo igjen. Hun saa sig selv i en lyseblaa

stramtsittende trøie, fuld av glitrende dingel-dangel.

„Nei, la os nu snakke alvorlig. Jeg tænkte vi kunde gaa indom Raade og prøve nogen av de færdige bluser. Hvis ingen passer, finder vi et stof og lar den sy. — Du har endda mange besøk igjen, og vi træffer vel de samme overalt. Flere ialfald,“ føiet hun til, da Ragna uten selv at vite om det utstøtte et langt suk.

„Behøver jeg virkelig gaa til alle otte?“

Ragna saa ganske sønderknust ut bare ved tanken. Skulde hun endda engang og mange ganger besvare de samme spørsmal? Hadde hun ikke samvittighetsfuldt latt dem faa indblik i alt, som vedrørte gaarden! De visste, hvor stor den var, hvor meget av eng og aker og skog, hvad der dyrkedes, antal stort fæ og smaat fæ, helt fra hestene til haner og høner, ja om det saa var hunden og katten, maatte de vite, hvad de het, og om Ragna var glad i denslags husdyr. De hadde faat vite, hvor mange faste tjenere der var, leiefolk og husmandspladser. Hun hadde vist frem fotografier av hus og fjøs og stald, av Olav til hest, Olav paa selvbinderen og Olav i stasdragt.

Hvad mere kunde de forlange at faa vite? Den aarlige indtægt kanske? Og lønninger og skatter og tilslut faa en detaljert skildring av værelsernes utseende? Jo, der var nok av samtale-emner endda desværre.

Ragna bøiet sig dypt over haandarbeidet og forsøkte at skjule den motvilje, hun allerede paa forhaand var besjælet av.

— — „Da jeg var ung pike, tok jeg med tak imot enhver indbydelse. Jeg vil ikke snakke om, naar jeg følte mig forpligtet!“

Ragna saa op.

„Du mener altsaa, jeg er forpligtet til at gaa — — fordi de hjalp mig?“

Tanten knep munden igjen, satte haken i brystet, saa den blev mangedobbelt og saa misbilligende paa hende.

„Almindelig dannelse skulde tilsi dig, at det er det mindste, du kan gjøre igjen. Desuten er det jo du, som har fordelene og ikke de.“

„Ja, ja, — naturligvis stammet Ragna og saa sig forgjæves om efter onkel Klaus; han hadde klokkelig trukket sig ind i stuen og ikke saa meget som harket engang. — „De har altsaa uttrykkelig bedt os da?“

„Bedt? — De uttalte omtrent som saa, at de haabet, jeg tok dig med en formiddag ved ellevetiden, og da spurte jeg selvfølgelig, naar det passet bedst, og saa nævnte de en bestemt dag. Det er jo indbydelse god nok.“

„Det var merkelig, at ikke jeg hørte det!“ sa Ragna med et smil, som virket slik, at tantens øreflipper blev røde av ærgrelse.

„Du var netop i kjøkkenet og hjalp Marte, da

det kom paa tale, — og jeg fandt det ikke nødvendig at ta det op igjen. Hadde jeg anet, at det var dig saa meget imot, skulde jeg vist spurt, om det passet dig.“

Ragna saa nu, at hun virkelig anstrengte sig for at tale behersket og rolig; men det tvungne smil og de røde flekker paa kindet tydet nu paa, at hun var yderst opbragt. Det var ikke værd at spænde buen høiere.

„Selvfølgelig hadde jeg sagt jatak. Jeg synes bare, det er altfor meget, forstaar du! De er jo næsten fremmede for mig alle otte!“

„Det er i egenskap av skibsreder Berges søsterdatter, at de viser dig saa megen opmerksomhet,“ sa tanten med løftet hode.

Ragna tok imot belæringen med et stort smil. Igrunden var hele denne indbydelsesaffære græselig let at begripe. Hun hadde pludselig faat forstaaelsen av, at i disse fjorten dage vilde tante Hilda skaffe sig al den adspredelse og fornøielse, som hun ellers gik og længtet efter. Og saa kunde hun ikke unde tante den lille fornøielse at ofre litt av sit eget velbefindende! Jo, hun vilde, selv om det kostet noksaa meget.

Tante Hilda forstod ikke, at det var skamrødme, som farvet Ragnas ansigt, da hun saa op med et smil og sa:

„Ja, selvfølgelig forstaar jeg, at det er for din skyld, tante. Men det er jo snildt, at de lar det

dryppe paa mig ogsaa. — Skal jeg ta nogen noter med kanske? Fru Pihl er vist glad i sang?“

„Gjør det du, jenta mi! Og syng nogen av de glade og gode sangene for hende. Det er lissom høst der borte, ser du, endda vi er i begynnelsen av april, — senhøstes, med sur vind og taake, huttetu! Og da trenger en meget sol.“

Onkel Klaus hadde faat mod til at vise sig. Og Ragna blev varm om hjertet over det gode smilet, han gav hende. — — —

Da begge damerne stod færdig pyntet for at gaa, saa onkel Klaus sit snit til at hviske til Ragna, mens tante Hilda gav Marte en besked ute i kjøkkenet:

„Slik skal det være, ser du! Den, som har overflod, gir til andre, — saa faar en dobbelt glæde igjen selv.“ Høit, idet døren gik op: „Men naa maa dere ikke la den gamle grinebiteren gaa for længe her hjemme og vente paa dere. For jeg trenger ogsaa litt sol, selv om jeg gaar omkring med en veritabel maane!“

Min kjære Olav!

Var dette tyndt? — Jeg skal forandre det, naar jeg har skrevet brevet færdig. Hjemme pleide jeg altid at sætte overskriften sidst. For ret som det var, stak en eller anden næsen over skulderen for at erte mig.

Jeg husker saaledes en gang, jeg var i et rigtig længselshumor og brukte det ene superlativ efter det andet, — da hørte jeg Gunnars stemme bak mig: „Nei, naa blir det hett! Ragna bruker seks adjektiver for at faa Olav til at tro, at hu liker 'n!“

Rigtignok er jeg ikke ræd hverken for tante eller onkel, men allikevel! Jeg vil ikke sitte og lave sammen en hel del elskovsadjektiver, uten at jeg er helt med i hvert eneste et. Skal jeg vel? Du vilde desuten føle, om de var sat der, uten at følelsen hadde diktert dem. Dette kan misforstaaes; men jeg vet, du tar det i den bedste og rette mening!

Hvis du saa mig nu, vilde du sikkert rope ak og ve. Jeg er nemlig blit saa tyk og stind, at jeg knapt kjender mig selv igjen. Skulde jeg ikke hjem nu, vilde det gaa paa helsen løs. For hvad har jeg ikke maattet sætte tillivs i disse to uker!

Til at begynde med gruet jeg bare for at bli tom for konversationsstof og indbildte mig, at tantes veninder vilde finde frøken Lorck kjedelig og tver, naar ikke munden gik ustanselig efter deres ønske. Men jeg er blit beskjemmet. Da damerne nogenlunde var blit bekjendt med Furnes's ydre herligheter, lot de mig ifred for at indvie dem i din pekuniære stilling og den øvrige slegts gjøren og laden.

I stedet fik jeg et godt kjendskap til hele byens slegtregister og kan gjerne utgi en bok om alle de skandalhistorier, der har været i om-løp de sidste fem—ti aar. Du kan tænke dig, hvor indgaaende de er blit behandlet, naar jeg fortæller, at jeg har været hos dem alle otte, — hos de fleste kun paa formiddagsvisit, — des-værre siger jeg nu. Hvem kunde vel ane, hvad der skjulte sig under en saa beskeden betegnelse?

Jeg vil presentere for dig — som prøve — formiddagsvisitten hos kjøbmand Raade: Stort bord dækket i storstuen, bokstavelig talt tæt med kakefater. Der maatte behændighet og om-tanke til for at finde plads, hvis en tilfældigvis

hadde faat et fat i hænderne og ikke lenger fandt det nødvendig at by om. Jeg skal ikke plage dig — endda du er en græsselig kakemons — med at regne op alle de lækre saker.

Da jeg etter fru Raades elskværdige anmodning hadde smakt paa alle sorter og drukket to kopper chokolade, var jeg absolut uvel, men haabet paa, at jeg ved at staa ret op og ned og se over skulderen i et album, som var anbragt paa fru Oppis fang, vilde faa min førlighet igjen. Hun vilde endelig indvie mig i slegten paa begge sider — er Raades faster.

Da opfanget mine lugtenerver duft av — mokka muligens, — kaffe var det i hvert fald, og indtrinet piken med et brett fylt av kopper.

„Indvendinger gjælder ikke,“ sa fruen, og saa sat jeg igjen begravet i en lænestol med en kop i haanden. Den voksne datter og fruen bød omkring kaker, og for ikke at se snerpet og affektet ut lot jeg haugen paa asjetten vokse! Om du hadde været i min nærhet, Olav, og jeg kunde ha faat transportert litt over i dine lommer! Jeg var jo lommelæns, og væsken gjorde for meget braak.

Der sat jeg smilende og lykkelig, som det sømmet sig en ung forlovet dame, der har gjort et saa glimrende parti, — og fylgte mig langsomt, men sikkert.

Si neitak? Umulig! Det lærte jeg hos fru

Pihl. Da jeg hadde sat tillivs en pen portion og følte mig deilig god og mæt, sa jeg det fatale ord, men angret det like efter.

„Det er naturligvis ikke fru Bergers kaker; de er jo bekjendte. Men derfor kan De da — —“

Jeg skyndte mig straks at gjøre det godt igjen og fik løn for mit offer ved det smil, som la sig over hendes tunge ansigt.

„Jeg synes bare, det er skam; det smaker saa deilig,“ løi jeg freidig og tok en vældig bit av et stykke sukkerbrød. — Ak! om jeg hadde hat en bit nu! — Men tilbake til Raades. Jeg slap med én kop kaffe. „Ræd for skjønheten,“ lo datteren.

„Ja, den taaler ikke meget,“ svarte jeg rask.

Saa gik der omtrent en halv time. De tømte kaffekopper blev tat ut, men kakefatene blev merkelig nok staaende. Jeg rørte litt paa mig, stod saa længe og studerte et maleri, at datteren spurte, om jeg malte selv!

Saa spilte jeg litt, men lovte at synge senere — av gode grunder.

Men mens jeg sat paa pianostolen, hørte jeg klir av glas og — ja, du aner vel styrken av min tilbaketrængte munterhet og fortvilelse, da jeg dreiet mig rundt og fik se to vinkarafler trone midt inde i en krans av glasser.

„Dere maa smake paa vinen min!“

Og hvem vilde ikke strø virak for en dame

som fru Raade. Baade den røde ribs og den gule stikkelsbær blev prøvet og veiet og fundet delikat, herlig, pikant, — rent som champagne! — Og hvordan vilde det set ut, om den vor-dende godseierfrue hadde undlatt at gi sit besyv med i laget!

Altsaa drak jeg to fulde glas. Og du, som vet, hvor litet jeg taaler, — kan nok forstaa, hvorfor fru Raade begyndte at tale om min friske farve.

Mens vi sat slik og passierte om bær og frugt og sylting og vinlægning, sa tante Hilda: „Har De aldrig forsøkt eplevin, fru Raade?“ — Nei, hun fandt de fine gravenstener for gode, og simpel frugt eksisterte ikke i hendes have. Nei, fru Raades epler var sjeldne. — Da fik fruen en lys idé: Frøken Lorck maatte smake dem, og snart efter stod en vældig vase foran mig. Jeg grep efter et rødkindet og satte tænderne i det uten at benytte mig av de fremsatte kniver. Jeg orket ikke lenger at kontrollere mine handlinger. Men følgen av min oprigtige ros var, at fru Raade lovte mig en kvist til indpodning, om du ønsket det. Desuten rensset det halsen, og det kom vel med, da jeg skulde indfri mit løfte om at synge.

Hvorledes jeg skilte mig fra den affære, svæver endnu i en taake for mig. Likeledes den lange takke- og farvelscene i entreen. Men én

ting husker jeg tydelig: Den befriende følelse da jeg slog gatedøren op og indaandet den fugtige, salte sjøtaake, — for mig var den den rene livseleksir. — — —

Da vi hadde spist til middag en time senere, gikk tante ovenpaa for at ta sin lur. Da lettet jeg mit forspiste hjerte for onkel, og ved hans forstaaelsesfulde assistanse reddet jeg dengang livet ved en velgjørende latter-duet, som bragte tante til at banke tre ganger i gulvet.

— — — —

Det var én gang. Slik omtrent har jeg drevet paa hos de andre syv — rigtignok i mindre grad, men allikevel saapas høit, at jeg nu formelig længes etter at komme hjem og leve riktig spartansk. Jeg tenker med vemod paa bønnesuppen med smørskiven i! Du husker den vel? Den som en middag kunde faa lov at være forsynt med en slik tallerken uten at bli beskyldt for at lide av kardialgi eller en anden av de mystiske sykdommer i underetagen.

— — — —

Ja, nu skal jeg da hjem. Det kjære, deilige hjem, hvor jeg længter etter det! Vet du, at naar jeg er kommet for mig selv om aftenen føler jeg atter denne tomheten — — værre end nogensinde. Paa Hafstad hadde jeg da et arbeide; men her ser jeg med væmmelse paa, hvordan vi den ene dag etter den anden kun lever for at

spise og drikke. En jammerlig tilværelse! — Tante er som før optat med at servere førsteklasses mat, og hvis ikke onkel og jeg sætter tilbørlig pris paa hendes og Martas anstrelgelser, farer der en skygge over hendes ansigt. Vi maa baade spise maten og rose den.

Vi spiser altsaa baade hjemme og ute for at glæde andre! Og det endda min appetit er rigtig god, og jeg har baade fornøielse og interesse av at lave god mat.

Vi maa da være skapte for noget mer end at spise og drikke og fornøie os — og derefter dø? Synes du ikke det tomme gapet blir uhyggelig stort, naar du tænker dig, at du skulde holde paa slik fremover, som jeg i disse dage?

Men vi to da, Olav? Hvad lever vi for? Og hvad skal vi herefter beskjæftige os med? Du med gaarden, saa den skaffer mest og bedst mulig grøde; jeg med at lave grøden bedst mulig istand, saa legemet vort befinder sig vel. — Og saa? Hvor og naar skal dette ende? Nei, der maa være en mangel ved os!

Og hvorfor ikke si det likefrem? Jeg tror, vi mangler forbindelse med vor skaber, vort forsyn. Vor aand, vor sjæl hungrer efter næring. Vi tænker bare paa legemets velvære, og glemmer at vi har pligter mot vor sjæl. Derfor er vi ikke helt lykkelige, men urolige og utrygge.

Jeg kom tilfældigvis til at slaa op i en gam-

mel bibel, som ligger her inde i bokhylden, og vet du, hvad jeg læste? — — Som en hjort tørster efter vand, saa tørster min sjæl efter dig, min Gud. — — Jeg tænkte: Kanske det er slik med dig ogsaa? Den tomhet og længsel du av og til føler, er kan hænde en trang efter at finde Gud?

Ja, jeg vet ikke jeg, Olav; men læs den 42. salme og si mig, om du forstaar, hvad jeg mener. Tørst er det netop, tørst efter en drik, som kan slukke denne uforklarlige trang efter det, som skal kunne fylde livet for mig og gi mig ro i sindet.

Og jeg som faar saa uendelig meget godt! Ingen skal kunne se paa mig, at jeg trods min deilige lykke allikevel venter paa den dag, da jeg kan si av mit hele hjerte: Nu er jeg fuldkommen lykkelig.

Du citerte engang, hvad Salomo siger om forfængelighet i det første vers i første kapitel. Gjør mig nu den tjeneste — for min skyld — at læse hele Prædikerens bok og læg saa vel merke til det næst sidste vers i sidste kapitel: Enden paa saken er denne — — — Nei, læs selv, til hvilken slutning han kommer efter at ha set sig om i verden med al dens herlighet og visdom og synd og elendighet. Og jeg vil be dig sætte fingeren ved det første vers i tolvte kapitel, Olav!

Du tror ikke paa denne Salomo, siger du? Nei, nei. Det er ikke, fordi han siger det, at jeg ber dig at læse, men fordi jeg — din egen Ragna — føler lignende tanker røre sig i mig.

Jeg har det haab, at vi kan hjælpe og forstaa hinanden bedre, naar vi blir mand og hustru. For jeg vet, at du ikke for alvor ler av, hvad jeg tænker og føler. Du vil bare lodde dybden og betydningen av, hvad jeg skriver ved at motsi og imøtegaa mig. Ikke sandt?

En ting har jeg ialfald lært her borte: Omgivelserne har ikke saa stor indflydelse paa os, som du forsøkte at overbevise mig om. Det er indenfra, tankerne kommer, — og de taler sit tause, sterke sprog baade i stilhet og uro.

— — Et tørt brev, siger du? Fordi om jeg ikke fylder to—tre sider med forsikringer om, at jeg elsker dig?

Og allikevel er det saa. Jeg er din — din egen i liv og død trofaste

Ragna.

Kjære Ragna!

Nu skulde jeg ha lyst til at se øinene dine! Liker du dette? Du gjør et litet kast med hodet og ser paa mig med et overlegent smil; men jeg opdager, hvordan du forgjæves anstrender dig for at skjule skuffelsen over de utelatte superlativer!

Men jeg er en lærvillig elev. Man skal kun skrive slik, som man i øieblikkets dovenskap eller slaphet finder naturlig, selv om man er viss paa, at efter fem minutter vil blodet rulle raskere, og hjertet banke i længsel, mens slapheten og dovenskapen er paa vild flugt.

Men ærligheten leve og kulden likesaa — —?

Jeg tænker av og til paa dig og kommer da til at mindes, at du er min forlovede, min vorrende hustru, mine øines lys, mit livs solskin, min — — nei, nei, — jeg forglemmer mig rent. Jeg føler det ikke slik — — i øieblikket!

Hvad var det, jeg vilde skrive om? Jo, jeg

bør fortælle dig, at den stolte jægerhesten vor har maattet si farvel til livet. Et velrettet skud endte dens legemlige pinsler igaar eftermiddag. Merkelig, hvor et dyr kan gjøre sig avholdt av os mennesker. Ingeborg graat, og jeg — jo, jeg hadde en vemodig og saar følelse. Det er dog underlig at maatte si til sig selv: aldrig mer skal jeg se ind i de klare øine, aldrig mer klappe dens ranke nakke og høre dens fyrige vrinsken. Døden er en uhyggelig gjest, hvem den end bortfører. Den sætter et forfærdelig ubarmhjertig punktum, naar vi mindst aner det. Men — hvis vi derfor skal gaa nedbøiet i ængstelig venten paa den sælsomme gjest, hvad var saa livet værd?

Du skriver om livets tomhet og skildrer din sjæleuro som en længsel efter at komme i en slags forbindelse med Guddommen.

Vet du, hvad jeg tror? — Det er sykelige tanker, som har faat indpas hos dig. Du er engang blit skræmt ved tanken paa døden, Ragna, og indbilder dig, at du skal gaa med en overjordisk ro og fred i dit hjerte — slik som de gamle der er færdig med livet og ser hen til døden som befrieren fra al nød og elendighet.

Og saa gir du dig til at læse en avlægs tusen aar gammel bok av kong Salomo! En mand med fem tusen koner! Kan du sette lit til et saa forvorpent menneskes refleksjoner og slutninger?

Nei, min (egen, fromme, deilige, oprigtige, uskyldige, gode og rene, elskelige) kjære Ragna! Riv istykker dette usunde hjerneskind og vær igjen den gamle, freidige Ragna! — Jeg forstaar og vet vel, at denslags hysteriske tanker lettere kan opstaa hos dere kvinder end hos os mænd, og fik dere dyrke og nære slike lyssky spirer, vilde de utvikle sig til en hel skog av usunde, giftige trær, der vilde stænge al sol ute fra eders vei.

Jeg tror vi mænd har et sundere livssyn. De sentimentale følelser faar ikke vokse frem, og derfor er tankelivet friskere og mere i kontakt med den levende verden.

Jeg er glad over, at du nu er hjemme. I de harmoniske omgivelser vil dit sind komme i mer likevegt.

Men hvorfor skjule for dig, hvad jeg inderst inde mener? Du rødmer og skjuler dine talende øine, for at de ikke skal røbe dig. Jeg siger det allikevel: Det er moderlængselen, som allerede er vaaknet i dig, Ragna! — Jeg understreker dette. Gjem det i dit hjerte, til vi engang — — —

Jo, Ragna, — min elskede, deiligste av kvinder, min kvinde!

Hele dit sidste brev er, uten du vet det, et længselsfuldt rop efter kjærlighetens fylde.

Og fordi jeg ser tvers igjennem alle de tørre

ord om Salomo og hans filosofiske utlægninger — og med et smil læser om „den tørstige hjort“, — ikke alene tilgir jeg dig, men fryder mig over, at kvinden i dig mere og mere vaakner.

Jeg elsker dig høiere end nogensinde før. Mine superlativer er ikke istand til at skildre, hvad jeg føler ved vissheten om, at denne delige kvinde med det klare, dype blik og den sterke, rene, sanddru sjæl skal bli min.

Jeg ser, at du lukker dine søndagsøine for mit blik. Du taaler ikke den sterke varme, som straalere ut fra dem. Men dine læber tar imot et langt, inderlig kys, og dine ører hører mine forsikringer om, hvor jeg længes efter den dag, da jeg helt er din egen

Olav.

Da Olav Krohn onsdag før Skjærtorsdag hoppet av trikken ved Boulevard, stod Majen paa den andre siden av gaten og betragtet de svære reklamebilleder utenfor en av Stortingsgatens kinematografer. Olav saa hende straks og stod et øieblik i tvil om, enten han skulde hilse paa hende eller ikke. Han kunde jo fortsætte nedover mot Tivoli og Klingenberggaten til Vestbanen, uten at hun fik øie paa ham.

Men det kunde være interessant at se, hvilken rolle hun nu vilde spille.

Han hadde ikke truffet hende, siden hun optraadte som eplektiker inde i automobilen. Undres om hun var i bedring, eller om sygdommen hadde tiltat. — — —

„Goddag, frøken Selbak!“

Majen stod i en elegant lysegraa, løsthængende vaarkaape med begge hænder dypt nede i lommerne og spekulerte paa, om hun skulde spasere hjem til middag eller ta trikken, som netop viste sig oppe ved Atenæum.

Hun skvat til og snudde sig raskt om, stirret et øieblik fremmed paa Krohn; men i næste slog hun op en freidig latter.

„Er De dalt ned fra himmelen?“

„Ligner jeg en engel, synes De?“

„Nei, heller det motsatte. Fy, at De vil skjæmme Dem slik da! De kneblerne burde De lagt fra Dem paa landet.“

Olav Krohn saa paa hendes ansigt, at hun tvertimot fandt dem klædelige, men maatte finde paa noget at le av for at komme sig ovenpaa.

„Jeg haaber, Ragna har en bedre smak,“ svarte han med et smil.

„Er det en overraskelse kanske?“ — Han nikket.

„Og nu skal De vestover for at høre, om De gaar an som brudgom?“

„Ja, netop. Toget gaar om en halv time. Har De tid, saa kanske De følger nedover? Lorcks vil sikkert bli glad over at faa en hilsen.“

„Aaja, gjerne det. — Det er blit deilig efter regnet.“

De gik sammen nedover Rosenkranzgaten og Majen beholdt det samme ironiske, forlegne smil, hvormed hun hadde hilst paa ham.

Krohn spurte efter familien, og Majen svarte kort og aandsfraværende.

Hadde hun bare været blit forberedt.

„Og De selv da? De ser ikke saa frisk ut som før. Det er kanske vaarlufsten som tar paa?“

Majen lo tvunget.

„De har det fremdeles med at gi utsøkte komplimenter, hører jeg. Kan forresten trøste Dem med, at jeg ikke har behøvet at agere spion siden den gang. Jeg gjorde jo Ragna den tjeneste for at befri hende for den voldsomme jalousi, hun gik og plaget sig med.“

Krohn kunde ikke skjule sin forundring over, at hun selv bragte den delikate affære paa bane.

„Ja, det var snildt av Dem det, frøken Selbak. Ragna har al grund til at være Dem taknemmelig.“

Han saa frem for sig med et muntert smil, og Majen, som saa paa ham fra siden, — kunde ikke la være at beundre hans overlegne, men elskværdige maate at behandle hende paa, — samtidig som hun var rasende over at være den underlegne. Men bare hun kunde slippe saa let, var det ingen sak. De fik spille komedien helt ut, og saa fik de hver for sig mene, hvad de vilde.

„Og Ragna er fremdeles like sprutfrisk? Rød og rund og fornøiet? En rigtig budeietype, — netop passe for Dem.“

Hun saa at han rynket øienbrynene let, og blikket blev et øieblik mørkt. Men straks efter smilte han:

„Jo, tak, — hun er, saavidt jeg vet, frisk. Rund har hun aldrig været. Rød blir hun sikkert,

naar jeg gjengir vor samtale, og fornøiet er jeg viss paa, hun er, naar vi møtes om nogen faa timer. — Hvad budeietypen angaar kan jeg bare si, at De har altfor store tanker om vore fordringer. Vi nøier os som regel med attester for dygtighet. Utseendet spiller ingen rolle. Forresten mangler Ragna det hovedsagelige som budeietyper; hun kan nemlig ikke melke.“

„Saa vanskelig De har for at forstaa en liten spøk. De er tydelig blit smittet av Ragna. Hun hadde det ogsaa med at analysere hvert ord, en sa.“

Olav lot, som han overhørte hendes sidste bemerkning, for han tok op klokken og spurte, om hendes var at stole paa.

„Har ingen paa mig,“ svarte hun tvær og gik raskere paa.

„Det er sandt, — faar vi den fornøielse at se dere alle sammen i brylluppet?“

„Det kan jeg aldrig tro! Mamma er blit saa nervøs i det sidste, at doktoren taler om at sende hende tilfjelds, og pappa er jo optat med Schillingaffæren. Saa er det Haakon da. Han vilde jo ta sig godt ut som brudesvend med alle de nydelige filipenserne. Men han har ikke tid; han er jo netop ansat i banken, vet De? Aanei, — vi faar nok si neitak til den fornøielse.“

„Men De selv da? De har da ikke filipenser? De vilde bli en ganske pen brudepike, frøken Majen.“

„Saa De tror virkelig det? Meget smigrende.“
 Hun smilte spydig. — „Aanei, jeg vil vist ikke
 ødelægge idyllen. Jeg er viss paa, Ragna hver
 dag ber himmelen bevare hende fra at faa se
 mig mere her i denne verden, — og i den næste
 møtes vel neppe ulven og lammet.“

„Jo, det er netop slik, det er spaadd, — saa
 for denslags skyld —“

„Men de hvite engler skal da ihvertfald være
 isolert fra de sorte. Haaber De ikke det?“

„Meget mulig. Jeg har ikke tænkt videre
 over ordningen hinsides. Jeg er nemlig mer op-
 tat med den himmel, jeg allerede befinder mig i.“

De var kommet til Tordenskjoldstøtten. Olav
 stanset like ved det lave stakit og saa alvorlig
 paa hende. Hun vilde gaa videre.

„Nei, vent litt. Jeg ber Dem om det.“

Majen gjorde et trodsig kast med hodet og
 saa op paa ham med mysende øine.

„Hvad er det?“

„Jeg er viss paa, Ragna vil bli glad, hvis De
 kommer. For jeg skal si Dem, at hun trods alt
 holder meget av Dem. Det er sandt, hvad jeg
 siger.“

Et spotsk smil kruset Majens læber, og hun
 vilde gi ham et ironisk svar, da han kom hende
 i forkjøpet.

„Og hvad hun og jeg kan ha oplevet her inde
 blir mellom os. Ragna er en trofast natur.“

Hun vilde ikke møte det aapne, rene blik, som var fæstet paa hende, men svinget sig raskt om og gik et par skridt fra ham.

„De skal ialfald tænke paa det.“

Majen vendte sig heftig om og stampet med den ene fot paa brolægningen.

„Jeg bryr mig nichts om Deres og Ragnas diskretion, saa meget De vet det! Jeg kan godt være bekjendt av mine handlinger. Tror De kanske, det var derfor, jeg ikke vilde reise? Ha, ha! Nei, jeg har intet regnskap at opgjøre med min dydsirede kusines endnu mere dydsirede fru moder. Det kan De gjerne hilse og si. — Farvel!“

Olav stod et øieblik og saa mørkt og grublende efter hende uten at si et ord. La hende bare gaa, tænkte han. Men straks husket han paa Ragnas ord den aften i hotellet.

Stakkars Majen! Naar det store opgjør engang kommer, faar kanske tante mest at svare for.

Og der gik hun, saar og hovmodig, fuld av foragt for sig selv; men kanske syk av længsel efter et eneste menneskes oprigtige venlighet.

Bare et eneste ord endda, tænkte han, og skyndte sig efter hende, la haanden paa hendes skulder og stanset hende.

„Ragna skrev til mig, at Milly glæder sig græsselig til, at Majen skal dele værelse med hende og bli der nogen dage efter brylluppet. Da vil ikke savnet føles saa sterkt, siger hun

Jeg vet ikke, om hun har skrevet om det. Emilie er nemlig svært glad i Dem.“

Hun saa paa ham med et haanlig smil og rystet haanden av sig.

„Hvad kommer det mig ved? Vær saa venlig at gaa Deres vei! Ser De ikke, at vi vækker opsigst? Tænk om Ragna saa Dem nu! Det er dristig av Dem at anfalde en dame midt paa lyse dagen.“

Krohn hadde ogsaa lagt merke til flere av de forbigaaendes blikke. Men de fik tro, hvad de vilde.

Under sin samtale med Majen hadde hans øre opfanget en saar, længtende tone, — kanskje den eneste rene hun hadde tilbake. Det var den, han paanyt vilde forsøke at slaa an.

„Jeg kom pludselig til at huske det og vilde, De skulde vite det. De forstaar altsaa, at De er velkommen. Og nu skal De gi mig haanden til farvel og være Dem selv et øieblik. Og saa maa De hilse Deres bror og forældre fra mig — og vel møtt den femtende mai!“

Men Majen holdt begge hænder i lommerne uten at ta imot den fremstrakte haand — og saa koldt paa ham. Hun trængte ikke hans medlidenhet. Han behøvde ikke kaste perler for svin.

Han tok hatten av, bukket dypt for hende og gik — uten at se sig tilbake — nedover mot jernbanestationen.

Majen stod længe urørlig paa samme plet og saa efter ham.

„Aa, du alle dyders dyder,“ hvisket hun; „hvorfor er jeg blit saa elendig et menneske!“

Der gik han fri og frank og med hele æren i behold. Derfor kunde han tillate sig at spytte paa en anden stakkar. Og han indbildte sig vel, at han hadde gjort det rigtig fint! — Nu satte han sig ned i vognen med et velbehagelig smil om den vakre munden, inderlig fornøiet over at ha øvet samaritantjeneste. — Æsj!

— — „Blev dere uvenner? — Fy dig, Majen! Jeg saa dere nok. Stakkar, jeg syntes synd i ham, — du vilde jo ikke si farvel engang!“

Majen vaaknet som av en ond drøm ved at bli tiltalt. — Det var en av hendes gamle skoleveninder, som tilfældigvis hadde været vidne til scenen inde fra et konditori.

Majen kastet hodet tilbake.

„Blaas! Det var bare tilpas. De trenger litt ris, naar de er uskikkelige!“

Den andre lo.

„Ja, du kan du, Majen. Men pas dig, at du ikke slaar for haardt, ellers rømmer de, vet du.“

„Saa la de det da, — jeg er like glad,“ lo Majen og nikket, idet hun gik nedover bryggerne. Hun var ikke i humør til at snakke med den lille jaala. — —

Avskyelig at den spaserturen skulde løpe slik

av. Men han irriterte hende saa med det overlegne smilet, da han snakket om, hvor daarlig hun saa ut, — som om hun ikke visste det!

Hadde hun fulgt et øiebliks indskydelse, før de gik nedover Rosenkranzgaten, hadde hun sagt: Aa, ta mig med fra al denne løgn og elendighet og hjælp mig til at begynde et nyt liv der nede hos de gammeldagse menneskene!

Men det var ogsaa bare et øieblik. Samtalen fik en anden vending, og stoltheten fik overtaket, og saa gik det, som det gik. — Men den lille jentongen kom nok til at vente forgjæves paa værelseskameraten efter Ragna. Stakkars onge, hvor uskyldig hun var. Hun var saa søt og rørende taknemmelig, den gang hun var her inde sammen med tante Lorck for to aar siden. Ja, ja, — det var godt, ikke alle saa tvers igjennem en. — — Eller kanskje der endnu var noget godt igjen av kadaveret?

Der pep toget. Majen stanset like ved brygge-kanten og fulgte med øinene røken av lokomotivet.

Han var nok ingen Samson allikevel. Ihvertfaldt hadde ikke hun været den rette Dalila. Nu reiste han avsted med hele styrken i behold og la den ind i alle sine kjærtegn mot den dydige nonne.

Majen stirret ned i det sorte, grumsete vand. — Var det langt til bunden mon? Et eneste

litet skridt, og saa kunde hun være kvit alt-sammen. Var det ikke likesaa godt at slutte, før elendigheten hadde tat al vilje fra hende? — — Bare det ikke var saa opspædd med det væmmelige kloakvandet!

Hun satte den ene fot frem, men rykket i det samme tilbake og satte i et litet skrik.

Hun saa for sig en liten lyslokke pike med blaa smilende øine, der tillidsfulde og beundrende saa op i hendes ansigt.

„Hvor nydelig og snild du er!“ sa hun og slog armene om hendes hals.

Hun kjendte endda, hvor myk hun blev inde i hjertet, og hvor rik hun følte sig ved at ta imot en slik umiddelbar hyldest.

Jo, det var rart at bli anset for at være saa prægtig. Og hvis det var sandt, som han sa, at hun glædet sig, — og at den fromme tanten ikke vilde holde dommedagspræken, kunde det kanskje være noget at tænke paa. — — Hun vilde helst være kritthvit, med lyserøde roser i haaret og brystet. Da vilde Milly sikkert bli begeistret. — Den yndige ongen! Hun skyldte hende riktig et kort. Det var bedst at kjøpe et borte i kiosken straks, saa hun ikke glemte det.

Men ikke et ord om at komme. — Imorgen hadde hun kanskje slet ingen lyst.

Ragna stod ute i kjøkkenet med et av mors store kjøkkenforklær over den mørkeblaa klæskjolen og satte blomster i vand. Kjøkkenbænken hadde aldrig følt sig saa fin før. Selv ikke paa sølvbryllupsdagen for to aar siden var der kommet en slik levende rigdom. Roser, roser, roser, — røde, gule og hvite, paaske- og pinse- liljer og konvaller med bleke blade og nellikker med lange kraftige stilker, dyprøde og hvite og lysegule.

„Her lugter akkurat som te begravelse, og endda er det brøllup,“ sa Lars fisker, da han stak indom med torsken til middag.

Ragna saa skarpt paa ham.

„Ja, ja, frøken, — er det ikke sandt kanskje? Er det ikke samre blomstra? Jomen er det saa. Det er slik det, ser Dere. Altingen kommer fra jor'a og i jor'a ska' det tilslut. Og allerbedst de staar der saa trivelige og blomstrer, kommer en kniv og skjærer de av. Og der ligger de si'

om si', og den ene blir sat paa kista, den andre i bruras hand, — er det ikke rart at tænke paa — hæ?"

„Aa, naa tøiser du ordentlig, din tøvekop, der du er!“ sa piken og stak borti ham bak Ragnas ryg, mens hun rystet paa hodet og saa bidsk ut.

Lars fisker nikket, saa de gule ringene i øreflippene danset, — kremtet et par ganger, tok en lang slurk av kaffekoppen og vedblev:

„Jasaa da, saa Dere ska' daran naa. Ja, han er vel anbelangen, som faar ei slik frue. Hø, hø, hø! Jeg saa 'n nok, sidst 'n var her. Lidderlig pen og fin mand! Og han er bonde?“ — Lars fisker lo. — „Neimen om det syns paa 'n, nei. Han kunde gjerne ha vær't prest eller klokker, — for det jeg saa.“

Da lo Ragna.

„Ha, ha, ha! Tror du det var bedre da, Lars?“

„Aa, — — du veit, lært er lært.“

„Bonden min er ogsaa lært,“ sa Ragna; „han er student!“

Da satte Lars kaffekoppen fra sig og strøk haandbaken over de lyserøde haartavser over og under den tandløse mund.

„Aa siger Dere? Har 'n studert? Da maa jeg ønske Dere rekti tillykke,“ sa han høitidelig og gik bort til Ragna med den grove, barkete næve fremstrakt.

Ragna tok den og smilte.

„Se her, Lars, — du skal jamen ha en rose i anledning dagen.“

Lars protesterte med mund og hænder, men Ragna plantet en stor, lyserød rose i knaphullet paa den brune skindtrøien.

„Hø, hø, hø,“ lo han og stak næsen nedi; „jamen blir jeg fin. Ja, du faar ha tak da!“

Og Ragna maatte nævetakes igjen.

Men efter denne opmerksomhet sat Lars saa forunderlig stille, som han skulde været plasert i kirken og bare ventet at se bruden trine ind.

Ragna saa bort paa ham.

„Du maa spise, Lars! Put kakerne i lommen, hvis du ikke klarer flere.“

„Tak, — hm, hm — —“

„Ja, naa faar du huske paa at komme med ekstra god stekefisk i overmorra da. Han derre bonden liker fært godt fisk, ser du,“ sa piken og lukket op døren for ham.

„Kan tænke det, ja.“

Naa fik han gaa. Det var ikke godt at vite, hvad den rørebotta kunde finde paa at si.

Fru Lorck kom ut, og piken gik ind for at dække bordet.

„Jeg blir nødt til at løse paa basten og sætte flere buketter sammen, det gjør vel ikke noget, mor? Jeg kan jo bare stikke visitkortene ned paa rette plads.“

„Ja, naturligvis. Og husk paa at vi har flere pyntekrukker, om det kniper med glas; det gaar ogsaa an at ta almindelige syltekrukker og binde et kreppapir omkring.“

„Storartet. — Jeg fylder den, som granen staar i, med pinse- og paaskeliljer. Den vil bli nydelig paa det grønne bordteppet.“ Ragnas graabrune øine tindret mot moren. „Nei, slik en mængde blomster! Og flere kommer der vel imorgen. Da maa nok syltekrukkerne til. Blomster er det vakreste i verden, mor, — for øiet ialfald. Vi behøver næsten ikke at pynte os. Her er festlig nok før, synes jeg.“

Fru Lorck stod ved komfyren og rørte i noget, som lugtet søtt og syrlig, og hun smilte til Ragnas sidste bemerkning.

„Aaja, du kunde nok gaa an, naar du fik forklæ av; men jeg antar Olav helst vil ha dig i den hvite brudekjolen.“

„Olav siger, jeg er saa pen i denne kjolen; men det er kanskje for kravens skyld. Han sværmer for kniplinger og vil aldrig, at jeg skal ha noget stivt og glat om halsen.“

Moren bare svarte med at smile. Hun stod i sine egne tanker. Det var meget, som skulde ordnes endda. En kunde jo ikke la maten skjæmmes ut ved at lage op længe i forveien, for varmen var alt kommet i luften. Men det haddde gaat bra hittil. Det var ingen sak, naar en var

frisk og slap at ta for mange hensyn til disse stakkars pengene.

Ja, de hadde været nogen gode aar de fire sidste. Gud gi, velsignelsen maatte følge hende, hvor hun nu skulde ta fat.

Ragna smaalo.

„Jeg mener, du sukker jeg, mor? Nu er da alt i orden? Deilig at vi fik Kamilla kok; hun er græsselig flink. Du skulde bare se, hvor nydelig hun pynter de bløte kakerne. Var det ikke fornuftig, at jeg gjorde storrent paa rulleboden da? Nu kommer det vel med at ha et lyst og luftig rum til al den færdige maten, og Kamilla siger, det er rene moroen at staa der inde og lage til. Du har vel hat nok gelatin i? — Er ikke dette nydelig?“

Hun holdt et høit glas i hver haand og stak det ene med lyserøde roser bort under morens næse.

Emilie kom i det samme ut og lukket døren omhyggelig efter sig.

„Nu maa du altsaa komme ind, Ragna,“ hvasket hun; „Emma er her og vil endelig hilse paa dig.“

„Isj — er der flere?“

„Ja, nogen piker; men de gaar straks, — Emma har noget nydelig brodert, noget du har ønsket dig.“

Ragna satte glassene fra sig paa kjøkkenbænken og tok forklæ av.

„Gaa ind da og si jeg kommer.“

„Det er længe, siden du snakket med hende,“
sa moren likesom undskyldende paa Emmas vegne.

„Uf, ja. Men hun siger saa meget rart bestandig og graver og spør, til jeg blir baade lei og sint. Det hadde passet bedre at sende piken, naar hun skal hit imorgen.“

„Aaja; men du faar huske paa, at det er sidste gang paa lang tid. Hun har da altid været snild og hyggelig.“

— — — —

Da Emma var gaat, gik Ragna omkring i stuen med et lystig smil. Av og til lo hun, mens hun ordnet et og andet, flyttet paa nogen av blomstene, saa de tok sig bedre ut og plukket op blade og rusk og kakesmuler.

„Du er rar du, Ragna. Du gaar og snakker med dig selv!“

Det var lille Klaus, nu lange gutten paa fjorten aar, som hadde sittet og iagttat hende, mens han skrev den tyske stilen til morgendagen. Han hadde faat fri, men paa den betingelse, at de skriftlige arbeider blev levert dagen derpaa, og nu gjaldt det at være færdig, til svogeren kom.

„Hvad sa jeg da?“ kom det om en stund fra Ragna.

„Aa, du Emma, du er snaal, sa du.“

„Sa jeg snaal?“

„Ja, det gjorde du.“

„Ja, ja, — saa er hun det vel da,“ sa Ragna og lo lykkelig.

„Synes du, det er snaalt, at hun spør, om du ikke gruer gyselig?“ — Klaus hermet efter Emma, og Ragna lo høit. „Ingen skulde forresten tro, at du skal bli frue imorgen; du ser saa backfischagtig ut idag,“ fortsatte broren med Emmas stemme, og Ragna lo igjen.

„Hvor var du henne da?“

„Jeg var i spisestuen vel, døren stod jo oppe. — Nei, hun er et stort naut! Jeg maa altsaa komme og se dig som bondekone. Tænk, naar du skal hygge poteter, Ragna! Nei, da svarte du svinagtig godt!“

Klaus kneiste med nakken og smilte overlegent.

„Jeg skal sikkert love at sende bud efter dig, hvis jeg faar tid til slikt arbeide, Emma. — Den blæra! Har hun set Olav nogen gang?“

„Ja, paa avstand.“

„Hø, jeg tænker, hu var glad til, det var hende, jeg, den bleiknebben! Goddag, lille Klaus, siger hun endda, naar jeg hilser. Naa vil jeg ikke mer; jeg er likesaa lang som hende. — Emma ligner forresten Majen, synes jeg. Begge to vil de være noget. Naar Majen myser saan med øinene, tror hun vist, hun er lærd hun ogsaa. — Det var godt hun blev syk, saa vi slap at ha hende her.“

„Fy dig, Klaus! Stakkars Majen, — hun glædet sig vist ordentlig til at komme. Tante skrev jo, at hun ikke paa længe hadde set hende saa fornøiet som den dagen, hun bestemte sig til at ta otte dage av sommerferien sin for at være her. Og Milly var straalende over at faa selskap. Karen reiser jo iovermorgen.“

„Puh. Milly ja, — hun er glad i alle, hun, hvordan de er. Bare nogen smiler til Milly, tror hun de er engler. Hu er ordentlig — — naiv.“

Ragna holdt paa at sprute i latter. Han var saa morsom Klaus, naar han av og til slog an den voksne, fortrolige tonen. Men hun behersket sig. Han var saa eigod, der han sat. Den lyse luggen stod ende tilveirs, stiv og kort og tyk, og de lyseblaa øinene var saa ærlige og trofaste — akkurat som onkels. Hun vilde vist ikke saare ham.

Ragna satte et par smaa blomsterglas paa middagsbordet og stak en mørkerød nellik i blusen. Der laa et hemmelighetsfuldt lykkelig skjær over ansigtet, og broren saa stjaalent bort paa hende.

„Nei, jeg maa nok skynde mig, jeg, — om en time kommer toget.“

Klaus hadde en flau følelse av at ha været for aapenhjertig og elskværdig uten at være blit tilstrækkelig paaskjønnet.

„Puh, det er vel ikke saa sikkert. Tænk om

der hændte en jernbaneulykke. Det er farligst om vaaren, vet du, — da er det ofte fæle jordskred. Husk paa det stygge raset ved Klyve ifjor!“

Han saa ertende bort paa søsteren.

Ragnas ansigt blev med ett graat og stivt og øinene uhyggelig store og blanke.

„Fy, du burde skamme dig!“ sa hun langsomt og sterkt og vendte sig bort.

Noget slikt hadde Klaus ikke ventet. Hun pleiet da forstaa en spøk.

Han blev blek og rød, men øinet ingen utvei til at gjøre dette godt igjen.

„Der er jo ingen farlige tunneller, jo — — og saa er det jo lyst, ha, ha, ha!“

Han lo nervøst.

Men Ragna svarte ikke, stod bare urørlig foran vinduet og talte i smug paa en pinseliljes hvite kronblade. Kommer — ikke — kommer — — ikke, blev det tilslut. Øinene blev et øieblik varme og vaate, men hun presset læberne haardt sammen og trængte den vanvittige rædsel tilbake av al magt.

Hadde det ikke været, fordi hun inat drømte en masse forfærdelig uhyggelig, vilde hun naturligvis ikke brydd sig om slikt ongesnak. Men da hun vaaknet imorges, var hun tung i hodet og husket bare, at et tog med rasende fart satte utfor en brat fjeldskrænt og forsvandt i en bru-

sende fos, mens hun og Olav skrek høit, der de stod oppe paa fjeldet og var vidne til ulykken.

— Og saa Lars fiskers snak om begravelse!

— — Det gik smaat med den tyske stilen for Klaus. Han sat bare og bet i pennekraftet, mens han spekulerede paa, hvordan i alverden han skulde faa hende til at glemme og bli likesaa glad som før.

„Hm, hm. Hun skulde lissom ha vondt av dig, hu derre Emma, og saa er hu bare misundelig, for hu ikke blir gift selv naturligvis.“

„Nei, det er hun vist ikke,“ sa Ragna kort, uten nogen anelse om, hvad der foregik i brorens sjæl. Al harme mot ham var forsvundet. Hun hadde mer end nok med at tænke paa, hvis — hvis — hvis — —

Da hun kort efter tok tòi paa for at gaa paa stationen, stod Klaus nede i gangdøren.

„Skal jeg være med og bære tøiet?“

Hun rystet paa hodet med et indadvendt, underlig smil:

„Nei, tak. Han har bare en liten kuffert, og den klarer han selv, — hvis han altsaa kommer,“ sa hun sagte til sig selv og gik nedover posthusbakken.

Da gik Klaus ned i kjeldereren og la sig paa knæ bak det store bøkekarret og bad, som han aldrig hadde gjort det før i sit liv.

„Fader vor, du som er i himmelen, la det gaa

godt, og la ham komme, kjære Gud, la ham endelig komme, ellers blir jeg aldrig i livet glad mere, — og la toget komme præcis, saa ikke Ragna gaar der og er saa ræd! Kjære Gud, jeg skal aldrig gjøre det mere, og la os faa det hyggelig allikevel. Amen, kjære Gud — og omforladelse for jeg sa det.“

Panden dryppet av sved, og han reiste sig og børstet av knærne. — Saa gik han ned paa bryggen og drev frem og tilbake, for den vei maatte de komme.

Men ret som det var, mumlet han, mens han knyttet hænderne i begge bukselommerne:

„Kjære Gud, la ham endelig komme!“

— — — Ragna gik like bort til en av betjentene og spurte, naar Kristianiatoget kom.

„Det skal være her 3¹⁸ det,“ sa han og saa med oprigtig forundring paa postmesterfrøkenen, som ikke visste det.

„Ja, ja, javist, — men kommer det præcis, tror De?“

„Pleier da det, hvis ikke noget særs indtræffer.“

„Faar dere ikke melding da? Om noget er iveien, mener jeg!“

„Joda, — men det kan hände, det maa vente paa det toget, som skal østover.“

Ragna blev blek helt til læberne, og øinene saa unaturlig stive paa betjenten.

„Det skal altsaa passere et andet tog?“

„Jada, — og det er ofte noksaa somlete. Men blir det for ilde, saa gaar hurtigtoget lel det, for det korresponderer jo med Vestlandsbaaten, og den gaar klokken fire.“

Ragna nikket rent mekanisk og satte sig paa en bänk, hvorfra hun kunde se stationsuret.

Netop, ja. Og da hændte det forfærdelige. De glemte at telegrafere, at Kristianiatoget var avgaat, og at det andre maatte vente, til det naadde næste station. Betjenten blev heftet, eller han hadde ikke faat grei nok ordre av stationsmesteren, — eller han var fuld — —

Hun presset begge hænder mot hjertet. Det var som alt blod i hende var stivnet. Hun følte sig tung og kold og orket ikke reise sig.

To av stationsbetjentene kom henimot hende i ivrig samtale. Ragna saa spændt paa dem. Den ene holdt jo blikket fæstet paa hende. Nu tok han det til sig igjen; han vilde vel ikke fortælle det skrækkelige!

Det skulde ha været her for to minutter siden. Stationsklokken var 3²⁰, og den store viseren flyttet sig langsomt, men sikkert, mens Ragna gjennemgik alle en jernbaneulykkes forfærdelige tildragelser til sidste stadium.

Nei, det vilde jo være altfor deilig, at det vidunderlige kunde ske, som hun hadde forberedt sig til i et helt aar. — Hele blomster-

havet hjemme, den festlige, lyse stemning, som laa over hele huset, og den henrykkelsen, hun hadde gaat i de sidste dage, — hadde bare været et Fata Morgana.

Hun reiste sig med et ryk og blev pludselig het.

„Var det toget, som pep?“

De to betjenter smilte, da hun styrtet hen til dem.

„Ja,“ sa den ene; „men ikke det, De venter paa. Det er bare et lokomotiv, som holder paa nedover mot bryggen; men nu skulde vi vel ha det snart.“

„Der — der er ikke hændt noget da?“

„Nei da, aaffer trur De det da? Det kan da være forsinket baade ti og tyve minutter somme tider.“

Ragna nikket og gik bortover perrongen. Hun hørte, de lo og snakket om bryllup og kjæreste.

Hun hilste med et mekanisk smil til et par ældre damer og et ungt egtepar og vekslet nogen faa ord med dem. Heldigvis var det de eneste, hun kjendte større til av de ti—tolv mennesker, som var møtt op.

Alle gik saa sorgløse og pratende omkring; hun alene bar paa den forførdelige anelse.

„Svært ogsaa, hvor længe det blir,“ sa et av hotelbudene og saa paa klokken, idet han gik forbi; „naa er den halv fire.“

Se saa, nu begyndte flere at ane uraad. — Ragnas tanker blev mere intense og urolige, og angsten vokste ved bevisstheten om, at det alt-saa ikke bare var et foster av hendes sykelige fantasi. Aanei, hun hadde længe følt, at noget uhyggelig maatte hende. Den uroen, som av og til hadde faat slik magt over hende, var i de sidste uker jaget paa dør av travelhet og lyse drømmer og Olavs forsikringer om, at det ene og alene var længselen efter ham og fremtiden, som artet sig paa denne maate. Og saa hadde hun forsøkt at tro det selv.

Men da hun og mor pakket ned alt det nydelige, renvaskede tøy i kufferter og kasser, hadde mor set saa rart paa hende og sagt:

Ja, det er godt at se, at du glæder dig, Ragna. Gud give den dag maa være fjern, da du skal erfare, at den jordiske lykke har en grænse.

Hvad mener du? hadde hun spurt.

Naar motgangen kommer, barnet mit, og sorgen banker paa, da strækker ikke menneskenes kjærlighet til, — da maa vi høiere op, du.

Det var underlig, at ikke mor heller raadet hende til at søke opad i de gode dage. Hun tænkte kanskje, det ikke nyttet.

Men nu? Hvordan vilde hele hendes liv komme til at se ut, om Olav laa der død og lemlæstet midt inde i en ruinhop? Bare mørke, ingen sol

mere. Det var straffen, fordi hun ikke hadde fulgt samvittighetens røst og vendt sig til Gud, mens hun var lykkelig. Nu tok han hendes avgud fra hende — dagen før brylluppet — — —

„Nei, naa maa det være no gær'nt!“ ropte visergutten til Tidemand, hoppet ned paa skinene og la øret til og lyttet.

„Væk der, gut!“ lød stationsmesterens stemme, og i det samme hørtes et langt, skjærende, stygt pip, like før toget fór ind i tunnellen.

Hele Ragnas krop blev i et sekund myk og bøielig og varm. De tunge blyloddene om benene rullet væk, hun visste ikke hvor. Og let som en hind gik hun frem over perrongen for at faa det første glimt.

Den bitte lille tvil, om det allikevel kunde kunde være hændt ham noget, rystet hun av og kjendte, hvordan blodet suste inde i hodet, og hjertet banket helt oppe i halsgropen. Og munden smilte viljeløst; det saa tosset ut, men hun fik den ikke til at lystre. Læberne skalv, mens øinene alt i et blinket. Hun maatte tørre væk nogen dumme taarer, som ikke hadde bedre vet.

Et hvin til, men mindre hæslig, — et par aandeløse sekunder og taf — taf — taf — taf, — der stod han, netop hvor hun var stanset.

— — „Hold mig rigtig fast, Olav, — jeg

blir saa svimmel," var det første, hun sa, da han rakte hende haanden.

„Men Ragna!“

Han saa forskrækket paa hende,

Hun smilte blek.

„Saan ja. — Nei, ikke om livet, — — nu er det over!“

Og arm i arm gik de nedover mot selve byen.

Olav smilte ved sig selv. Det var første gang, hun var villig til at gaa slik her hjemme. Hun hadde altid protestert med den begrundelse, at „de“ vil synes, jeg er jaalete, — la os vente, til vi er gifte.

Hvad gik der av hende idag? — —

„Tænk, saa kom du allikevel!“ brast det ut av hende.

Han lo.

„Hadde du tænkt noget andet?“

Da fik han høre om drømmen og altsammen, men lo ikke, saa bare uendelig ømt paa hende og trykket armen kjærlig. — — —

Da Klaus fik øie paa dem, fôr der et solstreif over ansigtet, og han klemte hænderne sammen, der han stod.

„Tak!“ sa det inde i ham, mens han med en likeglad mine og slap holdning slentret nedover mot søsteren og svogeren.

Da Olav rystet haanden hans, laa der et straalende smil over det gode guttefjæset, og han

tok uten videre haandkufferten og gik et par skridt foran dem.

„Du, Klaus! Han kom allikevel!“ sa Ragna muntert.

Klaus vendte sig halvt om.

„Ja, det gjord'n vel! Han maatte ha vær't dom ellers!“

Depotbiblioteket

76g0 07 466

Julli
Wiborg

Forlovet

